

**แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

**สารนิพนธ์
ของ
พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม**

**เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2548
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

บทคัดย่อ
ของ
พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2548

๒ 2/1/90 ร. 3

พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม. (2548). แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ :
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้าน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาจำนวน 1,080 คน
เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
ขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2547 ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง
แบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) นำมาวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ย
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าสัมประสิทธิ์ของความสอดคล้อง
ภายใน ค่าความเชื่อมั่น เกณฑ์ปกติในรูปของคะแนนที่ปกติและตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์

ผลการวิจัยพบว่า

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษประกอบด้วย 3 ด้าน: ด้านการรู้คิด
ด้านความสนใจและด้านบุคลิกภาพ
2. ค่าเฉลี่ยของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3: ด้านการรู้คิด ด้านความสนใจและด้านบุคลิกภาพอยู่ในระดับสูง
3. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด มีค่าความยากง่าย (p)
อยู่ระหว่าง 0.26 – 0.76 มีค่าอำนาจจำแนก (D) อยู่ระหว่าง 0.23 – 0.41 มีค่าสหสัมพันธ์ (r)
อยู่ระหว่าง 0.22 – 0.48 โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 มีค่า T-score อยู่ระหว่าง T_{17} – T_{77}
และมีตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.05 – 99.72
4. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ มีค่าอำนาจจำแนก
(t) อยู่ระหว่าง 5.94 – 26.06 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง 0.24 – 0.65 มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.90 มีค่า T-score อยู่ระหว่าง T_{18} – T_{81} และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์อยู่ระหว่าง 0.09 –
99.91
5. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ มีค่าอำนาจจำแนก
(t) อยู่ระหว่าง 5.94 – 21.11 มีค่าสหสัมพันธ์ (r) อยู่ระหว่าง 0.21 – 0.51 มีค่าความเชื่อมั่น
เท่ากับ 0.80 มีค่า T-score อยู่ระหว่าง T_{17} – T_{81} และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง
2.45 – 99.91

A DESIRABLE ENGLISH LANGUAGE CHARACTERISTICS RATING SCALE
FOR MATHAYOM SUKSA 3 STUDENTS

AN ABSTRACT
BY
PIMPORN BANCHONGRATANANGARM

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education Degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2005

Pimporn Banchongratanangarm. (2005). *A Desirable English Language Characteristics Rating Scale for Mathayom Suksa III Students*. Master's Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Asst. Prof. Dr.Nanthana Wong-In.

The purpose of this study was to construct a desirable English language of Mathayom Suksa III students. A total of 1,080 subjects were multi-stage randomly selected from Mathayom Suksa III students of secondary schools under the Office of the Basic Education commission in Bangkok in the academic year 2004. Mean, standard deviation, the level of difficulty, discrimination power, coefficient of internal consistency or reliability coefficient, Normalized T-score, and percentile ranks were used to analyze the data.

The results of the study were as following:

1. A desirable English language characteristic rating scale comprised of three subtests: English language cognitive domain, English language interest domain and English language personality domain.

2. The Mathayom Suksa III students' mean score of a desirable English language characteristics: the English language cognitive domain, English language interest domain and English language personality domain were high.

3. The English language cognitive subtest contained 26 items, while it's difficulty level (p) revealed between 0.26 to 0.76, the discrimination power (D) ranged from 0.23 to 0.41 and the coefficients of internal consistency (r) ranged from 0.22 to 0.48. The cross-check of internal consistency showed KR-20 of 0.83. Besides, the English language cognitive norms for raw scores corresponding to designated percentiles, 0.05th to 99.72th percentile ranks, and T-scores, T_{17} to T_{77} for the Mathayom Suksa III students were shown in this research paper.

4. The English language interest subtest contained 30 items, while it's discrimination power (t) ranged from 5.94 to 26.06, the coefficients of internal consistency (r) ranged from 0.24 to 0.65. The cross-check of internal consistency showed a Cronbach's alpha of 0.90. Besides, the English language interest norms for raw scores corresponding to designated percentiles, 0.09th to 99.91th percentile ranks, and T-scores, T_{18} to T_{81} for the Mathayom Suksa III students were shown in this research paper.

5. The English language personality subtest contained 18 items, while its discrimination power (t) ranged from 5.94 to 21.11, the coefficients of internal consistency (r) ranged from 0.21 to 0.51. The cross-check of internal consistency showed a Cronbach's alpha of 0.80. Besides, the English language personality norms for raw scores corresponding to designated percentiles, 2.45th to 99.91th percentile ranks, and T-scores, T_{17} to T_{81} for the Mathayom Suksa III students were shown in this research paper.

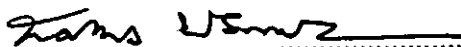
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการ
สอบได้พิจารณาสารนิพนธ์เรื่อง แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของ พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

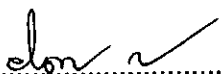
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์.ดร. ทศพร ประเสริฐสุข)

คณะกรรมการสอบ

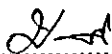
ประธาน

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

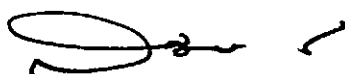
(ศาสตราจารย์.ดร. ฝ่องพรรณ เกิดพิทักษ์)

กรรมการสอบสารนิพนธ์

(อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ชูชาติ)

วันที่ 20 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2548

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความกรุณาและเอาใจใส่จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ แนะนำแนวทางที่ถูกต้อง ตลอดจนให้ข้อคิดและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตลอดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย อันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อสารนิพนธ์ฉบับนี้ ทางผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่าน จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ อาจารย์มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ให้คำแนะนำและความคิดเห็นต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัย นอกจากนี้ทางผู้วิจัยขอขอบคุณคณะครู อาจารย์และนักเรียนของโรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี โรงเรียนราชวินิตมัธยม โรงเรียนมัธยมวัดมกุฎกษัตริย์ โรงเรียนสตรีวิทยา 2 โรงเรียนสีกัน (วัฒนานันท์ อุปถัมภ์) โรงเรียนบดินเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 4 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม โรงเรียนสวนอนันต์และโรงเรียนโพธิสารพิทยากร ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลการวิจัยในครั้งนี้

ท้ายสุดผู้วิจัยขอขอบพระคุณ พ่อ แม่ พี่ น้อง และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ให้ทั้งกำลังใจและเป็นกำลังใจที่ดีเยี่ยมตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและทำงานวิจัย

พิมพ์พร บรรจงรัตนงาม

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
	ความสำคัญของการวิจัย	5
	ขอบเขตของการวิจัย	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ	6
2	แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544	
	กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศ	11
	เนื้อหาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544	11
	กระบวนการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศ.....	12
	สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ	14
	คุณภาพของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3....	15
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ.....	16
	ความหมายของภาษาอังกฤษ	16
	พัฒนาการด้านภาษา	16
	คุณลักษณะของผู้ที่มีความผิดปกติทางภาษา	17
	ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา	18
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ	20
	ประเภทของผู้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์.....	20
	ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ	21
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้มีความรู้ที่พึงประสงค์.....	23
	ความถนัด.....	23
	ความหมายของความถนัด.....	23
	ทฤษฎีความถนัด.....	25
	แบบทดสอบความถนัด.....	28
	ความสนใจ.....	29
	ความหมายของความสนใจ.....	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
ทฤษฎีความสนใจ.....	31
ชนิดของความสนใจ.....	31
การวัดความสนใจ.....	32
สาเหตุของความสนใจ.....	32
บุคลิกภาพ.....	34
ความหมายของบุคลิกภาพ.....	34
ทฤษฎีบุคลิกภาพ.....	36
ที่มาของบุคลิกภาพ.....	39
โครงสร้างของการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ.....	39
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ.....	45
งานวิจัยในประเทศ	45
งานวิจัยในต่างประเทศ	47
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียนและ	
การสร้างเกณฑ์ปกติ	52
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน.....	52
จุดมุ่งหมายในการวัด.....	52
ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะผู้เรียน.....	52
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางสมอง.....	53
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความรู้สึกร.....	54
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติ.....	55
การสร้างเกณฑ์ปกติ.....	57
ชนิดของเกณฑ์ปกติ.....	57
หลักการทางสถิติที่ใช้สร้างเกณฑ์ปกติ.....	58
3 วิธีการดำเนินการวิจัย	60
การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	60
การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	62
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	74

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 (ต่อ)	
การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล	75
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	80
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	81
5 สรุปผลอภิปรายและข้อเสนอแนะ.....	97
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	97
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	97
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
สรุปผลการวิจัย.....	99
อภิปรายผล.....	101
ข้อเสนอแนะ.....	106
บรรณานุกรม.....	108
ภาคผนวก.....	118
ภาคผนวก ก.....	119
ภาคผนวก ข.....	148
ภาคผนวก ค.....	176
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	178

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ตามการแบ่งกลุ่มของสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546.....	61
2	ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก ค่าสหสัมพันธ์ (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่ กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)	81
3	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้านที่ ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) (n = 50)	83
4	ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก ค่าสหสัมพันธ์ (r) และค่าความเชื่อมั่น ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080)	84
5	ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ ด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080).....	85
6	จำนวนข้อคำถามของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษที่ใช้ใน การวิจัย (n = 1,080)	87
7	เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด จำนวน 26 ข้อ (n = 1,080)	89
8	เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ จำนวน 30 ข้อ (n = 1,080)	91
9	เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ จำนวน 18 ข้อ (n = 1,080)	94
10	ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด	129
11	ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ	131
12	ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ	133

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100).....	134
14 ค่าความยากง่ายรายข้อ (p) ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)	135
15 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)	136
16 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)	138
17 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) (n = 50)	139
18 ค่าความยากง่ายรายข้อ (p) ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080).....	140
19 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080)	144
20 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080)	146
21 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษก่อนและหลังการปรับปรุง (n = 1,080)	147

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 ความสามารถปฐมภูมิของสมอง (Primary Mental Abilities).....	25
2 โครงสร้างของ G – factor.....	27
3 บุคคลและสิ่งแวดล้อมมีผลซึ่งกันและกัน.....	38

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่เข้ามามีบทบาทมากในสังคมไทย เพราะเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ ทั้งในด้านการเมือง ธุรกิจ เศรษฐกิจ สังคม และเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา เพราะภาษาอังกฤษเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไป จุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นก็เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถทางภาษาในทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ด้านการฟัง ด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเทคโนโลยีต่าง ๆ กับชาวต่างชาติ ตลอดจนทำความเข้าใจชนบทรรมนิยมประเพณี วัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวต่างชาติด้วย

ภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษาต่างประเทศภาษาที่ 1 ให้นักเรียนได้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างต่อเนื่องตลอด 12 ปี และต้องเรียนเป็นวิชาบังคับในระดับอุดมศึกษาอีกด้วย (กรมวิชาการ. 2545: 3) สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีมาตั้งแต่มีพระราชบัญญัติการสอบวิชาภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2433 และมีการพัฒนาปรับปรุงหลักสูตรไปตามกระแสของสังคม จนถึงปัจจุบันใช้เป็นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 (ละเอียด จุฑานันท์. 2543: 21-22) ซึ่งในเรื่องนี้ จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช และคนอื่นๆ (2527: 288-292) ได้กล่าวไว้ว่าแต่เดิมภาษาอังกฤษเป็นวิชาภาคบังคับ ใช้วิธีการสอนแบบไวยากรณ์การแปล (Grammar – Translation Method) การเรียนการสอนเน้นในด้านการอ่าน การเขียน การแปลการสนทนาและไวยากรณ์ ในปี พ.ศ. 2503 วิธีการสอนเปลี่ยนมาเป็นวิธีสอนแบบฟังพูด (Audiolingual Method) การเรียนการสอนเน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ครบทั้ง 4 ทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน และสามารถใช้ในการติดต่อได้ ต่อมาในปี พ.ศ. 2521 ได้มีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ทำให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกวิธีการสอนเปลี่ยนมานิยมการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมุ่งให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้และนำการสอนแบบเอกัตภาพ (Individualized Instruction) และการสอนแบบผสมผสาน (Eclectic Instruction) มาใช้มากยิ่งขึ้น โดยเน้นให้จัดการเรียนการสอนตามความสามารถตามความถนัดและความสนใจของแต่ละบุคคล

ถึงแม้ประเทศไทยจะมีการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลานานทั้งมีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องแต่ยังพบว่านักเรียนส่วนมากยังฟังภาษาอังกฤษเกือบจะ

ไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยมากหรือพูดไม่ได้เลย ความสามารถในการอ่านหรือการเข้าใจเนื้อหาอยู่ในเกณฑ์ต่ำ รู้คำศัพท์น้อย สะกดคำไม่เป็น ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับระดับชั้นที่กำลังศึกษาอยู่ นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้หรือบางครั้งอาจจะท้อบทสนทนาในการทักทายเป็นภาษาอังกฤษได้แต่ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ สาเหตุสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ประสิทธิผลเท่าที่ควรมาจากสาเหตุ 2 ทางคือ

สาเหตุจากตัวผู้สอนคือขาดความรู้ความสามารถและประสบการณ์ที่ไม่เพียงพอในการสอนภาษาอังกฤษทำให้บางครั้งจะมีผลต่อคุณภาพของครูและจำนวนอัตราส่วนครูต่อจำนวนนักเรียนที่ไม่เหมาะสม การสอนยัดยัดเนื้อหามากเกินไป และครูมุ่งอธิบายเนื้อหาและหลักไวยากรณ์ จนทำให้เป็นการสอนแบบยัดครูเป็นศูนย์กลาง และนักเรียนไม่ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนเท่าที่ควรและการใช้สื่อการเรียนการสอนไม่เหมาะสม นอกจากนี้ยังมีในเรื่องของความสอดคล้องของวิธีการวัดและประเมินผล และเรื่องโอกาสความเสมอภาคของผู้เรียน

สาเหตุจากตัวนักเรียน คือ นักเรียนไม่เล็งเห็นความจำเป็นของภาษาอังกฤษ คิดว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องน่าเบื่อหน่าย การเรียนการสอนยัดเนื้อหาในตำรามากเกินไปทำให้นักเรียนต้องใช้เวลาท่องจำและมีความเครียดสูงเมื่อยามเข้าสอบ ส่งผลให้บรรยากาศในการเรียนเหมือนการแข่งขัน นักเรียนขาดความเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน การเรียนภาษาอังกฤษจึงเป็นเรื่องที่ไม่สนุกและไม่ส่งเสริมให้เกิดความใฝ่รู้ (ภาษาอังกฤษนําทิพย์, 2542: 2-3) ซึ่งสอดคล้องกับผลการประชุมผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการ ครั้งที่ 7 พ.ศ. 2544 เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ได้สรุปไว้ดังนี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544: ออนไลน์) ประเด็นแรกเป็นเรื่องการขาดแคลนครูที่มีความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะด้าน อีกประเด็นคือเด็กส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และประเด็นที่สามคือขาดการพัฒนาด้านสื่อการเรียนการสอนและสุดท้ายคือเรื่องของการสอนจะเน้นไวยากรณ์มากเกินไป

ตามหลักพัฒนาการด้านภาษาของเด็กวัยรุ่นที่มีช่วงอายุตั้งแต่ 12-18 จะมีความเข้าใจในภาษาของบุคคลทั่วไป จับใจความสำคัญและบอกเล่าเรื่องราวได้อยู่ในระดับที่เกือบเท่าผู้ใหญ่ และมักจะสนใจการอ่านหนังสือในเวลาว่างมากกว่าในวัยเด็ก มีความสนใจใคร่รู้ในเรื่องราวรอบตัวและสามารถเขียนเรื่องเป็นวรรณคดีหรือบทกลอนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงเมื่อต้องการที่จะพัฒนาด้านภาษาโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษให้กับเด็กที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้มีความสามารถทางภาษาที่จะเรียนได้ดีในวัยนี้และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการข้อแรกของหลักสูตรการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นคือการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อตัวของเด็กเองในอนาคตด้วย ดังเช่นคำพูดที่ว่าการเรียนรู้ที่ได้ผลดีที่สุดคือการเรียนรู้ที่เด็กมีใจรักไม่ใช่ว่าบังคับ

(นวลศิริ เปาโรหิตย์. 2545: 113) เพราะเด็กทุกคนมีสติปัญญาและความถนัดเป็นของตนเอง การถูกบังคับให้เรียนวิชาหรือสาขาที่ตนไม่ถนัดเป็นการลดสมรรถภาพในอนาคตและความเจริญก้าวหน้าของเด็กอย่างร้ายแรง

มีผู้วิจัยหลายท่านที่ได้ทำการศึกษาในเรื่องศักยภาพด้านภาษาอังกฤษของเด็กในประเทศไทย รวมถึงการทำผลการสำรวจด้านการศึกษาด้วย อย่างเช่นผลการสำรวจจาก คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (กพฐ.) ได้ทำการสำรวจประเมินคุณภาพทางการเรียน โดยผลการสำรวจปรากฏว่านักเรียนระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลสอบคะแนนการประเมินคุณภาพระดับชาติ (National Test - NT) ในวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และคณิตศาสตร์ เฉลี่ยคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 (ชี้เด็กไทยอ่อนคณิต อังกฤษ ไทยเพราะขาดครูเรื้อรัง. 2547: ออนไลน์) ยังผลให้การสำรวจความสามารถด้านภาษาอังกฤษเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ไม่ควรมองข้ามและควรจะหาทางส่งเสริมให้เด็กไทยมีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษให้จริงจังมากขึ้น ควรจะมีการสร้างแรงจูงใจและความสนใจให้กับเด็ก เพราะประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนามีเด็กอีกจำนวนไม่น้อยที่ไม่มีโอกาสที่จะได้นำวิชาความรู้ทางด้านภาษาอังกฤษไปใช้และมองว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องไกลตัว ดูตัวอย่างได้จากผลการทำวิจัยโดยการให้ทำแบบสอบถามของเด็กนักเรียนจำนวน 715 คน ในโรงเรียนมัธยมประจำตำบลหนองรี จังหวัดกาญจนบุรีเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนร้อยละ 70 ขาดแรงจูงใจในการเรียนและคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องน่าเบื่อ เรียนแล้วไม่เข้าใจ หรือไม่ชอบเรียน

ในขณะเดียวกันร้อยละ 80 จะขาดความมั่นใจในการพูดและเขียนภาษาอังกฤษ เพราะแทบจะไม่ได้นำมาใช้ในชีวิตประจำวัน (สุรเชา พันธเดช. 2546 : 56) จากผลของการวิจัยข้างต้น สอดคล้องกับเนื้อหาความสำคัญของนโยบายการศึกษาตามหลักการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพุทธศักราช 2542 ที่ได้กำหนดสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กและเยาวชนที่มีความสามารถพิเศษไว้ดังนี้ว่า มาตรา 10 (วรรค 4) การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความสามารถพิเศษต้องจัดด้วยรูปแบบที่เหมาะสม โดยคำนึงถึงความสามารถของบุคคลนั้น มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดกระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และมาตรา 24 (วรรค 1) การจัดกระบวนการเรียนรู้ให้สถานศึกษาและหน่วยงานจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

ทั้งนี้เพื่อเป็นการกำหนดจุดหมายกิจกรรมแหล่งเรียนรู้และการวัดประเมินผลที่มุ่งพัฒนาคนและชีวิตให้เกิดประสบการณ์ เพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างเต็มความสามารถ สอดคล้องกับความถนัดความสนใจและความต้องการของผู้เรียน รวมถึงต้องคำนึงถึง

ความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้เรียนด้วย (วิเศษ ชินวงศ์. 2544: 31, 36) ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของทางภาครัฐที่มีการจัดการประชุมเรื่องการปฏิรูปอุดมศึกษา ในวันที่ 10 มกราคม 2546 ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี พ.ต.ท.ดร.ทักษิณ ชินวัตร ได้มอบนโยบายให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการเรื่อง Mini Ministry ที่จะมีการพัฒนาโรงเรียนรูปแบบใหม่ 5 ประเภทและสองในห้าประเภทนั้นคือ โรงเรียนสองภาษาโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านความรู้ความสามารถและทักษะทางภาษาของผู้เรียน และในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนต้องคำนึงถึงความสามารถพื้นฐานในการใช้ภาษาของผู้เรียน การสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมอันดีงาม ตลอดจนการเรียนการสอนในบริบทของความเป็นผสมผสานกับความเป็นสากลอีกด้วย (อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์. 2546: 15) และนอกจากนั้นยังมีโรงเรียนประเภทที่มีการใช้แผนการและยุทธศาสตร์สำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการดำเนินงานของหน่วยงานต่างๆ เพื่อพัฒนาศักยภาพเด็กและเยาวชนผู้มีความสามารถพิเศษและเพื่อเป็นแนวทางในการสรรสร้างบุคคลที่มีความสามารถพิเศษอย่างต่อเนื่องและจริงจังในประเทศต่อไป (สิริกร มณีรินทร์. 2546: ออนไลน์)

จากการประชุมครูแนะแนวจากทั่วประเทศจำนวน 202 คน เมื่อวันที่ 19 เมษายน พ.ศ. 2547 ที่จัดขึ้นที่โรงแรมเอเชีย การประชุมครั้งนี้ทางตัวแทนนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้ทำการแจกแบบสอบถามเพื่อเป็นการสำรวจความต้องการทางด้านเครื่องมือที่ใช้ประกอบในการเรียนการสอนวิชาแนะแนวของครูแนะแนวและผลจากการตอบแบบสอบถามสรุปได้ว่ามีครูแนะแนวจำนวนไม่น้อยที่ต้องการให้มีการสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กในแต่ละด้านให้กับนักเรียนในชั้นเรียนของตนเพื่อจะได้จัดให้มีการส่งเสริมเด็กในด้านที่เด็กมีความถนัดและศักยภาพด้านนั้นๆ ได้ถูกต้อง ทั้งนี้ทางผู้วิจัยเห็นว่าเป็นโอกาสอันดีที่จะสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นผู้มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษขึ้นเพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการส่งเสริมเด็กนักเรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาให้ได้ใช้ความสามารถของตนได้อย่างเต็มที่

โดยผู้วิจัยได้ทำการสำรวจความคิดเห็นเบื้องต้นจากกลุ่มอาชีพที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียนและการสอนภาษาอังกฤษ เช่นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน เลขาธุรการ ผู้บริหารที่เป็นชาวต่างประเทศ กลุ่มครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 รวมทั้งสิ้นจำนวน 50 คน ซึ่งเป็นการทำแบบสอบถามแบบคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะที่ควรจะมีในผู้ที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้มีความสามารถด้านภาษาอังกฤษในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และคำตอบที่ได้รับส่วนใหญ่มักจะคล้ายคลึงกันที่พอจะสรุปได้ดังนี้คือ การเข้าใจเรื่องศัพท์สัมพันธ์ การเข้าใจเรื่องคำตรงกันข้าม การจัดระบบความคิดที่ดี ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ ความคล่องตัวในด้านการใช้ภาษา

อังกฤษและความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยผลของการตอบแบบสอบถามทั้งหมดจะนำมาเป็นข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัยในครั้งนี้เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับครูแนะแนวในการนำไปใช้ประกอบการพัฒนาผู้เรียนให้มีศักยภาพสอดคล้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษในนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและวางแผนงานในการที่จะพัฒนาเด็กนักเรียนตามลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษที่ปรากฏให้เห็นและเป็นการส่งเสริมให้ใช้ศักยภาพของตนได้อย่างเต็มที่อันจะนำมาซึ่งความสำเร็จในอนาคตของเด็กที่มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรของกลุ่มรู้จัก (Known Group)

การวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นกลุ่มรู้จัก (Known Group) คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 213 คน

กลุ่มตัวอย่างของกลุ่มรู้จัก (Known Group)

กลุ่มรู้จัก (Known Group) ที่ใช้ในการวิจัยเป็น คือนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียน ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 50 คน ที่ได้มาจากการสุ่มโดยความบังเอิญ (Accidental Sampling)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 117 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 52,528 คน ที่ทำการสำรวจเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2547 โดยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,080 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง ลักษณะเฉพาะของบุคคลที่มีแนวโน้มบ่งบอกว่าบุคคลนั้นจะประสบความสำเร็จในด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1.1 การเข้าใจเรื่องศัพท์สัมพันธ์
- 1.2 การเข้าใจเรื่องคำตรงกันข้าม
- 1.3 การเข้าใจเรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี
- 1.4 ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ
- 1.5 ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ
- 1.6 ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ
- 1.7 ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ
- 1.8 ความคล่องตัวในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ
- 1.9 ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง ชุดข้อคำถามที่สร้างขึ้นเพื่อวัดศักยภาพและคุณลักษณะที่มีอยู่ในตัวบุคคลด้านภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

2.1 ด้านการรู้คิด หมายถึง ลักษณะความสามารถในด้านการคิดจากสิ่งที่ตนเองได้รับรู้จากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

2.1.1 เรื่องศัพท์สัมพันธ์ หมายถึง หาความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันทางโครงสร้างหรือหน้าที่ของคำศัพท์นั้นๆ ได้

2.1.2 เรื่องคำตรงกันข้าม หมายถึง สามารถเข้าใจความหมายของคำตรงข้ามได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ

2.1.3 เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี หมายถึง สามารถที่จะลำดับเรื่องราวต่างๆ ที่ซับซ้อนได้ และสามารถที่จะถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ดีเช่นกัน เช่นสามารถเรียบเรียงและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและหลังได้อย่างถูกต้อง

2.2 ด้านความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบและสนใจในภาษาอังกฤษ

2.2.1 ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ หมายถึง มีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะติดตามข่าวสารที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ อยู่เสมอ

2.2.1.1 สนใจที่จะฟังวิทยุคลื่นที่เปิดเพลงภาษาอังกฤษ

2.2.1.2 สนใจที่จะดูภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

2.2.1.3 สนใจที่จะอ่านหรือดูหนังสือที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ

เช่น ตำราเรียน หนังสือการ์ตูน และนิตยสารต่างๆ

2.2.2 ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ หมายถึง สนใจที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้าง คำศัพท์และที่มาของประโยคก่อนที่จะมองในภาพรวม

2.2.3 ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง สนใจที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือเป็นส่วนประกอบของกิจกรรม

2.2.3.1 ได้คะแนนดีในการเล่นเกมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักเช่น ปริศนาอักษรไขว้และการต่อคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.2.3.2 มีความพร้อมและอาสาสมัครที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเสมอ เช่น การเข้าร่วมประกวดร้องเพลงเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.2.4 ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ หมายถึง

2.2.4.1 สนใจที่จะสังเกตวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น จากป้ายโฆษณา ป้ายชื่อร้านค้าต่าง ๆ และ โปปลิว เป็นต้น

2.2.4.2 จดบันทึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่น่าสนใจรวมถึง บทกลอน และวลีต่างๆ

2.3 ด้านบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลรวมทั้งท่าทาง อุปนิสัย ที่รวมกันเป็นแบบอย่างเฉพาะของบุคคล จะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งทำให้แต่ละคนมีบุคลิกภาพที่ต่างกันออกไปพฤติกรรม การแสดงออกทางร่างกายที่สามารถสังเกตได้

2.3.1 ความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ยิ้มแย้มแจ่มใสสามารถอธิบายและชี้แจงความคิดเห็นของตนเองให้ทุกคนเข้าใจ และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

2.3.2 ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง มีความมั่นใจในความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษว่าสามารถจะทำให้สิ่งที่กระทำอยู่สำเร็จลุล่วงด้วยดี เช่น กล้าซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจและกล้าตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ

3. กลุ่มรู้จัก (Known Group) หมายถึง กลุ่มที่มีลักษณะที่ต้องการวัดอย่างเด่นชัด ในการวิจัยนี้กลุ่มรู้จักเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศ

- 1.1 เนื้อหาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
- 1.2 กระบวนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศ
- 1.3 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
- 1.4 คุณภาพของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ

- 2.1 ความหมายของภาษาอังกฤษ
- 2.2 พัฒนาการด้านภาษา
 - 2.2.1 คุณลักษณะของผู้ที่มีความผิดปกติทางภาษา
 - 2.2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

- 3.1 ประเภทของผู้มีลักษณะที่พึงประสงค์
- 3.2 ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
- 3.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีลักษณะที่พึงประสงค์
 - 3.3.1 ความถนัด
 - 3.3.1.1 ความหมายของความถนัด
 - 3.3.1.2 ทฤษฎีความถนัด
 - 3.3.1.3 แบบทดสอบความถนัด
 - 3.3.2 ความสนใจ
 - 3.3.2.1 ความหมายของความสนใจ
 - 3.3.2.2 ทฤษฎีความสนใจ
 - 3.3.2.3 ชนิดของความสนใจ
 - 3.3.2.4 การวัดความสนใจ

3.3.2.5 สาเหตุของความสนใจ

3.3.3 บุคลิกภาพ

3.3.3.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

3.3.3.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพ

3.3.3.3 ที่มาของบุคลิกภาพ

3.4 โครงสร้างของการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

3.5.1 งานวิจัยในประเทศ

3.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียนและการสร้างเกณฑ์ปกติ

4.1 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน

4.1.1 จุดมุ่งหมายในการวัด

4.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะผู้เรียน

4.1.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางสมอง

4.1.4 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความรู้สึกรัก

4.1.5 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติ

4.2 การสร้างเกณฑ์ปกติ

4.2.1 ชนิดของเกณฑ์ปกติ

4.2.2 หลักการทางสถิติในการสร้างเกณฑ์ปกติ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศ

การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานบรรลุดุฏประสงค์ที่กำหนดไว้ สถานศึกษาต้องมีการประสานสัมพันธ์ และร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชน ให้การพัฒนาคุณภาพการศึกษาในสถานศึกษาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง นอกจากนั้น กระทรวงศึกษาธิการยังจำเป็นต้องสนับสนุน ส่งเสริมด้านการพัฒนาแหล่งเรียนรู้ทั้งในสถานศึกษา และนอกสถานศึกษา ให้ครอบคลุมหลักสูตรและกว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อการพัฒนาไปสู่ความเป็นสากล ทั้งนี้กระทรวงศึกษาธิการจะได้จัดทำเอกสารประกอบหลักสูตร เช่น คู่มือการใช้หลักสูตร แนวทางการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา คู่มือครู เอกสารประกอบหลักสูตรกลุ่มสาระต่างๆ แนวทางการวัดและประเมินผล การจัดระบบและแนวในสถานศึกษา การวิจัยในสถานศึกษาและการใช้กระบวนการวิจัยในการพัฒนาการเรียนรู้ ตลอดจนเอกสารประชาสัมพันธ์หลักสูตรให้ประชาชนทั่วไป ผู้ปกครอง และนักเรียน มีความเข้าใจและรับทราบบทบาทของตนเองในการพัฒนาดตนเองและสังคม (กรมวิชาการ. 2545: คำนำ, 3, 5-6, 20-23)

1.1 เนื้อหาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางของประเทศไทยที่มีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นข้อกำหนดคุณภาพของผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม จริยธรรมและค่านิยม โดยมีสาระการเรียนรู้เป็นการกำหนดองค์ความรู้ที่เป็นเนื้อหาสาระครอบคลุมการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้ง 12 ปี และเพื่อให้สถานศึกษา ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถจัดทำหลักสูตรได้ตามความเหมาะสมกับผู้เรียนและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการจึงได้จัดทำสาระการเรียนรู้ในการจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษาไว้อย่างชัดเจน โดยจัดทำเป็น 8 เล่ม ดังนี้

1. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้คณิตศาสตร์ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
3. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
4. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรมในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน
5. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

6. สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

7. สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

8. สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

1.2 กระบวนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ด้านภาษาต่างประเทศ

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจำเป็นที่จะต้องรู้ความแตกต่างระหว่างเทคนิคการสอน วิธีสอน และแนวคิด ทฤษฎี ซึ่งเป็นที่ของวิธีสอนแบบต่าง ๆ เพื่อจะได้เข้าใจถึงความสัมพันธ์ของคำทั้งสามตามระดับชั้น วิธีสอนบางวิธีเป็นที่นิยมใช้กันอยู่ยาวนาน บางวิธีถูกนำมาใช้เพียงช่วงเวลาหนึ่งแล้วก็เสื่อมความนิยมไป การที่วิธีสอนแต่ละวิธีไม่ได้รับความนิยมต่อเนื่องมิใช่เพราะมีความล้มเหลวในการปฏิบัติจริง แต่มีสาเหตุมาจากการเปลี่ยนแปลงด้านแนวคิด ทฤษฎีการเรียนรู้ด้านจิตวิทยา ด้านภาษาศาสตร์ และด้านการศึกษา

แนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้รับอิทธิพลจากแนวคิดในยุคสมัยต่าง ๆ ของนักปรัชญา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์ ซึ่งเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาหลายแนวทาง ที่ได้พัฒนาไปหลายรูปแบบตามยุคสมัยจนถึงแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีลักษณะเด่นชัด คือ เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Learner-Centered)

การจัดการเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นกระบวนการการเรียนรู้ที่มีการฝึกปฏิบัติ มีการนำภาษาไปใช้ได้จริงตามหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย โดยมีเป้าหมายอยู่ที่การใช้ภาษาสื่อสารในชีวิตจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังนั้นการจัดกระบวนการเรียนรู้ จะมุ่งให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษาให้มาก และให้มีทักษะในการแสวงหาความรู้จากแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่มีอยู่หลากหลายในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ต่าง ๆ (Learning Strategies) ที่เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีลีลาการเรียนรู้ (Learning Styles) เป็นของตนเอง กลยุทธ์ การเรียนรู้ต่าง ๆ ได้แก่ กลยุทธ์ในการสื่อสาร ทักษะการจำ ทักษะการถาม การคิดอย่างการใช้วิธีเรียนแบบต่าง ๆ การทำงานร่วมกับผู้อื่น ฯลฯ ได้เหมาะสมกับตนเองตามระดับชั้น

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ยังไม่สามารถสรุปได้ว่า วิธีสอนใดเป็นวิธีที่ดีที่สุด และสมบูรณ์แบบที่สุด เพราะแต่ละวิธีต่างก็มีจุดดีและจุดด้อย ดังนั้น ผู้สอนจึงจำเป็นต้องศึกษาวิวัฒนาการของทฤษฎีการเรียนรู้และวิธีสอนเพื่อเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ เข้าใจเหตุผล และมองเห็นความจำเป็นในการที่จะต้องปรับเปลี่ยน และประยุกต์วิธีสอนของตน เพื่อสามารถ

เลือกวิธีสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน และจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนภาษาในแต่ละระดับชั้น ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามความแตกต่างระหว่างบุคคล และเกิดศักยภาพสูงสุดตามความสามารถของแต่ละคน โดยมีสาระสำคัญของแนวคิดต่าง ๆ ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็น 12 แบบ ดังนี้

1. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน เนื้อหาจะเป็นในเรื่องของทักษะทางภาษา และทักษะการเรียนรู้ ในวิธีการสอนจะเป็นการเรียนรู้ด้วยตัวเองผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้รับการฝึกฝน และในเรื่องการวัดและประเมินผลจะประเมินผลตามสภาพจริง และใช้วิธีการที่หลากหลาย

2. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร เป้าหมายให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา และกระบวนการเรียนรู้ มีเนื้อหาเกี่ยวกับภาษาในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ที่มีความหมายทักษะสัมพันธ์ วิธีสอนคือการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนการวัดและประเมินผลคือการใช้ทักษะสื่อสารที่เน้นทั้งความคล่องแคล่ว และความถูกต้อง

3. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้เพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะด้าน มีเป้าหมายเน้นทางด้านทักษะและเนื้อหาวิชาชีพเฉพาะด้าน ส่วนเนื้อหานั้นจะเป็นในด้านของวิชาการ วิชาชีพ เฉพาะด้าน วิธีสอนคือการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ที่ภาระงานเป็นหลัก ด้านการวัดและประเมินผลนั้นจะใช้เนื้อหาและทักษะเฉพาะด้านในการประเมิน

4. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ เป้าหมายคือเรื่องของการเชื่อมโยงสิ่งที่เรียนเข้ากับชีวิตจริง และการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง มีเนื้อหาทางด้านความรู้และทักษะวิชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง วิธีสอนคือเรื่องของการนำความสัมพันธ์เชื่อมโยงความรู้และทักษะจากวิชาต่าง ๆ มาใช้ในการแก้ปัญหา ส่วนการวัดและประเมินผลนั้นใช้การมีส่วนร่วมของผู้เรียน การปฏิบัติงานกลุ่มผลการเรียนรู้

5. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เป้าหมายเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร และทักษะสังคม มีเนื้อหาให้สามารถเลือกใช้เนื้อหาใด ๆ ก็ได้ วิธีสอนคือเน้นกระบวนการกลุ่ม และโครงสร้าง ลำดับ วิธีการในรูปแบบต่าง ๆ การวัดและประเมินผลจะใช้การประเมินตนเองและประเมินเพื่อนร่วมงาน

6. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นเนื้อหาวิชาความรู้ต่าง ๆ (CBI) เป้าหมายเพื่อการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีเนื้อหาคือ การเชื่อมโยงกับสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ในหลักสูตร ใช้วิธีสอนแบบบูรณาการทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน การวัดและประเมินผลจะใช้ทักษะทางภาษาและเนื้อหาวิชา

7. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้แบบองค์รวม เป้าหมายเพื่อการบูรณาการทักษะทางภาษากับบริบทสาระการเรียนรู้และการพัฒนาองค์รวม มีเนื้อหาเน้นเนื้อหาสาระที่มีความหมายกับผู้เรียน มีวิธีสอนโดยการให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมวางแผนและการมีปฏิสัมพันธ์ การวัดและประเมินผลคือการใช้การมีส่วนร่วมของผู้เรียนและผลการเรียนรู้

8. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้จากการทำโครงการ มีเป้าหมายเพื่อให้มีการเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเชื่อมโยงองค์ความรู้กับชีวิตจริง มีเนื้อหาโดยการใช้กิจกรรมต่าง ๆ ในสถานการณ์จริง วิธีแสวงหาความรู้และการรวบรวมอย่างเป็นระบบ วิธีสอนคือการลงมือปฏิบัติกิจกรรมและงานศึกษาค้นคว้าที่ทำร่วมกัน และการวัดและประเมินผลใช้การวางแผนการทำงาน ความรับผิดชอบ ผลสำเร็จของงาน

9. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน เป้าหมายคือการลงมือปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ มีเนื้อหาที่ใช้ภาระงานเป็นหลัก โดยมุ่งฝึกเนื้อหาหรือทักษะทางภาษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่คาดหวัง วิธีสอนคือการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร การวัดและประเมินผลโดยใช้ความสามารถทางภาษาความสำเร็จของภาระงานที่ปฏิบัติและการบรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

10. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้การสร้างองค์ความรู้ เป้าหมายเพื่อการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ส่วนเรื่องของเนื้อหาเป็นเนื้อหาความรู้ต่าง ๆ ที่หลากหลายรอบตัว มีวิธีสอนโดยการใช้กลยุทธ์และกลวิธีหลากหลายเพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสดูความสามารถและความคิดเห็น ด้านการวัดและประเมินผลจะดูจากงานที่มอบหมายให้ทำตามความแตกต่างของผู้เรียน

11. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้แบบ 4 MAT เป้าหมายเพื่อพัฒนาการใช้สมองทั้งซีกซ้าย ซีกขวาและการบูรณาการประสบการณ์ ใช้เนื้อหาความรู้จากวิชาการต่าง ๆ มีวิธีสอนแบบเน้นการบูรณาการความรู้ใหม่ เข้ากับประสบการณ์เดิมโดยเน้นประสบการณ์ตรง ด้านการวัดและประเมินผลใช้การประเมินตนเองและการประเมินเพื่อน

12. แนวทางการจัดการจัดการเรียนรู้การตอบสนองด้วยท่าทาง (TPR) มีเป้าหมายเพื่อการฝึกการจำและปฏิบัติ ส่วนเนื้อหาจะเป็นเรื่องของประโยคคำสั่ง คำศัพท์ และไวยากรณ์ วิธีสอนจะใช้ครูเป็นต้นแบบในการออกคำสั่งให้ปฏิบัติตาม ส่วนการวัดและประเมินผล จะใช้การสังเกตการปฏิบัติตามคำสั่ง

1.3 สารและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

สาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย

1.3.1 สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสารข้อมูล

ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างสร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพ และมีสุนทรียภาพ

1.3.2 สารที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ด 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ด 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

1.3.3 สารที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ด 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

1.3.4 สารที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ด 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ด 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

1.4 คุณภาพของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยน นำเสนอข้อมูลข่าวสาร สร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิด และความคิดรวบยอด โดยใช้คำเสียง ทำทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง พูด อ่าน เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เวลาว่างและสวัสดิการ การซื้อ ขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการสถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3. ใช้ประโยคผสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา ตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาต่างประเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หาความเพลิดเพลินและเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ

2.1 ความหมายของภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษ หมายถึง ภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับประชาคมโลกและการเรียนการสอนจะมุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารทั้งด้านการใช้ภาษาในการเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรมและการใช้ภาษาในการสื่อความหมายอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์การใช้ (กรมวิชาการ. 2539: 140)

พูนสุข อุดม (2546: ออนไลน์) ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่จำเป็นในการศึกษาขั้นสูงทั้งในและต่างประเทศ ผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทัศนคติ วัฒนธรรมของชนชาติอื่น ตลอดจนเห็นความก้าวหน้าทางวิทยาการและความเคลื่อนไหวของโลก ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอื่นๆ ได้เป็นอย่างดี จึงมีความจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด คือ เป็นภาษาสากลและภาษากลางในการสื่อสารระหว่างมวลมนุษยชาติปัจจุบันไปแล้วอย่างแท้จริง

2.2 พัฒนาการด้านภาษา

พัฒนาการทางภาษา (Language and the Adolescent) คือการใช้และความเข้าใจในภาษามีผลอย่างมากกับความสามารถในการอ่านและเขียนของเด็กวัยรุ่น เด็กที่เป็นผู้ฟังและผู้พูดที่ดีก็จะมีแนวโน้มที่จะเป็นนักอ่านและนักเขียนที่ดีด้วย ภาษามีบทบาทที่สำคัญกับทุกวิชาไม่ว่าจะเป็นการอ่าน วิชาเลข วิชาประวัติศาสตร์ วิชาภูมิศาสตร์หรือแม้กระทั่งวิชาศิลปะ ในปีแรกของโรงเรียนประถมมักจะเป็นขั้นของพัฒนาการทางภาษา การพัฒนาทางอารมณ์และสังคม และทักษะในการอ่าน พอถึงในช่วงมัธยมจะเน้นไปที่ทักษะการเขียน และในขั้นสุดท้ายจะเป็นในรูปแบบของการใช้ภาษาที่มีความซับซ้อนรวมถึงการใช้คำศัพท์ที่เพิ่มมากขึ้น โครงสร้างทางภาษามีความซับซ้อนมากขึ้นและมีการใช้ภาษาต่างสถานการณ์มากขึ้นเพื่อให้ได้ประยุกต์ใช้

ศศิธร ธัญลักษณ์ (2542: 117) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนในช่วงชั้นที่ 3 นี้ว่า การใช้ภาษาจะทำให้ดีกว่าทุกๆ วัยที่ผ่านมา แต่บางครั้งการแสดงออกของนักเรียนก็อาจไม่เป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ โดยถูกมองว่าเด็กในวัยนี้ชอบเถียง ไม่เคารพนับถือผู้ใหญ่ ทำให้รู้สึกขว้างขว้างตา เด็กจึงไประบายออกด้วยการเขียนในสมุด หนังสือ กำแพงห้องน้ำ ฝาผนัง ด้วยถ้อยคำที่ไม่สมควร ครูควรจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาการทางภาษาโดย

เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ตามวัยและความสามารถของเขา ตามโอกาสและสถานที่ที่เหมาะสม เด็กจะได้เข้าใจถึงความถนัดของตนเอง ถึงแม้ว่าวัยนี้จะมีความสามารถทางสมองถึงขีดสุด หรือมีวุฒิภาวะแล้วแต่วัยรุ่นก็มีความแตกต่างระหว่างบุคคลและระหว่างเพศในเรื่องการเรียนรู้ โดยทั่วไปเพศหญิงจะเรียนภาษาได้ดีกว่าเพศชาย และเพศชายจะเก่งกว่าเพศหญิงในเรื่องของวิชาที่ว่าด้วยเหตุผลและนามธรรม

อัจฉรา วงศ์โสธร (2530: 33 - 34) กล่าวว่าพัฒนาการทางภาษามีขั้นตอนเหมือนกับกิจกรรมการสร้างสรรค์ (Creative acts) โดยทั่วไป (Duff, A.; & Maley, A. 1982: 25) เวอร์นอน (Vernon. 1970: 247) นักวิชาการในด้านนี้ได้ระบุว่า การเรียนรู้เรื่องภาษานั้นมี 3 ขั้นตอน คือระดับเตรียม (Preparation) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่มีการรวบรวมและไตร่ตรองเกี่ยวกับเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษา

1. ระดับฟักตัว (Incubation) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สมองรับรู้ภาษา เกิดการเรียนรู้ขึ้นโดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัว

2. ระดับรู้แจ้ง (Illumination) ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนประจักษ์แจ้งถึงวิธีการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆ ในทันที โดยมีการผสมเข้ากันขององค์ประกอบต่างๆ ที่เป็นความรู้ทางการใช้ภาษา

การเรียนรู้ภาษาเป็นกระบวนการสังเคราะห์ (Synthetic) มากกว่าการวิเคราะห์ (Analytic) และกระบวนการ (Process) มากกว่าผลปลายทาง (Product) การทดสอบตามขั้นตอนจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดนี้ ในระดับเตรียมและระดับฟักตัว ควรเป็นการวัดกระบวนการและวิธีใช้ที่แนบเนียนเข้าไปกับขั้นตอนของพัฒนาการแห่งการสร้างสรรค์และในระดับรู้แจ้ง ควรวัดการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมต่างๆ ของการใช้ภาษา

2.2.1 คุณลักษณะของผู้ที่มีความผิดปกติทางภาษา

ผู้ที่มีคุณลักษณะของผู้ที่มีความผิดปกติทางภาษามักจะแสดงตนออกมาในลักษณะดังนี้

1. มีความเข้าใจในบทสนทนาหรือไม่สนใจในหัวข้อที่สนทนา
2. ไม่มีการปรับเปลี่ยนการใช้ภาษาเมื่อต่างสถานการณ์
3. ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง
4. รู้จักคำศัพท์น้อยหรือจำกัด
5. ไม่สามารถขอข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องได้
6. ใช้ภาษาในการตั้งประโยคคำถามไม่ถูกต้อง
7. มักจะไม่มีข้อโต้แย้งหรือความคิดเห็นในวงสนทนา
8. พูดจาโผงผาง
9. เป็นตัวดลกในชั้นเรียน

10. ชี้อ้างอิงอย่างรุนแรง

11. ถูกเพิกเฉยไม่มีเพื่อนเลือกเข้าทำกิจกรรม

2.2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา

ถึงแม้ครูจะจัดกิจกรรมเพื่อฝึกทักษะทางภาษาให้นักเรียนในห้อง โดยให้ทุกคนกระทำเหมือนกันและพร้อมกันก็ตาม แต่ผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนแต่ละคนก็คงจะแตกต่างกันสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดผลเช่นนี้ก็เพราะความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนในด้านต่าง ๆ นั้นเองปัจจัยที่มีอิทธิพลจากนักเรียนจึงอาจกล่าวสรุปได้ดังนี้ (วัชร วัชรวรรณท์, ม.ป.ป.: ออนไลน์)

1. สภาพทางกายของนักเรียน อวัยวะสำคัญของการรับรู้ภาษาคือประสาทสัมผัสต่าง ๆ ผู้สอนจำเป็นต้องสังเกตและสำรวจดูว่าเด็กคนใดมีประสาทสัมผัสใดไม่ปกติบ้าง ถ้าพบครูจะต้องให้ความช่วยเหลือ เช่น ถ้าหูพิการ สายตาสั้น ครูก็ควรย้ายที่นั่งให้นั่งใกล้ครูหรือส่งไปให้แพทย์ตรวจรักษานอกจากประสาทหูและตาแล้ว สภาพกายที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่าง ๆ ก็อาจเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา นอกจากนี้สุขนิสัยก็อาจมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาได้

2. สถิติปัญญาของนักเรียน ระดับสติปัญญาของผู้เรียนก็มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาด้วยเพราะผู้เรียนที่มีสติปัญญาสูง มีความจำดี มีสมาธิติดตามเรื่องได้นาน เข้าใจเรื่องราวที่ฟังหรืออ่านได้ตรงถูกต้อง และรวดเร็ว ก็จะทำให้การพัฒนาทักษะการฟังและอ่านพัฒนาไปได้เร็ว แต่ถ้าหากสติปัญญาดำก็พัฒนาทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ช้า

3. อารมณ์ของนักเรียน อารมณ์ของนักเรียนมีผลกระทบต่อทักษะทางภาษาขณะที่กำลังเรียนอย่างยิ่ง เพราะนักเรียนที่มีอารมณ์ไม่ปกติในขณะที่ฟังหรืออ่านก็จะไม่สามารถรับรู้เรื่องราวใด ๆ ที่ฟังหรืออ่านได้ เช่น การฟังขณะที่มีอารมณ์โกรธ เสียใจ ดีใจ เศร้าใจ หรือฟุ้งซ่านนั้น ผู้ฟังจะไม่ได้สนใจในสิ่งที่ฟังทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวที่รับฟัง ดังนั้นการฝึกทักษะทางภาษาขณะที่นักเรียนมีอารมณ์ไม่ปกติจึงไม่เกิดผลเท่าที่ควร

4. ความสนใจของนักเรียน เนื่องจากความสนใจเป็นรากฐานสำคัญที่ทำให้คนเรามีความตั้งใจต่อการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ อันเป็นผลทำให้บุคคลสามารถประกอบกิจกรรมนั้น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาทักษะทางภาษาในด้านต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน ถ้าครูสามารถสร้างความสนใจให้แก่เรียนอย่างได้ผล นักเรียนก็จะตั้งใจฝึกทักษะนั้น ๆ อย่างจริงจัง ดังนั้นความสนใจของนักเรียนจึงนับว่าเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นอันมาก

5. ความรู้พื้นฐานและประสบการณ์เดิมของนักเรียนมีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะทาง การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนของนักเรียนด้วย ในการฟังหรือการอ่านเรื่องราวใด ๆ ผู้ฟังหรือผู้อ่านจะรับรู้และเข้าใจได้อย่างดีในเวลาอันรวดเร็ว เรื่องที่ฟังหรืออ่านนั้นจะต้องใกล้เคียงหรือเกี่ยวข้องกับความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์ของผู้ฟังหรือผู้อ่าน เพราะผู้ฟังหรือผู้อ่านจะต้องแปลเสียงและภาพให้เชื่อมโยงกับประสบการณ์ หรือความรู้เดิมเป็นความเข้าใจ

ดังนั้นการเลือกเรื่องมาใช้ในการฝึกทักษะการฟังหรือการอ่านก็ตาม ควรเลือกเรื่องที่เด็กเคยมีประสบการณ์บ้าง จะเกิดผลดีต่อการฝึกทักษะการฟังและการอ่านอย่างยิ่ง การพูดและการเขียนก็เช่นกัน ควรให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการพูดและทักษะการเขียนจากสิ่งที่นักเรียนมีประสบการณ์มาแล้ว

6. ภูมิหลังของนักเรียน ภูมิหลังของนักเรียน หมายถึง เชื้อชาติ ศาสนา อาชีพบิดามารดาฐานะเศรษฐกิจและสังคม ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในครอบครัว ภูมิสำเนา และเพศของนักเรียนซึ่งสิ่งต่าง ๆ ที่กล่าวถึงเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์และการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียนทั้งสิ้นดังจะพบได้จากการศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่สรุปไว้ว่าอาชีพของบิดามารดา เชื้อชาติ และภูมิสำเนาหรือที่อยู่อาศัย รวมทั้งเพศของนักเรียนด้วย เป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการทางภาษาไทยของเด็กระดับประถมศึกษา

7. จำนวนพี่น้องในครอบครัวของเด็ก เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีจำนวนพี่น้องไม่มากนัก พ่อแม่ย่อมมีโอกาสใกล้ชิดสนิทสนมกับลูก การพัฒนาทางภาษาของเด็กก็พัฒนาได้มากและเร็วกว่าเด็กที่พ่อแม่ไม่ใกล้ชิด อย่างไรก็ตาม เป็นที่น่าสังเกตว่าลูกคนหัวปีมักจะมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่าลูกคนสุดท้อง เพราะเขาย่อมมีโอกาสใกล้ชิดพ่อแม่หรือผู้ใหญ่มากกว่า และได้รับประสบการณ์ทางภาษาซึ่งเป็นปัจจัยเบื้องต้นที่ก่อให้เกิดความเจริญงอกงามทางภาษาได้มากกว่าลูกคนสุดท้อง ส่วนในเรื่องจำนวนพี่น้องของเด็กที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะทางภาษา ที่ต่างประเทศมีผู้ศึกษาไว้ พบว่า เด็กลูกโทนพัฒนาทักษะทางภาษาได้เร็วกว่าลูกแฝด โดยเฉพาะการพัฒนาทักษะการพูดซึ่งมีเหตุผล ดังนี้

เด็กลูกโทน เด็กๆที่ไม่มีเพื่อนที่จะพูดคุยใช้ภาษาเด็ก เด็กจะฟังและพูดกับพ่อแม่เป็นส่วนใหญ่ เด็กจึงเรียนรู้และใช้ภาษาตามผู้ใหญ่ การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กลูกโทนจึงพัฒนาได้รวดเร็วกว่าเด็กที่เป็นลูกแฝด หรือเด็กที่มีจำนวนพี่น้องหลายคน

เด็กลูกแฝด จากการศึกษาพัฒนาการในการใช้ภาษาของเด็กลูกแฝดวัยต่าง ๆ ตั้งแต่ อายุ 3 - 5 ขวบนั้น เดย์ (Day. 1932: 51) และเดวิส (Davis. 1937: 966) ได้ผลการศึกษาที่สอดคล้องกันว่า เด็กที่เป็นลูกแฝดมีพัฒนาการทางภาษาพูดไม่ค่อยดีนัก เมื่อเทียบกับเด็กที่เป็นลูกโทนและเด็กที่มีพี่น้องแบบธรรมดา นอกจากนี้ยังได้มีผู้สนใจทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็กฝาแฝดอีกหลายต่อหลายคู่ก็ได้ผลตรงกันว่าลักษณะการใช้ภาษาของเด็กฝาแฝดคนพี่และเด็กฝาแฝดคนน้องมีความคล้ายคลึงกัน นอกจากนี้เดวิดยังพบอีกว่าฝาแฝดที่ต่างเพศกันสามารถพัฒนาทางภาษาได้รวดเร็วกว่าฝาแฝดเพศเดียวกัน (อัจฉรา ชิวพันธ์. 2526: 36 อ้างอิงจาก Strickland. 1975: 1022)

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

3.1 ประเภทของผู้มีลักษณะที่พึงประสงค์

ในศูนย์ทดสอบอัจฉริยภาพเด็ก จะมีการทดสอบเด็กว่าเป็นคนมี "คุณลักษณะที่พึงประสงค์" ซึ่งมีทั้งหมด 10 ประเภท ด้วยกัน (10 วิธีวัดแววลูก ทดสอบความเป็นอัจฉริยะ. 2546: 12)

1. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักคิด เป็นเด็กช่างสังเกต มองเห็นรายละเอียดได้มากกว่าเด็กวัยเดียวกัน จดจำแม่นยำ รวดเร็วสนใจสิ่งแปลกๆ ที่ทำให้ผู้ใหญ่ประหลาดใจ ใช้ภาษาได้ดี ไม่ชอบคบเพื่อนวัยเดียวกัน แต่คบคนที่อายุมากกว่า รู้เกินเด็กวัยเดียวกัน ชอบทำงานคนเดียว คิดสิ่งที่เป็นนามธรรมได้อย่างลึกซึ้งกว่าเด็กวัยเดียวกัน เช่น ความซื่อสัตย์

2. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักวิชาการ เป็นเด็กมีสมาธิ เรียนรู้ได้รวดเร็ว ภาษาดี อ่านหนังสือยากและเร็วกว่าเด็กวัยเดียวกัน ชอบการเรียนรู้แบบถึงแก่น ชอบซักถาม ชอบเรียนวิชายากๆ สนุกกับการเรียน ชอบทำงานเกินคำสั่งในสิ่งที่สนใจ ชอบวิเคราะห์ตนเอง ประเมินข้อมูล และแก้ไขสถานการณ์

3. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักสร้างสรรค์ เป็นเด็กไม่ยอมทำกิจกรรมที่ไม่ชอบ ไม่ยอมร่วมมือถ้าไม่เห็นด้วย ชอบทำงานคนเดียว สนใจสิ่งประดิษฐ์และความคิดใหม่ๆ ไม่หงุดหงิดกับการไร้ระเบียบ หรือสภาพที่คนอื่นหงุดหงิดทนไม่ได้ สังเกตรายละเอียดต่างๆ ได้ดี มีความคิดอิสระ มีความยืดหยุ่น คิดได้หลายอย่างและมีความคิดแปลกใหม่

4. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักภาษาอังกฤษ เป็นเด็กกระหายใคร่รู้ในสิ่งต่างๆ ว่าทำได้อย่างไร ชอบอ่านหนังสือเกี่ยวกับสิ่งประดิษฐ์ ชอบเฝ้าดู จับต้อง ตม มองเห็นความเชื่อมโยงของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ชอบทำงานที่ต้องลงมือปฏิบัติ ทดลอง ชอบวิเคราะห์ วิพากษ์วิจารณ์เรื่องต่างๆ อย่างมีเหตุผล

5. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักคณิตศาสตร์ เป็นเด็กสนใจศึกษาเกี่ยวกับตัวเลข ปฏิทินเวลา แผนภูมิ มิติเวลา หมกมุ่นครุ่นคิดมีวิธีแปลกใหม่ในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ มีจินตนาการ ชอบตั้งคำถามที่เป็นเหตุเป็นผล มีความสามารถในการแก้ปัญหาได้หลายวิธีทางคณิตศาสตร์ และเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ เข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องคณิตศาสตร์ได้

6. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นผู้นำ เป็นเด็กชอบขบคิด ไม่ยอมจำนนต่อปัญหา อุปสรรค ชอบเป็นผู้นำกลุ่ม มีอารมณ์ขัน ชอบทำงานกับคนกลุ่มมาก ทำงานร่วมกับคนอื่นได้ดี มีมนุษยสัมพันธ์ และควบคุมการทำงานให้บรรลุเป้าหมาย

7. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักภาษา เป็นเด็กพูดอ่านเขียนเร็ว มีภาษา ก้าวหน้ากว่าเด็กวัยเดียวกัน ชอบท่องจำ อ่านโคลงกลอน พกหนังสือติดตัวไปทุกที่ ชอบแต่งเรื่องเขียนเรื่อง มีภาษาพูด เขียน สละสลวยงดงามกว่าเด็กวัยเดียวกัน เข้าใจเรื่องที่อ่านอย่างถ่องแท้ วิเคราะห์เชิงสร้างสรรค์จากเรื่องที่อ่านได้ ใช้ภาษาสร้างจินตนาการได้

8. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักกีฬา เป็นเด็กสนุกสนานกับการเคลื่อนไหว ออกกำลังกาย ปั่นปาย ใช้เวลาว่างเล่นกีฬา มีสมาธิในการเล่นกีฬาได้แม้มีเสียงรบกวน ชอบคิด วิถีใหม่ๆ มาใช้เล่นกีฬา สามารถควบคุมความสมดุลของร่างกายได้อย่างโดดเด่น และมีสภาพร่างกายที่เหมาะสม เช่น ช่วงขาแข็งแรง

9. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักดนตรี เป็นเด็กใช้เวลาว่างกับกิจกรรมด้าน ดนตรี อยากรู้อาชีพเกี่ยวกับดนตรี เช่น เป็นนักดนตรี นักแต่งเพลง มีความไวต่อเสียง แยกแยะ ความแตกต่างของเสียงได้ ชอบการวิเคราะห์เพลงว่าดีหรือไม่ดี

10. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นศิลปิน เป็นเด็กสนใจศิลปะ ใช้เวลาว่างวาดภาพ ขีดเขียน มีสมาธินานกับศิลปะ มีความสุขกับงานศิลปะ อยากรู้อาชีพทางศิลปะ มีประสาทสัมผัส มือ ดาดี มีทักษะสามารถใช้รียาทำทางสื่ออารมณ์ได้ดี

จากคุณลักษณะทั้ง 10 ลักษณะที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นจะเห็นได้ว่าทุกลักษณะที่จะ บ่งบอกถึงความสามารถที่พึงประสงค์ในด้านต่างๆ ที่เหมาะสมกับเด็กแต่ละคนนั้น ล้วนแล้วแต่มี องค์ประกอบมาจากทั้ง ความถนัด สติปัญญา ความสนใจ และเรื่องของบุคลิกภาพทั้งสิ้น โดย ความหมายขององค์ประกอบอันนำมาซึ่งลักษณะที่พึงประสงค์นั้น จะกล่าวถึงในข้อต่อไป

3.2 ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

ในเรื่องของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นนักภาษานั้นมีผู้เชี่ยวชาญหลาย ท่านที่ได้กล่าวถึงคุณลักษณะที่แตกต่างกันออกไปเช่น ข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาแห่งชาติ (2542: ออนไลน์) กล่าวว่า ผลสังเคราะห์สรุปได้ว่าเด็กที่มีความสามารถ พิเศษทางภาษามักจะมีคุณลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ช่างเจรจา ช่างพูด
2. ชอบเล่นกับภาษา เจ้าคารม
3. ล้อเลียน หรือเลียนแบบวิธีพูดของคนอื่นได้ดี
4. สนใจ และชอบศึกษาที่มาของภาษา ชอบวิเคราะห์
5. ชอบเล่นเกม หรือทำเกมภาษา เช่นปริศนาอักษรไขว้
6. ชอบสร้างศัพท์หรือสำนวนแปลกๆ ขึ้นใช้เอง
7. ชอบท่องและจำคำศัพท์ ความจำดี จำอะไรได้ยาวๆ ชอบจดบันทึก ชอบสะสมบท ประพันธ์ คำกลอน สามารถแต่งบทกวีได้
8. ชอบเล่านิทานและสามารถแต่งเรื่องราวที่ซับซ้อนพิสดารเต็มไปด้วยจินตนาการต่างๆ
9. ชอบอ่านหนังสือ มีหนังสือติดตัวเป็นประจำ เป็นขุมทรัพย์ทางความรู้
10. ชอบแสดงความคิดเห็น ชอบขีดเขียน เช่น สารคดี บทความ

เวนเดนกับรูบิน (Wenden and Rubin) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะของผู้เรียนที่ดีทางภาษา คือ (Turula Anna. 2003: 28) การเป็นคนกล้าเสี่ยง พยายามหาคำตอบเมื่อมีข้อข้องใจ มีกลยุทธ์ในการสรุปความและเดาความหมายต่าง มีลักษณะที่ดีในการสังเกต การจัดหมวดหมู่และการสังเคราะห์แสดงให้เห็นถึงทัศนคติทางบวก การเข้ากับผู้อื่นได้ง่ายและการเข้าสังคม

และจากทฤษฎีของการ์ดเนอร์ (Gardner. 1983: 214) ได้แบ่งความสามารถของมนุษย์ออกเป็น 8 ด้าน ซึ่งความสามารถทางภาษาก็เป็นความสามารถด้านหนึ่งที่เขาได้กล่าวถึงโดยให้ความหมายไว้ว่า ความสามารถทางภาษา (Linguistic Intelligence) เป็นความสามารถที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา บุคคลที่มีความสามารถด้านนี้จะอ่อนไหวมากกับความหมายของคำ และมีทักษะความสามารถในการใช้คำและเล่นกับคำ บุคคลเหล่านี้มีความสามารถที่จะทำตามกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ และในบางโอกาสที่ใคร่ครวญดีแล้วก็จะลองฝืนกฎดูบ้าง ในระดับไฮสคูล ผู้มีความสามารถด้านนี้ในชั้นสูงก็จะสามารถสื่อสารด้วยการฟัง พูด อ่าน เขียน และสามารถเชื่อมโยงได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังตระหนักถึงหน้าที่อันหลากหลายของภาษา โดยรู้ถึงอำนาจของภาษาในการกระตุ้นอารมณ์ ความรู้สึกด้วย เหล่ากวี นักเขียน นักข่าว นักพูด ทนายความ พิธีกร และนักการเมืองจะมีความสามารถพิเศษด้านนี้ โดยจะมีลักษณะดังนี้ คือ เป็นนักคิดโดยใช้ภาษา ชอบอ่านชอบเขียน เรียนรู้ภาษาจากการเห็น การจำเสียง การเข้าใจความหมายของคำ หลักเกณฑ์ของภาษา มีวิธีการสร้างสรรค์ทางภาษา อาจสังเกตได้จากการพูดหรือการเขียน

ส่วนแวน ทัสเซล – บาสกา (Van Tassel – Baska. 1996: 289) ก็มีความคิดเห็นที่คล้ายคลึงกันโดยเสนอว่าผู้ที่มีความสามารถทางภาษามีลักษณะและพฤติกรรมดังต่อไปนี้ คือ มีความคล่องในการอ่านและอ่านหนังสือได้ถูกต้อง สนใจคำศัพท์และความสัมพันธ์ของคำ สามารถใช้ศัพท์สูงได้เป็นลำดับเรื่องราวที่อ่านได้ใจความ สนุกสนานในการพูดคุยเรื่องของวรรณคดี เขียนบรรยายเรื่องราวและสื่อสารได้ดี อ่านหนังสือได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน สนุกสนานกับการเล่นปริศนาและเกมทางภาษา สนุกกับการใช้ภาษาทั้งการพูดและการเขียน และแสดงออกว่ามีความเข้าใจโครงสร้างของภาษาโดยการพูดและการเขียน

รูบินและทอมสัน (Rubin; & Thomson. 1994: 125) ได้กล่าวถึงลักษณะของเด็กที่มีความสามารถทางภาษาไว้ดังนี้

1. ค้นพบวิธีการเรียนรู้ด้วยตัวเอง
2. มีการจัดระเบียบข้อมูลเกี่ยวกับภาษา
3. มีความคิดสร้างสรรค์และมีการทดลองใช้ภาษา
4. สร้างโอกาสให้กับตนเองและค้นหาทฤษฎีในการฝึกใช้ภาษาทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน
5. เรียนรู้ที่จะอาศัยความไม่แน่นอนสร้างความแน่นอนหรือความเป็นไปได้ และพัฒนากลยุทธ์ที่จะเข้าใจภาษาโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจทุกคำ

6. ใช้คำคล้องจอง ความสัมพันธ์ของคำในการจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว
7. นำสิ่งที่ผิดไปใช้ให้ถูก
8. ใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์ซึ่งประกอบด้วยความรู้ในภาษาแม่ของผู้เรียน เพื่อให้งบเกิด
ความคล่องแคล่วในการเรียนรู้ภาษาที่สอง
9. ใช้คำอธิบายความหมายประกอบบางตอน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องราวที่อ่าน
10. เรียนรู้ที่จะใช้ภาษาในการเจออย่างฉลาด
11. เรียนรู้ภาพรวมของภาษาและระเบียบของภาษา เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้แสดง
ความสามารถในการใช้ภาษา
12. เรียนรู้เทคนิคต่างๆในการใช้ภาษา เช่น เทคนิคในการช่วยให้บทสนทนาดำเนินต่อไป
13. มีลีลาในการเรียนรู้ที่แตกต่างกันทั้งการพูดและการเขียน รวมทั้งรู้รูปแบบของภาษาที่ใช้
ตามสถานการณ์เป็นทางการด้วย

ณัฐสา ดลประสิทธิ์ (ม.ป.ป. : ออนไลน์) กล่าวถึงลักษณะของนักภาษาไว้ดังนี้คือ
ถนัดและสนใจเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับภาษาโดยเฉพาะภาษาไทยและภาษาอังกฤษภาษาใด
ภาษาหนึ่ง สามารถใช้ภาษาในการติดต่อกับผู้อื่นได้ดี สามารถวิเคราะห์ปัญหาทางภาษาด้วยวิธี
การทางวิทยาศาสตร์ ช่างสังเกต ช่างวิเคราะห์ มีความละเอียดรอบคอบ ทำงานเป็นระบบ มี
ระเบียบ มีมนุษยสัมพันธ์ดี

และในความหมายของคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาไว้โดยแยกเป็นความหมาย
ของแต่ละคำตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2542: 253, 256) ได้
ให้ไว้ดังนี้ คุณลักษณะคือ เครื่องหมายหรือสิ่งที่ชี้ให้เห็นความดีหรือลักษณะประจำ ส่วนคำว่า
ภาษาหรือภาษาศาสตร์ หมายถึง วิชาที่ศึกษาภาษาในแง่ต่างๆ เช่น เสียง โครงสร้าง
ความหมาย โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์เช่น มีการตั้งสมมติฐาน เก็บและวิเคราะห์ข้อมูล
แล้วสรุปผล และส่วนคำว่าพึงประสงค์ คือ ควรจะมี ต้องการจะมี (คุรุสภา. 2529: 823, 309)
จากความหมายดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปว่า คุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
หมายถึง ลักษณะเฉพาะที่แสดงออกได้ว่ามีสิ่งที่เป็นเครื่องหมายหรือแสดงออกถึงว่าเป็นผู้ที่มี
ความชอบ ความชำนาญทางด้านการใช้ภาษาในแง่ต่างๆ ซึ่งจะมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับทั้งใน
เรื่องของความถนัด บุคลิกภาพ และความสนใจ ของบุคคลนั้นๆด้วย

3.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับผู้มีลักษณะที่พึงประสงค์

3.3.1 ความถนัด

3.3.1.1 ความหมายของความถนัด

บิงแฮม (Bingham. 1939: 631) กล่าวว่า ความถนัด เป็นสภาวะ

อันแสดงถึงความเหมาะสมของบุคคล ที่สำคัญประการแรกคือ ความพร้อมของบุคคลในการเพิ่มความชำนาญให้แก่ตนเองหรือเป็นศักยภาพของบุคคลนั้น และอีกประการหนึ่งคือ ความพร้อมที่จะสนใจในความสามารถนั้น ๆ

ซูเปอร์ (Super. 1943: 58-59) กล่าวว่า ความถนัด หมายถึง ลักษณะรวม ที่ทำให้บุคคลหนึ่งสามารถเรียนรู้ได้

ฟรีแมน (Freeman. 1966: 43) กล่าวว่า ความถนัด เป็นผลรวมของคุณลักษณะต่าง ๆ ที่จะชี้ให้เห็นนิสัยของแต่ละคนในการที่จะได้มาซึ่งความรู้ ทักษะ หรือการตอบสนอง

บราวน์ (Brown. 1970: 341) กล่าวว่า ความถนัด หมายถึง ประสบการณ์การเรียนรู้ที่กว้างขวาง และอ้างอิงถึงสถานการณ์ในอนาคต

มล. ดุ้ย ชุ่มสาย (2508: 250) กล่าวว่า ความถนัด หมายถึง สภาวะทางจิตที่แสดงว่าคนมีทางโน้มพิเศษที่ทำให้คนเหมาะที่จะทำงานชนิดหนึ่ง

อัจนว วงศ์โสธร (2530 : 30-31) กล่าวว่าความถนัดในการเรียนภาษาเป็นตัวแปรแบบทวีปัจจัย (Carroll. 1958) คือ เกิดจากพรสวรรค์ประกอบกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม จากการศึกษาของ คาร์โรล (Carroll) พบว่า ความถนัดประกอบด้วยปัจจัยใหญ่ ๆ 6 ประการ คือ

ปัจจัย A ความรู้เกี่ยวกับถ้อยคำของภาษา คือ ความรู้คำศัพท์และโครงสร้างของภาษาแม่

ปัจจัย B ความสนใจในการใช้ภาษาซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการทำแบบทดสอบ ความถนัดในการใช้ภาษา ความสนใจนี้เกิดจากแรงจูงใจเฉพาะทำให้มีความตั้งใจและคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

ปัจจัย C ความผสมผสานของความทรงจำในสิ่งที่สัมพันธ์กัน

ปัจจัย D ความสามารถในการเชื่อมโยงเสียงเข้ากับตัวอักษร

ปัจจัย E ความสามารถในการใช้ภาษาเชิงอุปมาน คือความสามารถในการค้นพบหลักและกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาจากข้อมูลของภาษาที่ศึกษา

ปัจจัย F ความถนัดในการใช้วากยสัมพันธ์ของภาษาเพื่อสื่อความหมาย

ปัจจัย B C และ E มีความสำคัญมากกว่าปัจจัย A D และ F ต่อมาคาร์โรล (Carroll) สรุปโดยจำแนกปัจจัยข้างต้นออกเป็นองค์ประกอบของความถนัดในการเรียนภาษาได้เป็น 4 องค์ประกอบ ดังต่อไปนี้

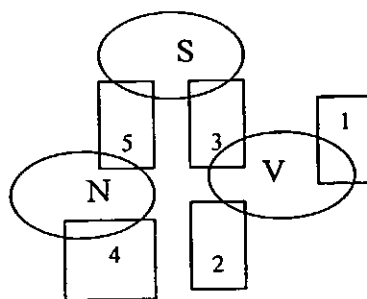
1. ความถนัดในการรับการถ่ายทอดเสียงของภาษา โดยสามารถชั่งเสียงถูก เรียบเรียง และจดจำเสียงนั้นได้ในระยะเวลาไม่กี่วินาที
2. ความละเอียดอ่อนในการใช้ไวยากรณ์
3. ความสามารถท่องจำ

4. ความสามารถในการอุปมาอุปไมยเกณฑ์ของภาษาจากข้อมูลทางภาษา

จากเอกสารข้างต้นจึงสรุปได้ว่า ความถนัด คือ ความสามารถพิเศษที่เกิดขึ้นในตัวแต่ละบุคคล ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และเป็นสิ่งที่พยากรณ์อนาคตว่าจะประสบความสำเร็จหรือทำได้ดีในด้านที่ตนถนัดนั้น

3.3.1.2 ทฤษฎีความถนัด

1. ทฤษฎีหลายองค์ประกอบ (Multiple-Factor Theory) (ลัวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2527: 29) ทฤษฎีนี้เป็นที่ยอมรับกว้างขวางของนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ผู้นำในการสร้างทฤษฎีนี้คือ เซอร์สโตน (L.L. Thurstone) เสนอทฤษฎีเมื่อปี ค.ศ. 1993 เขาได้ทำการวิจัยโครงสร้างทางสมองอย่างกว้างขวาง และได้ใช้หลักการวิเคราะห์สัณยัยใหม่ที่เรียกว่า "การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis)" มาใช้ ทำให้สามารถแยกแยะความสามารถทางสมองออกเป็นส่วนย่อย ๆ ได้หลายอย่าง ทำให้เขามีความเชื่อว่าความสามารถทางสมองไม่ได้ประกอบด้วย ความสามารถรวมเป็นแกนกลางดังเช่น G-factor ของ สเปียร์แมน หากแต่ประกอบด้วยองค์ประกอบเป็นกลุ่ม ๆ หลาย ๆ กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มจะมีหน้าที่เป็นอย่าง ๆ โดยเฉพาะ หรืออาจจะทำงานร่วมกันบ้างก็ได้ ความสามารถทั่วไปของสเปียร์แมน เซอร์สโตนเห็นว่า เป็นเพียงองค์ประกอบทางภาษาเท่านั้น องค์ประกอบย่อย ๆ นี้ เซอร์สโตน ให้ชื่อว่า ความสามารถปฐมภูมิของสมอง (Primary Mental Abilities) เขาแยกองค์ประกอบย่อยโดยยึดน้ำหนักขององค์ประกอบเด่น ๆ (Loading factor) เป็นสำคัญ แต่จริง ๆ แล้วกลุ่มของความสามารถ หรือองค์ประกอบมากที่สุด คือ ความสามารถทางศัพท์ลดลงไปอีก คือ อุปมาอุปไมยทางภาษา น้อยที่สุด คือ คณิตศาสตร์ เหตุผลซึ่งภาพข้างล่างเป็นการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ภายในของแบบทดสอบ 5 ชุด ขึ้นอยู่กับ 3 องค์ประกอบ V (Verbal) N (Number) และ S (Spatial) ตามทฤษฎีหลายองค์ประกอบนี้

ภาพ 1 ความสามารถปฐมภูมิของสมอง (Primary Mental Abilities)

ที่มา: ลัวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. (2541) หน้า45; อ้างอิงจาก Anastasi, Anne. Psychological Testing. 4th ed. 1976 p. 371

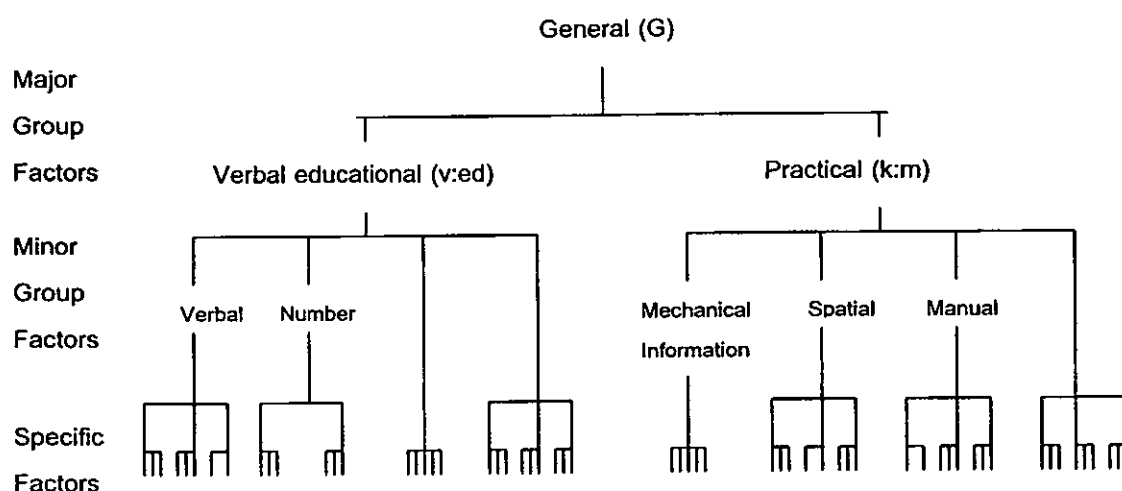
จากภาพทำให้เราทราบว่าสหสัมพันธ์ของแบบทดสอบ 1 2 และ 3 ที่มีต่อกันและกัน มีองค์ประกอบร่วมทางภาษา (Verbal factor ย่อว่า V.) ในทำนองเดียวกันสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ 3 และ 5 เป็นผลจากองค์ประกอบมิติสัมพันธ์ (Spatial factor ย่อว่า S.) และความสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบ 4 และ 5 เป็นผลจากองค์ประกอบทางตัวเลข (Number factor ย่อว่า N.) ที่น่าสังเกต คือ แบบทดสอบ 3 และ 5 มีองค์ประกอบซ้อนขึ้นมา นั่นคือ V กับ S มีอยู่ในแบบทดสอบ 3 N และ S มีอยู่ในแบบทดสอบ 5

เธอร์สโตนพยายามวิเคราะห์องค์ประกอบความสามารถของมนุษย์ออกมาได้หลายอย่างแต่ที่เห็นได้ชัดเจนและสำคัญ ๆ มีอยู่ 7 ประการ คือ

1. องค์ประกอบทางภาษา องค์ประกอบ (Verbal factor ใช้อักษรย่อว่า V.) ความสามารถด้านความเข้าใจภาษาและการสื่อสารทั่ว ๆ ไป
2. องค์ประกอบด้านความคล่องแคล่วในการใช้ถ้อยคำ (Word Fluency factor ใช้อักษรย่อว่า W.) ความสามารถที่จะใช้คำได้มากในเวลาจำกัด เช่น ให้หาคำขึ้นต้น "ด" มากที่สุดในเวลาจำกัด
3. องค์ประกอบด้านจำนวน (Number factor ใช้อักษรย่อว่า N.) ความเข้าใจในวิชาคณิตศาสตร์ต่าง ๆ ได้ดี มีความสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ และความหมายของจำนวนและมีความแม่นยำคล่องแคล่วในการบวก ลบ คูณ หาร ในวิชาเลขคณิตได้อย่างดี
4. องค์ประกอบด้านมิติสัมพันธ์ (Space factor ใช้อักษรย่อว่า S.) ความสามารถด้านขนาดและมิติต่าง ๆ อันได้แก่ ความสั้น ยาว ไกล ใกล้ และพื้นที่หรือทรวดทรงที่มีขนาดและปริมาตรแตกต่างกัน สามารถสร้างจินตนาการให้เห็นส่วนย่อยและส่วนผสมของวัตถุต่าง ๆ เมื่อนำมาซ้อนทับกันสามารถรู้ความสัมพันธ์ของรูปทรงเลขาคณิตเมื่อเปลี่ยนแปลงที่อยู่
5. องค์ประกอบด้านความจำ (Memory factor ใช้อักษรย่อว่า M.) ความสามารถด้านความทรงจำเรื่องราว และมีสติระลึกจูนสามารถถ่ายทอดได้
6. องค์ประกอบด้านสังเกตพิจารณา (Perceptual Speed factor ใช้อักษรย่อว่า P.) ความสามารถด้านเห็นรายละเอียด ความคล้อยคลึงหรือความแตกต่างระหว่างสิ่งของต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและถูกต้อง
7. องค์ประกอบด้านเหตุผล (Reasoning factor ใช้อักษรย่อว่า R.) ความสามารถด้านวิจารณ์ญาณ หาเหตุผลค้นคว้าความสำคัญ ความสัมพันธ์ และหลักการทั้งหลายที่สร้างกฎหรือทฤษฎี

2. ทฤษฎีไฮราคัล (Hierarchical Theories) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ 2527: 30-31) นักจิตวิทยากลุ่มผู้คิดค้นทฤษฎีนี้ คือ เบิร์ต (Burt) เวอร์นอน (Vernon) และฮัมเฟรย์ (Humphreys) ได้เสนอ ในปี ค.ศ.1960 โดยเริ่มอธิบายตามแบบของสเปียร์แมน คือ เริ่มจุดแรกด้วย G-factor ขึ้นต่อไปแบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบใหญ่ คือ Verbal-education (V:ed) และ Practical-mechanical (k:m) องค์ประกอบใหญ่ 2 อันนี้เรียกรวมว่า

"Major Group Factor" องค์ประกอบใหญ่ 2 อันนี้ยังแบ่งย่อยซอยลงไปอีก ด้านองค์ประกอบ Verbal-educational แบ่งย่อยเป็นองค์ประกอบด้านภาษา (Verbal) และองค์ประกอบด้านตัวเลข (Numerical) และอื่น ๆ อีก ในทำนองเดียวกันองค์ประกอบ Practical-mechanical แบ่งย่อยออกเป็น Mechanical-information, Spatial และ Manual และยังมีอื่น ๆ แต่ยังไม่กำหนด กลุ่มประกอบนี้เรียกว่า "Major Group Factor" ระดับต่ำสุดขององค์ประกอบในรูปแบบนี้ยังมีองค์ประกอบย่อย ๆ ไปอีก เรียกว่า องค์ประกอบเฉพาะ (Specific factor) ถ้าพิจารณาดูโครงสร้างอันนี้แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับลักษณะของต้นไม้แผ่กิ่งก้านใหญ่เล็กลงไปตามลำดับ ลำต้นเปรียบเสมือน G-factor กิ่งก้านเล็ก ๆ เปรียบเสมือน Specific factor นั้นเอง ดังภาพที่แสดงไว้

ภาพ 2 โครงสร้างของ G Factor

ที่มา: ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2527). ความถนัดทางการเรียน. หน้า 32

ฮัมเฟรย์ให้ความเห็นว่าทฤษฎีนี้เป็นลักษณะการแพร่ขยายขององค์ประกอบจากส่วนใหญ่ มากกว่าที่จะเป็นองค์ประกอบย่อยเริ่มตั้งแต่ต้นดังทฤษฎีของเทอร์สโตน และยังเสนอแนะในการสร้างแบบทดสอบว่าผู้สร้างควรเลือกระดับขั้นขององค์ประกอบก็ได้ เช่น จะวัดความสามารถด้านการแก้ปัญหาแบบอุปมาอุปไมย ก็ควรใช้แบบทดสอบที่รวมด้านภาษา ตัวเลข ภาพ และอุปมาอุปไมย (Spatial analogies) หรือถ้าต้องการวัดความสามารถด้านภาษาก็ควรจะใช้ข้อคำถามประเภทศัพท์ อุปมาอุปไมย และการเรียงลำดับสมบูรณ์แบบซึ่งดูออกจะเป็นแบบผสมไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเท่าไรนัก

3.3.1.3 แบบทดสอบความถนัด

1. แบบทดสอบวัดความสามารถของสมองเป็นรายบุคคลของ สแตนฟอร์ด-บีเน็ต (Stanford-Binet) วัดได้ตั้งแต่เด็กอายุ 2 ปีจนถึงวัยผู้ใหญ่ โดยมีรายละเอียด ดังนี้ (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2525: 55-61)

- 1.1 ภาษา (Language) เรียกชื่อวัตถุจากภาพ นิยามคำ หาคำที่มีเสียงคล้องกัน
- 1.2 เหตุผล (Reasoning) ให้ตอบปัญหา (ไม่ใช่คณิตศาสตร์) ให้หาข้อความที่ถามประหลาด ใช้คำถามตรรกวิทยาต่างๆ
- 1.3 ความจำ (Memory) จำประโยค จำตัวเลข
- 1.4 มโนภาพ (Conceptual) อธิบายสุภาษิต หาพื้นฐานที่สิ่งๆ นั้นเหมือนกัน
- 1.5 Social Intelligence เข้าใจเอกลักษณ์ของสังคมและความสัมพันธ์ของเอกลักษณ์นั้นๆ หาภาพที่แสดงออกแบบไม่เข้ากัน
- 1.6 เหตุผลทางตัวเลข (Numerical Reasoning) เปลี่ยนตัวเลข ทักษะในการแก้โจทย์ คณิตศาสตร์

1.7 การมองเห็น (Visual-Motor) การประกอบรูปได้ตามแบบที่กำหนด

2. แบบทดสอบเวชเลอร์ (Wechsler Scales) แบ่งออกเป็น

2 องค์ประกอบใหญ่ๆ คือ แบบทดสอบด้านภาษาและแบบทดสอบด้านปฏิบัติ ในที่นี้จะกล่าวถึง เรื่องของภาษาแบบทดสอบภาษา (Verbal Scale) อันนี้เป็นชื่อเรียกส่วนเนื้อในแต่ละชุดย่อย ไม่จำเป็นจะต้องเป็นภาษาทั้งหมด อาจเป็นตัวเลขบ้างก็ได้ ชุดย่อย (subset) ด้านภาษามีดังนี้

- 2.1 Information: เป็นการวัดความจำของความรู้ทั่วไป มีการกำหนดคำถาม เพื่อให้ผู้ตอบ ระลึกถึงความจริงที่เคยเรียนมาและนำมาตอบ
- 2.2 Comprehension: เป็นการวัดความเข้าใจ ยกวัตถุหรือสถานการณ์ให้แล้วให้อธิบาย คุณสมบัติหรือสาเหตุของสิ่งหนึ่งสิ่งนั้นหรือหลายอย่าง
- 2.3 Arithmetic: เป็นการวัดความสามารถด้านตัวเลขมีการกำหนดโจทย์ปัญหาที่ต้องใช้ ภาษาในการอธิบาย แล้วให้ผู้สอบคำนวณหาคำตอบที่ถูกต้อง
- 2.4 Similarities: เป็นการวัดความสามารถด้านเหตุผล โดยกำหนดสิ่ง A และ B ขึ้นแล้ว ถามหาความสัมพันธ์
- 2.5 Vocabulary: เป็นการวัดความสามารถด้านภาษาโดยตรง มีการกำหนดคำให้แล้วก็ถาม ความหมายของคำศัพท์นั้นๆว่าหมายถึงอะไร
- 2.6 Digit Span: เป็นการวัดความสามารถด้านความจำลำดับตัวเลข โดยมากมีเลขโดดๆ เรียงกัน 3 ตัวหรือมากกว่านั้น ผู้ดำเนินการสอบพูดตัวเลขเหล่านั้นให้ผู้ตอบตอบตามในทันที

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางสมองของโอติส-เลนนอน (Otis-Lennon Mental Ability Test มีชื่อย่อว่า OLMAT) แบบทดสอบนี้สร้างเพื่อวัดความสามารถทาง สมองที่มีหลายระดับโดยมีการวัดที่เกี่ยวข้องกับภาษาดังนี้

3.1 ความเข้าใจด้านภาษา (Verbal Comprehension) มีร้อยละการวัดอยู่ที่ร้อยละ 25 – 31 ของจำนวนคำถามทั้งหมด และแยกการวัดรายละเอียดออกเป็น คำที่มีความหมายเหมือนกัน คำตรงกันข้าม ประโยคสมบูรณ์ (หาความหมายทางภาษามาเดิม) การกระจายประโยค (เข้าใจโครงสร้างของประโยค)

3.2 เหตุผลด้านภาษา (Verbal Reasoning) เป็นการวัดความสามารถด้านเหตุผลในการใช้ภาษา มีร้อยละการวัดอยู่ที่ร้อยละ 31 – 40 ของจำนวนคำถามทั้งหมด โดยเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้คือ อักษรไขว้ในตาราง (Word-letter matrix)

4. แครร์รอลและสพอนด์ (Carroll; & Sapon. 1959: 256) ได้สร้างแบบทดสอบวัดความถนัดในการเรียนภาษาขึ้น 2 ชุดสำหรับเด็ก คือ Elementary Modern Language Aptitude Test (EMLAT) และสำหรับผู้ใหญ่ คือ Modern Language Aptitude Test (MLAT) ซึ่งมีข้อสอบ 5 ตอนด้วยกัน และสร้างจากทฤษฎีของความถนัดในการเรียนภาษา Paul Pimsleur ก็ได้สร้าง Pimsleur Language Aptitude Battery (LAB) ขึ้นโดยอาศัยทฤษฎีคล้ายคลึงกัน แต่ Pimsleur ได้เพิ่มความสนใจต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ และคะแนนเฉลี่ยวิชาหลักต่างๆ รวมกับตัวพยากรณ์ (Predictors) ซึ่งเป็นความถนัดในการเรียนภาษา

5. ซิดนีย์ ซาโกะ (Sydney Sako) ก็ได้สร้าง English Language Aptitude Test (ELAT) ขึ้น โดยใช้ภาพประกอบในบางตอน ทำให้ต่างจาก EMLAT, MLAT และ LAB แต่สร้างขึ้นจากทฤษฎีเดียวกัน

3.3.2 ความสนใจ

3.3.2.1 ความหมายของความสนใจ

ครอนบาค (Cronbach. 1954: 366) กล่าวว่า ความสนใจหมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสวงหากิจกรรมและวัตถุบางอย่างและแนวโน้มที่จะเลือกสิ่งนั้นมากกว่าสิ่งอื่นๆ

ธอร์นไดค์ (Thorndike. 1955: 457) กล่าวว่า "ความสนใจ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงบทบาทและเข้าร่วมในกิจกรรมหนึ่งๆ" สรุปได้ว่าความสนใจคือ ลักษณะการที่จิตใจถูกชักนำให้มีความผูกพันและจดจ่อต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ดิวอี้ (Dewey. 1959: 66) กล่าวว่า ความสนใจคือความรู้สึกหรือความพอใจที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แนวความคิดใดแนวความคิดหนึ่ง หรือกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง

แครธวอลล์และคณะ (Krathwohl; et al. 1964) กล่าวว่า ความสนใจเป็นความรู้สึก การเกิดความรู้สึกจึงเริ่มจากการรับรู้ก่อน การไม่รับรู้สิ่งใดก็จะไม่เกิดความรู้สึกต่อสิ่งนั้นๆ ความสนใจก็จะมีโอกาสเกิดขึ้นได้ แต่ไม่ใช่รับรู้สิ่งใดแล้วต้องสนใจสิ่งนั้นเพราะเมื่อรับรู้แล้ว อาจจะไม่เอาใจใส่ แต่ถ้าสิ่งใดที่เข้าไปเป็นสิ่งที่เร้าที่อยู่ในจิตใจก็จะเกิดความรู้สึกตอบสนองต่อความพอใจ และความสนใจก็จะเกิดขึ้นเพราะจิตได้ตอบสนองแล้วแต่จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับระยะเวลาและสภาวะของจิตใจ

กูด (Good. 1973: 311) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่า เป็นความรู้สึกชอบของคนเราแสดงต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งความรู้สึกนี้อาจจะมีชัยชนะหนึ่งหรืออาจจะมีการต่อไปก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความอยากรู้อยากเห็นของบุคคลนั้น โดยได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ของเขาเอง

ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ (2527: 29) กล่าวถึงความสนใจ (Interest) ว่าหมายถึงความชื่นชอบกิจกรรมหนึ่งมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ จากนิยามนี้จะเห็นว่าการเน้นอยู่ 2 อย่าง อย่างที่หนึ่งคือเน้นในเรื่องการเลือกและจัดอันดับกิจกรรมว่าชอบ ไม่ชอบ กิจกรรมใดมากกว่ากัน นั่นคือนำเอากิจกรรมมาเปรียบเทียบกัน คนชอบกิจกรรมด้านไหนมากก็ถือว่าเขามีความสนใจด้านนั้น อีกอย่างหนึ่ง ความสนใจอาจแสดงออกได้ทางกิจกรรมหรือพฤติกรรมของแต่ละบุคคล มองในแง่การกระทำที่แสดงออกมา จากการกระทำที่เขาชอบอย่างโดดเด่นหรือทำอยู่เสมอ สามารถจำแนกได้ว่าเขาชอบอะไรมากที่สุด แล้วแปลว่าเขาสนใจสิ่งนั้น

วนิดา ศิริมาลา (2528: 38) ได้ให้ความหมายคำว่าความสนใจไว้ว่าเป็นความรู้สึกเอาใจใส่ ความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแสดงออกโดยการชวนขวยเข้าร่วมหรือติดตามกิจกรรมต่างๆ และยอมรับคุณค่ามองเห็นประโยชน์ของสิ่งนั้น

กมลรัตน์ หล้าสูงษ์ (2523: 233) กล่าวว่า ความสนใจมีลักษณะใกล้เคียงกับทัศนคติมาก กล่าวกันว่าความสนใจเป็นส่วนหนึ่งของทัศนคติ กล่าวคือ ความสนใจเป็นความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งหมายถึงทัศนคติทางบวกหรือทัศนคติที่ดีนั่นเอง และความสนใจของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกัน เนื่องจากองค์ประกอบที่สำคัญๆ คือ ความต้องการ ความถนัด และสภาพแวดล้อมต่างๆ ในสังคมที่แตกต่างกัน

กรองทอง โพธิ์ทอง (2532: 43) ได้ให้ความหมายของความสนใจไว้ว่าเป็นความรู้สึกชอบหรือพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งแสดงออกโดยมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเอาใจใส่ และยอมรับในคุณค่าของสิ่งนั้น ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีความสนใจในสิ่งต่างๆ แตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการ ความถนัด และสภาพแวดล้อมภายนอกเป็นสำคัญ

อัมพร หมายเจริญ (2536: 34) กล่าวว่าความสนใจหมายถึงการแสดงความรู้สึกชอบ หรือพอใจในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นการเอาใจใส่หรือจดจ่อและกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรม มีความพยายามในการทำสิ่งนั้นจนบรรลุจุดมุ่งหมายสำเร็จสมดังปรารถนา ตลอดจนมองเห็นประโยชน์และคุณค่าของสิ่งนั้น

จากข้อความข้างต้นพอจะสรุปได้ว่าความสนใจคือการแสดงความรู้สึกชอบ พึงพอใจต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีการแสดงออกให้เห็นถึงการเอาใจใส่ต่อสิ่งนั้นๆ และเห็นคุณค่าของสิ่งนั้นๆตามแต่ประสบการณ์การรับรู้ของแต่ละคน

3.3.2.2 ทฤษฎีความสนใจ

กินส์เบิร์กและคนอื่นๆ (Ginzberg; et al. 1956: 854) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาความสนใจในเรื่องต่างๆ ออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะเพ้อฝัน (Fantasy period) เป็นระยะช่วง 6 – 10 ปี ความสนใจในระยะนี้เป็นแนวคิดแบบเพ้อฝันและมองในรูปความปรารถนา ไม่สามารถประมาณความสามารถของตนเองได้อย่างแท้จริงได้ ความคิดจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยโดยไม่คำนึงถึงข้อเท็จจริง (Unrealistic) ความสนใจในระยะนี้จึงไม่แน่นอน

2. ระยะทดลอง (Tentative period) อยู่ในช่วงอายุ 11 – 17 ปี ระยะนี้มีความรู้สึกในการตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต คิดถึงอนาคตมากกว่าปัจจุบัน การเลือกอาชีพยังแยกเป็นระยะย่อยๆ อีก 4 อย่าง คือ

2.1 คำนึงถึงความสนใจ (Interest) อยู่ในช่วงอายุ 11 – 12 ปี ระยะนี้ความสนใจเป็นพื้นฐานสำคัญในการเลือกอาชีพ

คำนึงถึงความสามารถ (Capacity) อยู่ในช่วงอายุ 13 – 14 ปี ระยะนี้จะใช้ความสามารถในการเลือกอาชีพ โดยมองว่านอกจากความสนใจเป็นสิ่งสำคัญแล้ว ความสามารถก็เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องนำมาพิจารณา แต่ความรู้เกี่ยวกับความสามารถยังไม่สมบูรณ์การตัดสินใจจึงยังไม่แน่นอน

คำนึงถึงค่านิยม (Value) อยู่ในช่วงอายุ 15 – 16 ปี ค่านิยมเริ่มเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องในการตัดสินใจเลือกอาชีพ

ค่านึงการเปลี่ยนแปลง (Transition) เป็นช่วงอายุที่อยู่ประมาณ 17–18 ปี ระยะนี้จะนำความสนใจ ความสามารถ ค่านิยม มาพิจารณาร่วมกันในการเลือกอาชีพ มีการวางแผนเลือกอาชีพ แต่การเลือกในช่วงนี้ก็ยังไม่แน่นอนแท้จริง

3. ระยะพิจารณาสภาพเป็นจริง (Realistic period) ในช่วงอายุ 18 ปี ถึงผู้ใหญ่ตอนต้น จะมีความสนใจตามสภาพความเป็นจริง โดยพิจารณาองค์ประกอบต่างๆ และองค์ประกอบส่วนบุคคล ระยะนี้บุคคลจะคำนึงถึงความสนใจและค่านิยมของตนเองและวางแผนเกี่ยวกับการเลือกอาชีพใดอาชีพหนึ่ง เพื่อทำการฝึกและเรียนรู้ประสบการณ์จนเป็นที่พึงพอใจ

3.3.2.3 ชนิดของความสนใจ

ซูเปอร์กับไครท์ (Super; & Crite. 1962) ได้แบ่งชนิดของความสนใจออกเป็น 3 อย่าง โดยมองการแสดงออกของคนเป็นหลัก

1. ความสนใจส่วนตัว (Expressed Interest) ความสนใจลักษณะนี้เป็นการแสดงออกของแต่ละบุคคล ที่ชื่นชอบสิ่งหนึ่งมากกว่าอีกสิ่งหนึ่ง เป็นการแสดงความสนใจของตนเองแบบเรียบง่าย การแสดงออกไม่กระโดดกระดากมากนักแต่เป็นการแสดงออกที่เห็นได้จากการทำกิจกรรม เช่น ชอบปลูกต้นไม้ ชอบอ่านหนังสือ เป็นต้น ความสนใจของคนประเภทนี้ไม่ไปยุ่งกับคนภายนอกมากนัก

2. ความสนใจชั้นอาสา (Manifest Interest) ความสนใจระดับนี้เป็นความสนใจด้านอาสาสมัครร่วมวงกับกลุ่มทำกิจกรรม เข้าร่วมชุมนุมหรือสมาคมนั้นๆ เช่น เด็กคนหนึ่งชื่นชอบภาษาอังกฤษ แต่ไม่ใช่สนใจชอบอยู่คนเดียว เข้าร่วมชุมนุมภาษาอังกฤษด้วยความเต็มใจและอาสาทำงานให้ชุมนุมอย่างเต็มที่ด้วย

3. ความสนใจจากรายการวัด (Inventoried Interest) เป็นความสนใจที่ได้จากรายการวัดในแบบทดสอบวัดความสนใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับนิยามความสนใจของเครื่องมือวัดนั้นๆ เนื้อหารายการถามต่างๆ ใช้ในการค้นหาความเอาใจใส่อาจแตกต่างกัน แต่ก็สามารถนำมาแปลผลได้ คนนั้นมีความสนใจด้านใดขนาดไหน ซึ่งสามารถพูดได้ว่าเป็นความสนใจด้านใดด้านหนึ่งที่แบบทดสอบนั้นวัดได้ตามผู้ชำนาญการกำหนด

3.3.2.4 การวัดความสนใจ

ลัวัน สายยศ (2543: 35-36) กล่าวว่าความสนใจเป็นความรู้สึกขั้นแรกที่จะนำไปสู่ขั้นอื่นๆ เช่น ความซาบซึ้ง เจตคติ ค่านิยม คุณธรรม และบุคลิกภาพ ดังนั้นการรู้ข้อมูลว่ามีความสนใจมากน้อยแค่ไหนในเรื่องใดก็จะมีประโยชน์ต่อการแนะแนวมากขึ้น ความสนใจเป็นสิ่งหนึ่งที่จะทำให้คนกระทำอะไรออกมาได้ การวัดความสนใจจึงมีความจำเป็นและเป็น การวัดว่าใครชอบหรือชื่นชอบต่อกิจกรรมใดเป็นส่วนใหญ่ แต่ใครจะจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มแบบใด มีที่กลุ่มขึ้นอยู่กับความเชื่อเรื่องทฤษฎีของผู้นั้น

ข้อตกลงเบื้องต้น (Basic Assumption) บางประการเกี่ยวกับการวัดความสนใจ ซึ่งเราถือว่าเป็นกรอบความคิดในการสอบวัดความสนใจ

1. การตอบแบบทดสอบจะต้องเป็นการแสดงออกตามความเป็นจริง ไม่มีการเสแสร้ง
2. สิ่งเร้าเป็นกลุ่มตัวอย่างเพียงพอที่จะลงสรุปได้ดี
3. ผู้ที่เลือกจะทำอะไรมากกว่าอย่างอื่น แสดงว่าเขาชอบกิจกรรมบางอย่างมากกว่าอย่างอื่น

3.3.2.5 สาเหตุของความสนใจ

จิตรา วสุวานิช (2516: 22) กล่าวถึงสาเหตุของความสนใจไว้ว่า

1. เกิดจากการติดต่อสัมพันธ์ (Association) เช่น จากการอ่าน การติดต่อ สิ่งใดที่ทำให้ความพอใจให้ หรือเห็นว่าสิ่งนั้นให้ประโยชน์ เช่น เห็นประโยชน์ของการเล่นเทนนิสทำให้เกิดความสนใจ เมื่อได้ยินใครพูดถึงก็จะสนใจฟัง
2. สิ่งกระตุ้น ความสนใจเกิดจากสิ่งกระตุ้นลักษณะต่างๆ
 - 2.1 การเปลี่ยนแปลงของสิ่งกระตุ้นเช่นฟังครูสอนอยู่ก็มีคนเดินเข้ามาในห้อง
 - 2.2 ความเข้มหรือความหนาแน่นของสิ่งที่มากระตุ้น เช่นเสียง หรือสีที่ดังหรือฉูดฉาด
 - 2.3 การเกิดขึ้นซ้ำๆ ถี่ๆ เช่น เสียงแตรรถ หรือการลงโฆษณาซ้ำๆ
 - 2.4 สิ่งกระตุ้นที่มีความแตกต่างแบบตรงกันข้าม (Compared Stimuli) การเข้าคู่ที่

แตกต่างกันโดยสิ้นเชิงก็ทำให้เกิดความสนใจขึ้นได้ เช่น สามิภรรยาคนหนึ่งที่มีอ้วนเตี้ยแต่ภรรยาผอมสูง เป็นต้น

2.5 สิ่งกระตุ้นที่เด่นชัด เช่นภาพที่มีลักษณะคมชัดก็น่าสนใจกว่าภาพมัวๆ

2.6 สิ่งกระตุ้นที่แปลกประหลาด เช่น เห็นลูกวัวสองหัว เป็นต้น

2.7 สิ่งกระตุ้นที่น่าสนใจ เช่น ยายอายุวัฒนะ การลดภาษี หรือการรับของแจกต่างๆ

3. การเอาอย่างสิ่งที่คนใดหรือหมู่คณะใดสนใจก็พลอยสนใจกับเค้าไปด้วย เช่น มีคนกลุ่มหนึ่งนิยมส่งลูกไปเรียนต่อเมืองนอก เราก็สนใจส่งลูกไปเรียนเมืองนอกโดยที่ไม่ได้คำนึงถึงฐานะในสังคมของตนเอง

4. ความรู้ความสามารถที่จะทำให้เกิดสิ่งใดย่อมเป็นเหตุให้เกิดความสนใจ เช่นคนที่พูดภาษาอังกฤษได้ก็จะสนใจภาษาอังกฤษ

5. ความสนใจเกิดจากการได้รับผลสำเร็จ ถ้าเราทำงานประสบความสำเร็จในด้านใดก็จะเกิดความภาคภูมิใจในและเกิดความสนใจที่จะทำงานนั้นให้ดียิ่งขึ้น

6. ความสนใจเกิดจากความต้องการ เป็นการแสวงหาสิ่งที่สามารถบำบัดความต้องการทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม เพื่อที่จะนำมาซึ่งความสำเร็จ

7. เกิดขึ้นเองโดยไม่ทราบสาเหตุ อาจเป็นเพราะสัญชาตญาณ เช่น การไปเห็นคนตกทุกข์ได้ยากก็สนใจอยากที่จะช่วยเหลือ

8. เกิดจากสิ่งแวดล้อม เช่น เป็นลูกชาวประมงออกเรือหาปลาได้ว่ายน้ำทุกวันจึงสนใจกีฬาว่ายน้ำหรือดำน้ำ เป็นต้น

9. เกิดจากการติดต่อสื่อสาร เช่น สนใจในสิ่งที่บุคคลแวดล้อมรอบตัวสนใจ เช่น พ่อหรือแม่ชอบสิ่งใดก็จะชอบและสนใจสิ่งนั้น

11. เกิดจากการอ่าน การอ่านหนังสือช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจได้ เช่นถ้าอ่านเรื่องผจญภัยก็จะชอบการท่องเที่ยวผจญภัย เป็นต้น

12. เกิดจากความเจตนา เช่นผู้ประกอบการที่มีธุรกิจส่วนตัวและต้องการให้ลูกหลานสืบทอดธุรกิจก็เลยปลูกฝังและสร้างความสนใจในธุรกิจให้

13. เกิดจากการยกย่องชมเชยจากสังคมหรือคนที่เรานับถือ ย่อมเป็นกำลังใจในการที่จะสร้างสิ่งนั้นๆให้ดำเนินต่อไป

13. เกิดจากการฝึกอบรม เป็นการโน้มน้าวให้เกิดความสนใจ

14. ความช่วยเหลือของบุคคลซึ่งเคยสนใจมาแล้วจะช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจตามการสร้างใจทำได้ดังนี้

14.1 ศึกษาความต้องการของผู้เรียนส่วนใหญ่ เพื่อที่จะได้จัดบทเรียนสภาพห้องเรียนและสื่อการเรียนต่างๆ ให้ตรงกับความต้องการของเขา

14.2 สำรวจพื้นฐานทางด้านความถนัดของผู้เรียน เพื่อจัดสภาพการเรียนการสอนให้ตรงกับความถนัดนั้นๆ

14.3 จัดสภาพห้องเรียนให้น่าสนใจ มีการตั้งคำถามยั่วและท้าทายความสามารถของผู้เรียน พยายามให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนมากที่สุด เช่น การแสดงความคิดเห็น การพยายามสร้างสิ่งที่จะทำให้เกิดการตื่นตาตื่นใจ สิ่งแปลกใหม่ในยุคสมัยนั้นๆ

14.4 ให้การเสริมแรงโดยพยายามให้ผู้เรียนได้ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานนั้นๆบ้าง โดยเลือกให้ตรงกับความสามารถและความสามารถของเขา จะทำให้เขาสนใจสิ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำ

14.5 ชี้ทางหรือให้ทราบความก้าวหน้าในการทำงานทุกระยะของผู้เรียนทำให้เขามีความสนใจจะทำงานนั้นๆต่อไป

จากข้อความที่กล่าวมาทั้งหมด เป็นเรื่องยืนยันได้ว่าทัศนคติและความสนใจเป็นองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่ดีได้เป็นอย่างมาก ถ้าบุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อบทเรียนใดๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ต่อบทเรียนนั้นๆได้เป็นอย่างดี

3.3.3 บุคลิกภาพ

3.3.3.1 ความหมายของบุคลิกภาพ

บุคลิกภาพตรงกับคำว่า Personality ในภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Persona ซึ่งแปลว่า หัวโขน หรือหน้ากากที่ตัวละครสวมเวลาจะออกแสดง แต่ละคนต่างก็มีหัวโขนที่จะต้องสวม หรือมีบทบาทที่จะต้องแสดง อาจกล่าวได้ว่าบทบาทเหล่านี้จะเป็นรากฐานสำคัญของบุคลิกภาพของแต่ละคน

ฮิลการ์ด (Hilgard. 1962: 447) กล่าวว่า บุคลิกภาพคือผลรวมของลักษณะต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ซึ่งการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ก็คือผลรวมของการปรับตัวต่อสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น

อลพอร์ต (Allport. 1937: 122) ได้กล่าวถึงบุคลิกภาพว่า เป็นการจัดระเบียบในการเปลี่ยนแปลงของแต่ละบุคคลซึ่งเกี่ยวกับระบบร่างกายและจิตใจ ซึ่งนำไปสู่การปรับตัวของบุคคลให้เข้ากับโลกภายนอก

แคทเทลล์ (Cattell, R.B. 1950: 589) บุคลิกภาพเป็นลักษณะที่เกี่ยวข้องด้วย พฤติกรรมทั้งหมดของบุคคล ทั้งที่เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกและพฤติกรรมที่ซ่อนเร้นภายใน

กิลฟอร์ด (Guilford) กล่าวว่าบุคลิกภาพเป็นเอกลักษณ์ที่แสดงออกถึงลักษณะของแต่ละบุคคล โดยกำหนดแผนการเกี่ยวกับการแสดงปฏิกิริยาต่อสภาพแวดล้อม (วัฒนา พัทธราวิช. 2531 : 83-84)

สรุปได้ว่า บุคลิกภาพ หมายถึงลักษณะนิสัยทุกอย่างทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลรวมทั้งท่าทาง อุปนิสัย ที่รวมกันเป็นแบบอย่างเฉพาะของบุคคล จะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งทำให้แต่ละคนมีบุคลิกภาพที่ต่างกันออกไป

ในการพัฒนาด้านพฤติกรรมหรือบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลนั้น ลักษณะ

สรีรวิวัฒน์ (2530: 149 -150) กล่าวไว้ว่า ปัจจัยสำคัญในการพัฒนาบุคลิกภาพ ได้แก่

1. ศักยภาพที่มีมาแต่กำเนิด (Inborn Potentialities) เป็นสิ่งที่ติดมากับทารก ตั้งแต่เกิด ซึ่งอาจเป็นผลของพันธุกรรมหรืออิทธิพลต่างๆ ที่มีต่อทารกก่อนคลอดสิ่งเหล่านี้มีความแตกต่างเบื้องต้นของมนุษย์และจะเป็นเงื่อนไขกำหนดทิศทาง และขอบเขตของการพัฒนาบุคลิกภาพในระดับหนึ่ง เช่น รูปทรง ลักษณะ หน้าตา ระบบประสาท ความสมบูรณ์หรือพิการทางร่างกาย ลักษณะอารมณ์ เป็นต้น

2. สิ่งแวดล้อมและการเรียนรู้ ในช่วงพัฒนาการของทารก ทารกมีประสบการณ์ต่าง ๆ กับสังคมและได้รับสิ่งเร้าที่มากกระทบมากมาย ทารกก็ต้องเรียนรู้ที่จะจัดการกับสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ เขาจะต้องเรียนรู้เขาต้องมีบทบาทอะไรบ้างสำหรับฐานะต่าง ๆ ของเขาในสังคม และเขาต้องเรียนรู้ที่จะแสดงบทบาทของเขาได้ให้เหมาะสม การเรียนรู้จากสิ่งเร้าและประสบการณ์ต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมย่อมเป็นส่วนสำคัญในการหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคลว่าเขาจะเป็นคนอย่างไรแสดงพฤติกรรม และมีวิธีปรับตัวอย่างไรในการพัฒนาบุคลิกภาพของคนนั้น บุคคลทั่วไปควรจะพัฒนาบุคลิกภาพของตนไปสู่ความมีวุฒิภาวะ (Maturity) หมายถึงการพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ การอบรมเลี้ยงดูเด็กให้พัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ จักต้องให้เด็กรู้จักตนเอง ฟังตนเอง และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมได้อย่างเหมาะสม มาตรฐานในการวัดความเป็นผู้ใหญ่ นั้น ศูนย์สุขวิทยาจิตได้ให้ข้อคิดในการพัฒนาบุคลิกภาพไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ดังนี้

2.1 พัฒนาจากการพึ่งผู้อื่น (Dependent) ไปสู่ความเป็นอิสระ (Independent) เด็กที่เกิดมาพึ่งตนเองไม่ได้ ต้องพึ่งผู้อื่นตลอดเวลา ดังนั้นผู้ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูจะต้องฝึกพัฒนาให้พึ่งตนเองเปิดโอกาสให้ทำงานเองได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่การพึ่งตนเองได้ในเรื่องที่มีความจำเป็นของชีวิตโดยเฉพาะในเรื่องการตัดสินใจ

2.2 พัฒนาการความสนุกสนาน (Pleasure) ไปสู่ความเป็นจริง (Reality) ระยะเวลาเด็กจะต้องยอมรับว่าการเล่น คือ งานของเด็ก เด็กควรจะได้รับ การตอบสนองเรื่องความสนุกสนานให้เหมาะสมตามวัย ถ้าไม่ได้รับในวัยเด็ก เด็กจะสับสนได้โดยเฉพาะเมื่อโตขึ้นไม่อาจสามารถแยกความเพ้อฝันกับความเป็นจริงออกจากกันได้ ดังนั้นเมื่อโตขึ้นจะต้องให้คนรู้จักทำงานรับผิดชอบต่องานตามวุฒิภาวะยอมรับว่าชีวิตคืองาน

2.3 พัฒนาจากความไม่รู้ (Ignorance) ไปสู่การมีความรู้ (Knowledge) ในความจริงของชีวิต ความไม่รู้จะต้องถูก ชดเชยด้วยการศึกษาหาความรู้และสามารถแสดงออกซึ่งการมีความรู้ได้อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ และยอมรับการ ศึกษาหาความรู้ในสิ่งที่ตนไม่ทราบในกรณีที่บุคคลนั้นไม่ยอมรับความจริงว่าตนเองไม่รู้ แต่แสดงตนว่ารู้และปฏิเสธการเรียนรู้ที่จะได้รับการปฏิบัติเช่นนี้มีได้ช่วยให้มีการพัฒนาความเจริญของชีวิตได้

2.4 พัฒนาจากการไม่มีความสามารถ (Incapability) ไปสู่การมี

ความสามารถ (Capability) ความเป็นผู้ใหญ่วัดได้จาก ในการที่สามารถปฏิบัติตนให้เหมาะสม สามารถควบคุมพฤติกรรม อารมณ์ของตนได้ ทำให้สามารถแยกข้อเท็จจริง ที่เกิดขึ้นในชีวิตได้ เมื่อสามารถคุมจิตใจได้ก็สามารถที่จะปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้ที่ไม่สามารถทำงาน ได้ส่วนใหญ่จะมักจะไม่มีความสามารถในการควบคุมตนเองและไม่สามารถที่จะวินิจฉัยได้ว่าใน เวลานั้นสภาพการณ์นั้นควรจะปฏิบัติอย่างไร

2.5 พัฒนาจากการสับสนทางเพศ (Diffused Sexuality) ไปสู่การคบเพื่อน เพศตรงกันข้าม (Heterosexuality) ในวัยเด็กเป็นการรักตนเองและรักเพื่อนเพศเดียวกัน แต่เมื่อ เติบโตเข้าสู่วัยรุ่นมีพัฒนาการทางเพศจะต้องรู้จักพัฒนาความรู้สึกให้ชอบเพศตรงกันข้ามได้ การอบรมเลี้ยงดูเด็กให้ได้ปฏิบัติตนตามบทบาท (Role) ทางเพศและให้การเสริมแรงที่ถูกต้องจึง มีความสำคัญในการเรียนบทบาทของตน

2.6 พัฒนาจากการไร้ศีลธรรมจรรยา (Amoral) ไปสู่ความมีศีลธรรม (Moral) ครอบครัวยุคใหม่เด็กในเรื่องความรู้สึกผิดชอบชั่วดี โดยที่พ่อแม่จะต้องเป็น ตัวอย่าง (Model) ที่ดีแก่เด็กด้วย ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่จกต้องรู้จักบทบาทในการแสดงตนได้ถูกต้องตาม มาตรฐานของศีลธรรมสังคมจรรยา จึงจะสามารถปรับตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีความสุข

2.7 พัฒนาจากยึดตนเองเป็นหลัก (Self-Centered) ไปสู่ยึดผู้อื่นเป็นหลัก (Other-Centered) วัยเด็กเป็นวัยที่ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางตัดสินใจใช้ตนเองเป็นหลัก ซึ่ง ผู้ใหญ่ไม่ควรใช้หลักในการปฏิบัติตนเช่นนี้ ผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ต้อง สามารถเสียสละ ยอมรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่นสามารถทำความเข้าใจความต้องการของกลุ่มหรือของผู้อื่นได้เป็นต้น ดังนั้นการวัด ความเป็นผู้ใหญ่จึงต้องพิจารณาความสามารถในการปรับตนให้เข้าผู้อื่นได้ การให้เกียรติผู้อื่น เป็นหลักสำคัญ

3.3.3.2 ทฤษฎีบุคลิกภาพ

1. ทฤษฎีคุณลักษณะของออลพอร์ต (Allport's Trait Theory หรือ Theory of Personal Disposition) กล่าวว่า คำว่า Personal Disposition หมายถึง ลักษณะหลายประการ ที่บุคคลมีเฉพาะตัวแตกต่างกันแต่ละบุคคลซึ่งแฝงอยู่ บุคคลมีความคงที่ของบุคลิกภาพ การปรากฏลักษณะบุคลิกภาพจะเป็นตัวทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมอย่างกว้างๆ ในลักษณะ คล้ายๆ กันเพราะคนที่ก้าวร้าวก็จะรู้สึกว่าการก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการโต้ตอบเสมอ ออลพอร์ตมีความคิดว่า บุคลิกภาพของมนุษย์ประกอบด้วย คุณลักษณะเหล่านั้นจัดการตลอดเวลา ทำให้มนุษย์มีเอกลักษณ์ในการปรับตัวกับสิ่งแวดล้อม คุณลักษณะเป็นสิ่งที่ มีอยู่จริง แต่ไม่สามารถมองเห็นได้โดยตรง มันอยู่ในส่วนของระบบประสาทจึงมองไม่เห็น เขาหลง ความเห็นว่ามันมีอยู่ได้โดยการสังเกตความยั่งยืนของมันในพฤติกรรมของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง คุณลักษณะของบุคลิกภาพแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 คุณลักษณะร่วม (Common Traits) เป็นคุณลักษณะที่มีลักษณะเหมือนคนอื่นทั่วไป สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ คือเป็นคุณลักษณะที่เป็นตัวร่วมของแต่ละบุคคลนั่นเอง

ตัวอย่างเช่น พูดว่า คนบางคนก้าวร้าวกว่าคนอื่น หรือ คนบางคนสุภาพกว่าคนอื่น คุณลักษณะที่มีอยู่กับทุกคนจนสามารถนำมาเปรียบเทียบได้ดังกล่าวมาแล้ว เรียกว่าคุณลักษณะร่วม

1.2 คุณลักษณะเฉพาะบุคคล (Personal dispositions) เป็นคุณลักษณะที่แสดงลักษณะเฉพาะ มีความเป็นเอกลักษณ์ของแต่ละบุคคล เป็นตัวที่ทำให้แต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันเด่นชัดบางที่เรียกว่า individual trait มีอยู่ 3 ระดับ คือ

1.2.1 คุณลักษณะเด่น (Cardinal Traits) คือ คุณลักษณะหนึ่ง ๆ ที่มีอยู่ในบุคคล มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลแทบทุกด้าน เป็นลักษณะเด่นของบุคคลที่ปรากฏออกชัดเจนเหนือบุคลิกลักษณะอื่น ๆ ที่จะเป็นตัวครอบงำพฤติกรรมการแสดงออกต่าง ๆ ของบุคคลนั้น ซึ่งเมื่อเรานึกถึงเขาก็มักจะนึกถึงลักษณะแบบนี้เสมอ เช่น บุคคลที่ชอบเผด็จการ เรามักจะบอกว่าเขาทำตัวเหมือนฮิตเลอร์

1.2.2 คุณลักษณะร่วม (Central Traits) คือ คุณลักษณะที่หลายคนมีเหมือนกัน พัฒนาการมาจากประสบการณ์ชีวิต ก็จะเกิดเป็นคุณลักษณะสรุปรวม เช่น ความซื่อสัตย์ ชอบสังคม เมตตา เป็นต้น

1.2.3 คุณลักษณะทุติยภูมิ (Secondary Traits) คือ ลักษณะที่มีอยู่อย่างผิวเผินในตัวบุคคลที่ง่ายต่อการเปลี่ยนแปลง ได้แก่ เจตคติ รสนิยม หรือ ความชอบ เป็นต้น

อัลพอร์ท (Allport) ใช้ลักษณะบุคลิกลักษณะทั้ง 3 ระดับ อธิบายลักษณะเฉพาะ (Unique) ของแต่ละบุคคลในการใช้ทฤษฎีนี้อธิบายบุคลิกลักษณะของบุคคล ควรคำนึงถึงสภาพการณ์ในการแสดงออกของบุคคลด้วย เพราะถ้าสถานการณ์แตกต่างกันอาจแสดงพฤติกรรมแตกต่างกัน (ศิริบุรณ์ สายโกศุมและคนอื่นๆ. 2532: 118)

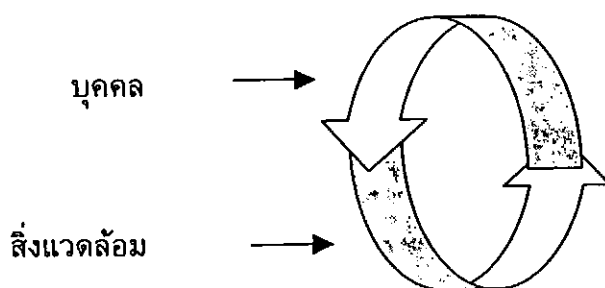
2. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social learning theories) (ลัวัน สายยศ. 2543: 230–231) ขณะที่ทฤษฎีจิตวิเคราะห์และทฤษฎีคุณลักษณะเน้นหนักสิ่งที่อยู่ภายในของบุคคล ว่ากันถึงสิ่งที่สังเกตได้ยาก ดังเช่นพลังของจิต (Id) และกลุ่มของคุณลักษณะ (Traits) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมพยายามมองสิ่งที่สังเกตได้ภายนอกของบุคคลในความเป็นจริง ถ้าพูดถึงทฤษฎีการเรียนรู้แล้ว บุคลิกลักษณะเป็นผลรวมของการตอบสนองการเรียนรู้สิ่งแวดล้อมภายนอกเหตุการณ์ข้างในตัวคน เช่น ความคิด ความรู้สึกและสิ่งกระตุ้น ไม่ต้องเอามาใช้มากนัก แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธในสิ่งที่มีอยู่ภายในเสียทีเดียว ทฤษฎีการเรียนรู้กล่าวไว้ว่า จะเข้าใจบุคลิกลักษณะได้ดีที่สุดโดยการมองหน้าตาของบุคคลในสภาพของสิ่งแวดล้อมบ้าง สกินเนอร์ (Skinner. 1975: 695) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะเป็นผลรวมของการเรียนรู้แบบอย่างของพฤติกรรม เช่น ถ้าเด็กคนหนึ่งมีความสามารถเข้าสังคมได้ ทั้งงานเลี้ยงและงานพบปะสังสรรค์ก็เพราะเขามีแรงกระตุ้นหรือเสริมแรงพฤติกรรมเข้าสังคมมาก่อนแล้ว ไม่ใช่เพราะเขามีความต้องการเป็นฐานประสบการณ์ระหว่างเป็นเด็ก หรือเพราะมีคุณลักษณะ (Trait) ชอบเข้าสังคมฝังอยู่ภายในมาก่อน

ข้อดกลงเบื้องต้นในการมองลึกๆ ด้านบุคลิกลักษณะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม เห็นว่าลักษณะของแต่ละบุคคลเป็นผลมาจากเหตุการณ์ภายนอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

การเสริมแรง (Reinforcement) จากผลของแรงภายนอกนี้เอง บุคคล จะเรียนรู้แบบของ พฤติกรรมในสถานการณ์เฉพาะ แล้วขยายอ้างอิงไปยังสถานการณ์ที่มีลักษณะเหมือนกัน การมองพฤติกรรมไม่ได้มีข้อตกลงว่า คนมีบุคลิกลักษณะคงเส้นคงวา คนอาจเรียนรู้แบบของ พฤติกรรมแตกต่างกันไปในสถานการณ์แตกต่างกัน ถึงแม้แบบของพฤติกรรมที่เรียนรู้เบื้องต้น ในชีวิตยังคงมีอยู่ บุคลิกภาพก็ไม่จำเป็นต้องคงอยู่ บุคคลสามารถได้รับประสบการณ์และ การเรียนรู้แบบพฤติกรรมใหม่ซึ่งจะทำให้บุคลิกภาพเปลี่ยนแปลงได้

บันดูรา (Bandura. 1977: 269) มีความคิดว่าบุคคลสามารถเรียนรู้โดยวิธี อื่นๆ มากกว่าการเรียนรู้โดยการเสริมแรงโดยตรงของสกินเนอร์ สิ่งที่ว่านั้นคือการเรียนรู้โดย การสังเกต (Observational Learning) คือ คนที่ชอบเรียนรู้อยู่บ่อยๆ ไม่จำเป็นต้องมีการเสริมแรง กระตุ้นพฤติกรรมของตนเอง ความสำคัญของการเรียนรู้คือการกระบวนการเลียนแบบพฤติกรรมของ ตัวแบบ (Modeling) เราสามารถทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีการสังเกตการกระทำของคน อื่นแล้วสังเกตผลของการกระทำที่ตามมา

บันดูราเน้นความจริงว่า การเรียนรู้และพฤติกรรมเลียนแบบได้โดยการรับรู้ และสติปัญญา คนสร้างพลังภายใน สัญลักษณ์แทนสิ่งแวดล้อม และสัญลักษณ์ตัวแทนเหล่านี้ เป็นสื่อให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงการมองเห็นผลของการกระทำที่ตามมาแต่ละคนเรียนรู้ พฤติกรรมของเขาเป็นประจำ บันดูราเน้นว่า บุคคลและสิ่งแวดล้อมมีผลซึ่งกันและกัน (Reciprocal Interaction) สิ่งแวดล้อมมีผลต่อเรา เราไม่สามารถปฏิเสธมัน แต่ขณะเดียวกัน พฤติกรรมของเราเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม พิจารณาอิทธิพลการหมุนเวียนแล้วจะมองเห็น ความจริงว่าเป็นอย่างไร

ภาพ 3 บุคคลและสิ่งแวดล้อมมีผลซึ่งกันและกัน

ที่มา: ล้วน สายยศ. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. หน้า 231.

หลายคนมองว่าบุคลิกภาพของเด็กเกิดจากการเลียนแบบหรือเอาอย่าง ตัวแบบ ดังนั้นตัวแบบจึงมีบทบาทสำคัญมาก ตัวแบบที่ดีเด็กจะดีด้วย ถ้าสังคมมีตัวอย่างที่ดี

คนในสังคมนั้นก็จะมีพฤติกรรมและบุคลิกภาพที่ดีด้วย ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมจึงขึ้นอยู่กับเงื่อนไข (Conditional) และตัวแบบ (Modeling) เป็นสำคัญ ดังนั้นจึงเริ่มจาก

ตั้งใจ → จดจำ → ฝึกฝน → แรงจูงใจ → ได้ตามแบบ

3.3.3.3 ที่มาของบุคลิกภาพ

ในการศึกษาเกี่ยวกับบุคลิกภาพเชื่อว่าเกิดจากผลของการกระทำ สิ่งแวดล้อมและเงื่อนไขของสถานการณ์

1. พันธุกรรม หมายถึง องค์ประกอบทั้งหลายที่ติดมาแต่กำเนิด สิ่งที่มีผลมากก็คือ ลักษณะทางกายภาพ เช่น ร่างกาย หน้าตา เพศ สีผิว อารมณ์ การทำงานของกล้ามเนื้อ ระดับ พลังงาน และกระแสเส้นแห่งชีวิต สิ่งสำคัญในการนำลักษณะโครงสร้างของชีวิตเหล่านี้สืบต่อกันมาคือ ยีนส์ (Genes) กล่าวกันว่า ยีนส์ควบคุมโฮโมน โฮโมนควบคุมลักษณะการทำงานของร่างกาย การทำงานภายในโครงสร้างของร่างกายควบคุมการเกิดบุคลิกภาพ ปัญหาที่ตามมาถ้าบุคลิกภาพติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด บุคลิกภาพคงจะไม่เปลี่ยนแปลงและไม่สามารถอบรมให้เกิดบุคลิกภาพใหม่ได้ แต่ในความเป็นจริงมนุษย์เปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพได้บ้าง ไม่ยึดแน่น

2. สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งที่อยู่ภายนอกตัวเรา สิ่งเหล่านี้จะมีปฏิสัมพันธ์กับตัวเราตลอดชีวิต จึงมีผลต่อบุคลิกลักษณะของเราอย่างมาก สิ่งที่อยู่รอบๆตัวเรา การเรียนรู้ ค่านิยมต่างๆ เจตคติหรือทัศนคติ การยึดถือปฏิบัติจะทำให้เกิดบุคลิกภาพ ส่วนใหญ่เป็นกระบวนการทางสมองและจิตใจ สิ่งสำคัญที่สร้างบุคลิกภาพ เช่น วัฒนธรรม คุณธรรมและจริยธรรม บรรทัดฐาน (Norms) ครอบครัวเพื่อนฝูงและกลุ่มสังคม (Social Group) คนเราจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมแบบใด มักมีบุคลิกภาพแบบสังคมนั้น จะเห็นได้ว่าลูกคนรวยกับลูกคนจน บุคลิกภาพจะต่างกัน ลูกชานากับลูกพ่อค้า บุคลิกภาพก็จะต่างกัน สิ่งแวดล้อมจึงถือว่ามีอิทธิพลอย่างมากต่อบุคลิกภาพ

3. สถานการณ์ ในที่นี้หมายถึง สภาพการณ์เมื่อเกิดขึ้นกับบุคคลใด สามารถเปลี่ยนแปลงบุคลิกเดิมได้ สถานการณ์ที่ว่านี้จะต้องแปลกหรือมีลักษณะเด่น เช่น การสูญเสียของรักไป การได้ของที่รักมา การเปลี่ยนแปลงกระชั้นหัน การตกใจอย่างแรง ความกลัว อาการช็อค และอื่นๆ เหตุการณ์เหล่านี้จะทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงของบุคลิกภาพได้ การเปลี่ยนแปลงลักษณะนี้จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเช่น บางคนที่เกิดอุบัติเหตุเกี่ยวกับรถยนต์อาจจะทำให้ไม่อยากนั่งรถยนต์อีกเลย ส่วนการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมนั้นจะค่อยๆซึมซับและเปลี่ยนแปลงได้จากการสัมผัสกับสิ่งแวดล้อมนั้นๆ

3.4 โครงสร้างของการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

วิธีการวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของเด็กในหนังสือสร้างลูกให้เป็นอัจฉริยะ

(อุษณีย์. 2537: 32-38) กล่าวว่าปัจจุบันมีเครื่องมือมากมายที่ใช้เป็นแบบทดสอบได้อาจจะพอสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถอันโดดเด่น คือการเห็นซึ่งความสามารถที่เหนือเด็กปกติที่แสดงออกมาเป็นพฤติกรรมของเด็กแต่ละคนอันจะเป็นตัวชี้ที่เพียงพอสำหรับการสนับสนุนให้เด็กแต่ละคนได้พัฒนาตามพรสวรรค์ของตน

2. ใช้แบบสำรวจที่ครูแจกให้ คือการใช้การสำรวจจากหลายๆแหล่ง เพื่อที่จะสรุปข้อผิดพลาดให้ได้น้อยที่สุด รวมถึงการซักถามจากผู้ปกครองด้วย

3. คะแนนผลการเรียนแต่ละวิชาทำให้เราพอทราบว่าเด็กจะถนัดด้านไหนและมีทักษะพื้นฐานแค่ไหน

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทำให้ทราบถึงความสามารถด้านวิชาการของเด็ก โดยปกติโรงเรียนทั่วไปจะไม่ใช้แบบทดสอบประเภทนี้เพราะต้องมีผู้เชี่ยวชาญจัดทำขึ้น

5. แบบทดสอบสติปัญญา (IQ Test) แบ่งเป็น 2 ประเภทย่อยๆ

5.1 ทดสอบแบบกลุ่ม (Group IQ) เป็นแบบวัดคว่ำๆดูคะแนนเด็กทั้งชั้นว่ามีใครอยู่ในกลุ่ม IQ สูง มักได้ข้อมูลที่มีข้อผิดพลาดสูงเพราะพิจารณาไม่ครอบคลุมถึงข้อมูลแวดล้อม

5.2 ทดสอบแบบเดี่ยว ให้ข้อมูลได้ดีกว่าการทดสอบเป็นกลุ่มแต่เสียเวลาและค่าใช้จ่ายมากกว่าในแบบแรก

6. แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์เป็นแบบทดสอบเพิ่มเติมมาจากแบบทดสอบวัดสติปัญญา แต่ในปัจจุบันยังไม่ได้ผลมากเท่าที่คาดคิดไว้

7. แบบทดสอบวัดความถนัดเฉพาะทาง เช่น แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาทางคณิตศาสตร์ ที่พัฒนาขึ้นตามลักษณะของหน้าที่นั้นๆว่ามีทักษะสอดคล้องกันหรือไม่

โครงสร้างของการวัดผลของลักษณะที่พึงประสงค์ของนักภาษา เป็นการแสวงหาข้อมูลบางประการเพื่อนำมาใช้ในการแปลพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ อุทุมพร จามรمان (2535: 68) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดผลทางการศึกษา คือ การตรวจสอบพัฒนาการทางสมอง ร่างกาย และสังคมของผู้เรียน การวัดผลที่ดีต้องวัดได้ครอบคลุมในสิ่งที่ต้องการวัดและมั่นใจว่าสามารถวัดสิ่งนั้นได้แน่นอน

ตามทฤษฎีของ เบนจามิน บลูม (Bloom, 1950: 936) การวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมต้องวัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษาทั้ง 3 ด้านที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน คือ ด้านความสามารถ (การรับรู้และความเข้าใจ) ด้านความสนใจ (ด้านอารมณ์ทัศนคติและอุปนิสัย) และด้านพฤติกรรม (การเคลื่อนไหวที่มีผลจากการโต้ตอบทางจิต ทักษะต่างๆ) มีผู้กล่าวถึงไว้หลายท่านด้วยกันดังจะชี้แจงเป็นด้านๆดังนี้

1. ด้านความรู้ความสามารถ (Cognitive Domain)

ละเอียด จุฑานันท์ (2533: 176-177) กล่าวว่า ด้านสติปัญญาหรือด้านความสามารถ (Cognitive Domain) เป็นด้านของการรู้การคิด พฤติกรรมที่ใช้วัดคือ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า

ตามที่ เลน (Lane, Andrew. 2001: online) ได้กล่าวไว้ว่าการรับรู้และความเข้าใจ (Cognitive Domain) คือการแสดงถึงความสามารถทางสติปัญญา เป็นลักษณะนิสัยที่ทั้งสังเกตได้และไม่ได้ เช่น ความเข้าใจในข้อมูลต่างๆ การจัดลำดับความคิด และการประมวลผลข้อมูลพร้อมทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกมาแบ่งได้เป็น 6 ชั้นคือ

- ชั้นที่ 1 ความรู้ (การจำได้ซึ่งข้อมูล)
- ชั้นที่ 2 ความเข้าใจ (เข้าใจในข้อมูล)
- ชั้นที่ 3 การนำความรู้และข้อมูลไปดัดแปลง (นำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ๆ)
- ชั้นที่ 4 การวิเคราะห์ (แบ่งข้อมูลเป็นส่วนๆสำหรับทำความเข้าใจได้ดีที่สุด)
- ชั้นที่ 5 การสังเคราะห์ (สร้างรูปแบบขององค์ประกอบหลากหลายรูปแบบ)
- ชั้นที่ 6 การประเมินผล (ตัดสินคุณค่าของข้อมูล)

ซึ่งมีลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับที่จักรกฤษณ์ สำราญใจ (2544: ออนไลน์) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ในเรื่องของพฤติกรรมด้านพุทธิพิสัยหรือ (Cognitive Domain) ว่าเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงศักยภาพของสมองเกี่ยวข้องกับการจดจำข้อมูล

ระดับที่ 1 ความรู้ (Knowledge) หมายถึง ความสามารถทรงไว้ซึ่งเรื่องราวข้อเท็จจริงต่างๆที่ได้รับมาไม่ว่าจะด้วยการอ่าน การฟัง หรือด้วยประสาทสัมผัสใดๆ และสามารถถ่ายทอดสิ่งที่ทรงไว้นั้นออกมาได้ในสภาพเดียวกับที่รับรู้เอาไว้ ความสามารถด้านนี้มักเรียกกันว่าความจำ

ระดับที่ 2 ความเข้าใจ (Comprehension) หมายถึง ความสามารถในการปรับเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลที่ได้รับมาให้ความหมายสำหรับตนเองและแสดงออกมาในรูปแบบใหม่ที่แตกต่างจากสภาพที่รับเข้ามาแต่ยังคงความหมายเดิมไว้

ระดับที่ 3 การประยุกต์ใช้ (Application) หมายถึง ความสามารถในการนำเอา มโนทัศน์ หลักการ วิธีการ กระบวนการ กฎ ทฤษฎี หรือข้อสรุปทั่วไปที่จดจำได้ไปใช้อธิบาย ทำนาย หรือแก้ปัญหาก็เกี่ยวข้องกันกับเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ใหม่ที่ยังไม่เคยทำมาก่อน

ระดับที่ 4 การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราว ข่าวสารข้อมูลที่ได้รับออกเป็นส่วนประกอบย่อยๆ พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบย่อยๆ เหล่านั้นว่ารวมตัวกันอยู่ได้อย่างไร

ระดับที่ 5 การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง ความสามารถในการนำเอา ข่าวสาร เรื่องราว ข้อเท็จจริงต่างๆ มาประสานสัมพันธ์กันสร้างเป็นผลผลิตใหม่ที่ยังไม่เคยมีมาก่อน

ระดับที่ 6 การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง การนำเอาความรู้เกี่ยวกับ มโนทัศน์ หลักการ วิธีการ กฎ ทฤษฎีต่างๆ มาใช้ตัดสินคุณค่าให้กับปรากฏการณ์ต่างๆ

ส่วนออร์ลิกและคนอื่นๆ(Orlich; et al. 1964: 598) ได้อธิบายไว้ว่าความเข้าใจ (Cognitive Domain) เป็นการใช้ในเรื่องของความจำ การรื้อฟื้นความรู้และการพัฒนาทักษะและความสามารถในการด้านสติปัญญา

ขั้นที่ 1 ความรู้ (Knowledge) การจำได้ การรื้อฟื้นได้

ขั้นที่ 2 ความเข้าใจ (Comprehension) การแปลความ การเล่าให้ผู้อื่นฟังด้วยคำพูดของตนเอง

ขั้นที่ 3 การนำไปใช้ (Application) การแก้ปัญหาได้

ขั้นที่ 4 การวิเคราะห์ (Analysis) การจัดแบ่งข้อมูลเป็นชั้นๆและประกอบกลับเข้าไปใหม่และการอธิบายได้ถึงโครงสร้างเพื่อการเข้าใจที่ถูกต้อง

ขั้นที่ 5 การสังเคราะห์ (Synthesis) ความเข้าใจถึงรากฐานของสิ่งที่เป็นามธรรมและรูปธรรม

ขั้นที่ 6 การประเมินผล (Evaluation) การแก้ไขความขัดแย้งทางด้านความคิดได้

ตามข้อมูลข้างต้นด้านความคิด (ความเข้าใจ สติปัญญา) Cognitive Domain หมายความว่าความสามารถในการใช้สติปัญญาของแต่ละบุคคลในการนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้และสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องจากความคิดของตนเองและแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมได้ตนได้ประเมินค่าไว้

2. ด้านความสนใจหรือด้านความรู้สึก (Affective Domain)

ละเอียด จุฬานันท์ (2533: 176-177) กล่าวว่า ด้านความรู้สึกหรือด้านความสนใจ (Affective Domain) เป็นการวัดสภาพการเปลี่ยนแปลงของจิตใจ เมื่อมีสิ่งใดมากระทบแล้วจะเกิดการรับรู้ สนใจได้ทั้งทางดีและไม่ดี เป็นการวัดที่เริ่มจากการรับ การตอบสนองตาม การรู้คุณค่า และการสร้างลักษณะนิสัย จนเป็นผลให้เป็นลักษณะนิสัยประจำตัว

เลน (Lane, Andrew 2001: online) ด้านอารมณ์ (Affective Domain) คือ การแสดงออกซึ่งอารมณ์ของผู้เรียนต่อประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งสามารถแสดงออกได้ในเรื่องของ อุปนิสัย ความสนใจ ความใส่ใจ ความอยากรู้และการให้คุณค่า

ขั้นที่ 1 รับรู้เหตุการณ์ (ความอยากรู้หรือต้องการที่จะฟัง)

ขั้นที่ 2 ตอบสนองต่อเหตุการณ์ (มีส่วนร่วมในการเรียนรู้)

ขั้นที่ 3 การให้คุณค่า (คุณค่าของบุคคลต่อบางสิ่งบางอย่าง)

ขั้นที่ 4 จัดอันดับ (จัดลำดับคุณค่าและความสำคัญก่อนหลัง)

ขั้นที่ 5 การให้คุณค่าจากการประเมินภายในตัวบุคคล (พฤติกรรมที่ควบคุมโดยระบบของการประเมินคุณค่า)

สำหรับจักรกฤษณ์ สำราญใจ (2544: ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมด้านจิตพิสัยหรือที่เรียกว่า Affective Domain นั้น เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกต่อสิ่งต่างๆ รวมถึงลักษณะนิสัยบางอย่างที่ประพฤติปฏิบัติอยู่เป็นประจำ เช่น รู้สึกยอมรับอย่างเต็มใจ ไม่มีความรู้สึกต่อต้าน รู้สึกชื่นชมยินดี รักหวงแหน ภาคภูมิใจ เห็นคุณค่า

รู้สึกซาบซึ้งศรัทธา ประพฤติปฏิบัติจนชินเป็นนิสัย ไม่เสแสร้ง ตัวอย่างพฤติกรรมด้านจิตพิสัย ได้แก่ มีความสนใจในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ มีความรักและภูมิใจในท้องถิ่น มีเจตคติที่ดีต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตย มีศรัทธาในวิธีการทางวิทยาศาสตร์ มีความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ มีนิสัยเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นต้น

ออร์ลิคและคนอื่น ๆ (Orlich; et al. 1964: 598) อธิบายว่าด้านอารมณ์ (Affective Domain) เป็นเรื่องเกี่ยวกับทัศนคติ ความเชื่อ และรูปแบบของการให้คุณค่า (Kratwohl; et al. 1964: 475)

- ขั้นที่ 1 การรับ (Receiving) การรับรู้และแสดงความสนใจกับข้อมูลที่เข้ามากระตุ้น
- ขั้นที่ 2 การตอบสนอง (Responding) การที่เด็กมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ได้รับข้อมูลมา
- ขั้นที่ 3 การให้คุณค่า (Valuing) ให้เด็กรู้จักคำว่า มีค่า เป็นการแสดงถึงความรอบคอบของแต่ละคนและไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะแสดงความต้องการออกให้สอดคล้องกับกฎหรือมาตรฐานที่มีอยู่
- ขั้นที่ 4 การจัดระเบียบ (Organization) ประสบการณ์ของผู้เรียนที่มากขึ้น จะสามารถจัดค่าของสิ่งต่างๆ ได้อย่างมีมาตรฐานและป้องกันตนเองได้เมื่อจำเป็น
- ขั้นที่ 5 ลักษณะนิสัย (Characteristic) เป็นขั้นสูงสุดของทักษะด้านอารมณ์ เด็กจะเข้าใจในสิ่งที่เค้าได้ให้ค่าไว้และนำเสนอออกมาในรูปแบบของทักษะทางอารมณ์

ด้านความสนใจ (Affective Domain) หรือด้านอารมณ์นั้น พอจะสรุปได้ว่าเป็นเรื่องของความเชื่อ ความสนใจ ทัศนคติและวิธีแสดงออกของจิตใจที่ส่งผลมาจากสิ่งที่เข้ามากระทบ โดยแต่ละคนจะมีการสนองตอบต่อสิ่งที่เข้ามากระทบแตกต่างกันออกไปและจะมีบันทึกไว้จนเป็นลักษณะนิสัยทางอารมณ์

3. ทักษะด้านพฤติกรรม (Psychomotor Domain)

ละเอียด จุฑานันท์ (2533: 176-177) ทักษะด้านพฤติกรรม (Psychomotor Domain) เป็นการวัดด้านการกระทำหรือปฏิบัติ ซึ่งต้องใช้อวัยวะของร่างกายให้สัมพันธ์กับความคิด ยิ่งมากเท่าไร ก็แสดงว่ามีทักษะมากขึ้น ต้องมีความคล่องแคล่วว่องไวในการปฏิบัติ แม่นยำและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับที่เลน (Lane, Andrew. 2001: online) กล่าวว่าทักษะด้านพฤติกรรม (Psychomotor Domain) คือการใช้ทักษะด้านพฤติกรรมขั้นพื้นฐานรวมกับการเคลื่อนไหวทางร่างกาย ในเรื่องนี้ บลูม (Bloom) ไม่ได้เจาะลึกมากนักเพราะขาดประสบการณ์ด้านการสอน แต่อย่างไรก็ตาม ซิมสัน (Simpson. 1972: 96) ได้พัฒนาหมวดหมู่ของทักษะเป็น 7 ขั้นให้สอดคล้องกับขอบเขตที่บลูมคิดไว้ดังนี้

- ขั้นที่ 1 ความเข้าใจ (ความสามารถในการใช้ความรู้สึกลำนำทางการแสดงออกทางกาย)
- ขั้นที่ 2 จัดเตรียม (การที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะแสดงออกซึ่งการกระทำ)
- ขั้นที่ 3 แนะนำการตอบสนอง (ขั้นแรกของการเรียนรู้ในทักษะที่ซับซ้อนซึ่งรวมถึงการเลียนแบบ)

- ขั้นที่ 4 กลไกการทำงาน (ความสามารถที่จะแสดงออกมาซึ่งทักษะกลไกอันซับซ้อน)
- ขั้นที่ 5 การตอบสนองที่ซับซ้อนภายนอก (เป็นระดับกลางของการเรียนรู้ทักษะที่ซับซ้อน)
- ขั้นที่ 6 การก่อให้เกิด (ความสามารถของผู้เรียนที่สร้างรูปแบบการเคลื่อนไหวแบบใหม่ๆ)
- ขั้นที่ 7 การปรับตัว (ความสามารถของผู้เรียนที่จะดัดแปลงนำทักษะกลไกนั้นมาใช้ให้เหมาะสมกับเหตุการณ์)

ในด้านของจักรกฤษณ์ สาราณใจ (2544: ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมที่เรียกว่าด้านทักษะพิสัยหรือ Psychomotor Domain เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการบังคับอวัยวะต่างๆ ของร่างกายให้เคลื่อนไหวหรือทำงานเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายบางอย่างสอดคล้องกัน เช่น การออกเสียงอักขระต่างๆ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน การแกะสลักผลไม้เป็นลวดลายรูปต่างๆ ได้อย่างสวยงาม การเล่นโยนนาสติก การร้องเพลง การอ่านทำนองเสนาะ การเขียนตัวอักษรต่างๆ เป็นต้น

นอกจากนี้ออร์ลิกและคนอื่น ๆ (Orlic; et al. 1964: 599) กล่าวว่าไว้ว่าทักษะด้านพฤติกรรม (Psychomotor Domain) เป็นด้านที่พยายามที่จะแยกแยะความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะท่าทางการเคลื่อนไหวที่เป็นผลจากการรวมเอาทั้งด้านความเข้าใจและอารมณ์ออกมาเป็นการแสดงออกทางกาย (Jewett; & Mullan. 1977: 634)

1. การเคลื่อนไหวโดยทั่วไป (Generic Movement) เป็นการเคลื่อนไหวและกระบวนการที่เอื้ออำนวยต่อรูปแบบของลักษณะนิสัยและการเคลื่อนไหว เป็นแบบฉบับในการสำรวจองค์ประกอบที่ผู้เรียนได้รับรู้มาและรับเป็นข้อมูลก่อนที่จะมีการเคลื่อนไหวต่างๆ การรับรู้ว่าการเคลื่อนไหวนี้กับการเคลื่อนไหวทางกายเป็นเหมือนการสร้างรูปแบบของประสบการณ์ที่จะมีการแสดงออกมาก

2. การเคลื่อนไหวแบบผสมผสาน (Coordinative Movement) การที่ผู้เรียนสามารถที่จะจัดการกระบวนการการเคลื่อนไหวอย่างมีทักษะและความชำนาญ เค้าจะสามารถปรับเปลี่ยนและมีการพัฒนาทักษะการเคลื่อนไหวนั้นให้ดีขึ้นได้ในการที่จะแก้ปัญหาเฉพาะหน้าหรือแสดงออกได้ตามที่ต้องการ

3. การเคลื่อนไหวแบบสร้างสรรค์ (Creative Movement) เป็นขั้นสูงสุดของทักษะทางด้านพฤติกรรม นักเรียนจะสามารถสร้างสรรค์และคิดแบบการเคลื่อนไหวใหม่ๆ ที่จะแสดงความเป็นส่วนตัวของแต่ละคนโดยสรุปแล้วความหมายของด้านพฤติกรรม (Psychomotor Domain) คือการนำความเข้าใจมาแสดงออกโดยอวัยวะต่างๆ ของร่างกายโดยจะต้องสัมพันธ์กับความคิดและความเข้าใจ จากนั้นจะเริ่มมีการปรับตัวในการแสดงออกเพื่อที่จะเป็นการตอบสนองที่ดีที่สุดต่อสิ่งที่เข้าไปกระทบ

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ

3.5.1 งานวิจัยในประเทศ

อัญชลี วรรณรัตน์ (2535: ออนไลน์) การศึกษาโครงสร้างแบบทดสอบวัดความถนัดด้านภาษาต่างประเทศกับเด็กในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเชียงราย โดยมีการทดสอบเป็นจำนวน 3 ครั้ง จากกว่า 100 วิชา โดยผลของการศึกษาแสดงให้เห็นว่ามีค่าความเชื่อมั่นที่ .805 และมีค่าความเที่ยงตรงในการทำนายที่ .542

นวลจันทร์ เก่งวิชา (2544: ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาการใช้เทคนิคการประเมินการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแผนการสอนและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีค่าจำแนกตั้งแต่ 0.2 ถึง 0.67 ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.9 ผลการวิจัยสรุปว่านักเรียนที่ใช้เทคนิคการประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นไม่ต่างกัน

มณฑิยา ชมดอกไม้ (2541: ออนไลน์) ได้มีการศึกษาตัวแปรต่างระดับที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยแบ่งการดำเนินการวิจัยเป็น 2 ขั้นตอนและใช้การสังเคราะห์ตัวแปรระดับนักเรียนและตัวแปรระดับโรงเรียนตามลำดับ ผลการวิจัยสรุปว่า ในตัวแปรระดับนักเรียน พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 เซอร์ปัญญา ด้านการคิด เซอร์ปัญญา ด้านประสบการณ์ และความถนัดทางภาษามีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สำหรับตัวแปรในระดับโรงเรียนนั้น จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่ครูสอนมีอิทธิพลทางลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และสำหรับปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างระดับ ปรากฏว่าไม่มีปฏิสัมพันธ์ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน ประเมินคุณภาพโครงการอยู่ในระดับดี และผลการทดลองจัดทำโครงการพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุภาพร พงษ์เมธา (2530: ออนไลน์) ได้ทำการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ และความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6 (อ.016) ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ (1) แบบทดสอบมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6 (อ.016) ของกรมวิชาการ (2) แบบทดสอบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษซึ่งได้ปรับปรุงและดัดแปลงจากแบบทดสอบวัดทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของอิสรา สารงาม โดยสร้างตามมาตรการวัด

ทัศนคติของ ไลเคอร์ท (Likert) (3) แบบทดสอบมาตรฐานวัดความถนัดทางภาษา TLAT Form A ของสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปี การศึกษา 2529 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี จำนวน 480 คน ซึ่งเลือกมาจากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิอย่างมีระบบ (Stratified systematic sampling) ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โปรแกรมสำเร็จรูป MINTAB (Mini- tabulation) โดยวิธีวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มหรือลดตัวแปรเป็นขั้น ๆ (Stepwise Multiple Regression) ผลการวิจัยพบว่า เมื่อพิจารณาทั้ง 2 ตัวแปร คือตัวแปรด้านความถนัดทางภาษาและ ทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษร่วมกันจะสามารถทำนายคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ได้ประมาณร้อยละ 31.10 และ 29.40

ศราวุธ อาจบุ (2537: ออนไลน์) ได้ทำการเปรียบเทียบความถนัดทางสถาปัตยกรรมศาสตร์ และลักษณะที่พึงประสงค์ของความเป็นครูระหว่างนักเรียนที่มีแบบการเรียนแตกต่างกัน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบตรวจสอบรูปแบบการเรียนของคอลบ์ (Kolb's Learning Style Inventory) แบบทดสอบความถนัดทางสถาปัตยกรรมศาสตร์ แบบทดสอบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของนักภาษาความเป็นครู ผลการศึกษาสรุปว่านักเรียนที่มีแบบการเรียนแบบแอสสิมิลเลเตอร์มีลักษณะที่พึงประสงค์ของความเป็นครูสูงสุด รองลงมา ได้แก่ แบบไดเวอเจอร์ แบบเอกคอมมุเตเตอร์และแบบคอนเวอเจอร์ตามลำดับ

ฉันทิศา ชันประเสริฐ (2541: ออนไลน์) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เกมการพูดสื่อสารส่งเสริมความสามารถในการเรียน ไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียน จากการศึกษาวิจัยการเรียนการสอนในห้องเรียน เป็นการสำรวจผลการใช้เกมการพูดสื่อสารเพื่อส่งเสริมความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียน ผู้วิจัยเลือกเกมการพูดสื่อสาร 3 เกมที่สัมพันธ์กับบทเรียนไวยากรณ์ของ นักเรียนและดัดแปลงให้ เหมาะสมกับระดับภาษาของนักเรียน เกมทั้ง 3 เกมนี้ได้นำมา ใช้เป็นเครื่องมือฝึกการใช้ไวยากรณ์ในช่วงของเวลาฝึกการพูด สื่อสารในการเรียน การศึกษาผลของการใช้เกมนี้ได้ทำการทดลองกับนักเรียน ชั้นมัธยมปีที่ 2/6 โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม จำนวน 6 คน ซึ่งเรียนวิชา English 013 อันเป็นวิชาภาษาอังกฤษหลักในระดับชั้นของนักเรียน โดยทำการทดลองในชั้นเรียนวิชาดังกล่าว การเก็บข้อมูลครั้งนี้ ได้รวบรวมจากผลการสอบก่อนและ หลังการทดลอง ผลการทำแบบฝึกหัดไวยากรณ์หลังเกม ข้อมูลจากแบบสอบถาม บทสัมภาษณ์ บันทึกของครูและของนักเรียน ผลการสำรวจแสดงให้เห็นว่าเกมการพูดสื่อสารสามารถช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการใช้ไวยากรณ์มากขึ้น เกมการสื่อสารช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ เข้าใจและจำไวยากรณ์ได้ดี ยิ่งขึ้น นักเรียนมีความมั่นใจในการนำไวยากรณ์ไปใช้อย่าง ถูกต้องและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนไวยากรณ์ด้วยเกม อย่างไรก็ตามเกมการพูดสื่อสารนี้จะไม่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของนักเรียนถ้านักเรียนมีความรู้ทางไวยากรณ์ไม่พอ

วิภา จำมัน (2543: ออนไลน์) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลการตรวจสอบข้อสอบที่ลำเอียงของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษาตามระดับความง่ายของข้อสอบและวิธีต่างกัน โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลการตรวจสอบข้อสอบที่ลำเอียงของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษา เมื่อตรวจสอบด้วยวิธีชิปเทสท์ และวิธีแมนเทล-แฮนส์เซลในกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำ กลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลาง และกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง โดยเปรียบเทียบจำนวนข้อสอบที่มีความลำเอียงและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหลังจากคัดเลือกข้อสอบที่มีความลำเอียงออกแล้ว ในการศึกษาครั้งนี้ มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2544 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดลพบุรี จำนวน 1,041 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น ผลการวิจัยมีดังนี้ 1. จำนวนข้อสอบที่มีความลำเอียงเมื่อตรวจสอบด้วยวิธีชิปเทสท์ระหว่างกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำกับกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง มีจำนวนข้อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนข้อสอบที่มีความลำเอียงระหว่างกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำกับกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลางและระหว่างกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลางกับกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง มีจำนวนข้อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อตรวจสอบด้วยวิธีแมนเทล-แฮนส์เซล พบว่าข้อสอบที่มีความลำเอียงระหว่างกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำ กลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลาง และกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง มีจำนวนข้อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 2. จำนวนข้อสอบที่มีความลำเอียง ระหว่างการตรวจสอบด้วยวิธีชิปเทสท์ และ วิธีแมนเทล-แฮนส์เซล ในกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำ กลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลาง และกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง มีจำนวนข้อแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 3. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหลังจากคัดเลือกข้อสอบที่มีความลำเอียงออกแล้วระหว่างกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำ กลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลาง และกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง เมื่อตรวจสอบด้วยวิธีชิปเทสท์และวิธีแมนเทล-แฮนส์เซล มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ 4. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบหลังจากคัดเลือกข้อสอบที่มีความลำเอียงออก แล้วระหว่างการตรวจสอบด้วยวิธีชิปเทสท์และวิธีแมนเทล-แฮนส์เซลในกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายต่ำ กลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายปานกลางและกลุ่มข้อสอบที่มีระดับความง่ายสูง มีค่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

ดอนเยกับสคีย์แฮน (Dornyei .; & Skehan. 2001: Online) ได้ทำการศึกษาแบบทดสอบความถนัดที่ชื่อว่า Modern Language Aptitude Test (Carroll; & Sapon. 1959: 471) และแบบทดสอบ Pimsleur Language Aptitude Battery (Pimsleur. 1966:219) ใช้ในการวัดความถนัดทางภาษา โดยอ้างอิงพื้นฐานความถนัดทางภาษา 4 องค์ประกอบคือ

1. ความสามารถทางการออกเสียง (เช่นความสามารถในการออกเสียงในภาษา

ต่างประเทศ)

2. ไหวพริบในการใช้ไวยากรณ์ (ความสามารถในการจดจำโครงสร้างไวยากรณ์ของแต่ละคำในประโยค)

3. ความสามารถในการสังเกตทางด้านภาษา (ความสามารถในการนำภาษาต่างประเทศมาดัดแปลงและทำความเข้าใจในเรื่องของความหมาย)

4. ความสามารถในการท่องจำ (ความสามารถในการจดจำคำศัพท์) จากการทำวิจัยทำให้เห็นความสัมพันธ์กันอย่างชัดเจนของคะแนนของแบบทดสอบทั้ง 2 ฉบับที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น และได้เป็นการวัดประสิทธิภาพทางภาษาด้วย โดยที่มีค่าสหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง 0.4 และ 0.6

ลียง และชาร์ล (Leon. ; & Charles. 1998: Online) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางความรู้ความสามารถและทักษะพฤติกรรมในการประเมินระดับชาติ โดยปรกติแล้วทักษะทางความรู้ความสามารถจะไม่ค่อยวัดในด้านของสุขภาพเพราะจะเสแสร้งกันได้ง่าย ข้อมูลที่ได้จะช่วยเกื้อหนุนและเป็นแบบวัดการแสดงออกด้วยสายตาที่เป็นมาตรฐานระดับชาติ ผลการประเมินจากการใช้เครื่องมือวัดด้านพฤติกรรมที่เป็นช่องให้เลือกจำนวน 286 หัวข้อ และคะแนนเฉลี่ยที่ 796 คะแนน คะแนนหลักยังคงเป็นคะแนนในเชิงทักษะความรู้ความสามารถและที่เน้นไปที่ทักษะทางด้านพฤติกรรมด้วยมีทั้งหมดเพียง 9 หัวข้อ คือ 22 คะแนนจาก 796 คะแนนก็ยังมีเรื่องของทักษะความรู้ความสามารถเป็นส่วนประกอบ ผลการศึกษาชี้ชัดว่าความสัมพันธ์โดยทั่วไปของความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทางความรู้ความสามารถและทักษะทางพฤติกรรมนั้นมีน้อย อย่างไรก็ตามทักษะทางพฤติกรรมที่ไม่ดีก็จะมีทักษะทางความรู้ความสามารถที่ไม่ดีด้วย จึงสรุปได้ว่าทักษะทางความรู้ความสามารถที่วัดได้ยังคงมีความสัมพันธ์กับทักษะด้านพฤติกรรม

เวลลี (Warry. 2003 : Online) ได้ทำการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อหาองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับระบบประเมินความเข้าใจของแมสซาชูเซต (The Massachusetts Comprehensive Assessment System – MCAS) ทางด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งมีตัวแปรที่เกี่ยวข้อง 5 ตัวแปร คือ ประเภทของชุมชน (ชนบทหรือในเมือง) เพศ เชื้อชาติ การวัดผลด้านความถนัดทางภาษาขั้นต้นและการเขียน PSAT MCAS เป็นตัววัดมาตรฐานที่มีผลต่อการรับเด็กนักเรียนเข้าเรียนในระดับชั้นต่างๆเพื่อเป็นการรับรองเรื่องความรู้ของเด็ก เช่น ในปี 2003 เด็กต้องสอบผ่านวิชาคณิตศาสตร์และภาษาอังกฤษเพื่อที่จะได้ไปประกาศ ข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาจากโรงเรียนในเขตเมือง 3 แห่งและโรงเรียนในเขตชนบท 4 แห่งในเมืองแมสซาชูเซต จากนักเรียนจำนวน 914 คนตั้งแต่ช่วงฤดูร้อนปี 2001 ถึงฤดูหนาวปี 2002 การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติแบบถดถอยถูกนำมาใช้เพื่อคัดแยกองค์ประกอบทั้ง 5 โดยมีตัวแปรคือ เพศ เชื้อชาติ ประเภทของชุมชน (ชนบทหรือในเมือง) คะแนนในการทดสอบย่อยทางภาษา PSAT และคะแนนในการทดสอบย่อยทางการเขียนจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา MCAS

ผลการวิเคราะห์ทางสถิติแสดงให้เห็นว่าตัวแปรมีความสัมพันธ์กันอย่างมากกับการทดสอบทั้ง PSAT และ MCAS เรื่องของเชื้อชาติไม่มีผลต่อค่าของตัวแปรส่วนเรื่องของเพศก็มีผลเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

เรย์ (Ray, 2003: Online) บทบาทของความถนัดและผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาเรื่องทัศนคติ การรับรู้เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเองและความแม่นยำในการคาดเดาผลการเรียนของนักเรียนในระดับวิทยาลัย วัดดูประสงคของการเปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์นี้เป็นการทดสอบบทบาทของการพัฒนาเรื่องทัศนคติ การรับรู้เรื่องการเรียนรู้ด้วยตนเองและความแม่นยำในการคาดเดาผลการเรียนของนักเรียน ผู้เข้าร่วมทำการวิจัยทั้งหมด 163 คนจากนักเรียนที่ทำการลงทะเบียนเรียนหลักสูตรการพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษและหลักสูตรคณิตศาสตร์ นักเรียนจะต้องลงเรียนหลักสูตรนี้เมื่อพวกเขาได้คะแนนในการสอบแบบอิงเกณฑ์ไม่ถึงระดับมาตรฐานในการวัดการรับรู้ทางการเรียนรู้และทัศนคตินั้นวัดโดยใช้เรื่องของสมรรถภาพในตนเอง การเรียนรู้ด้วยตนเอง และแบบสอบถามในกลยุทธ์การจูงใจให้เกิดการเรียนรู้ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงผลกระทบโดยตรงเกี่ยวกับเรื่องของผลสัมฤทธิ์แต่ไม่ใช่ในเรื่องของความถนัดและไม่มีผลกระทบใดที่สัมพันธ์กัน เด็กนักเรียนที่มีผลการเรียนดีจะมีคะแนนสูงทั้งในการสอบและตัวแปรที่เป็นแรงจูงใจและที่มากไปกว่านั้นคือผลการทำนายเรื่องเกรดของเด็กในเทอมนั้นๆ จะมีผลการทำนายที่ค่อนข้างแม่นยำ เรื่องของการเรียนรู้ด้วยตนเองและตัวแปรที่เป็นแรงจูงใจนั้นแสดงให้เห็นว่ามีนัยสำคัญในการวิจัยมากในการที่เด็กจะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีมากกว่าความถนัด

การ์เซีย (Garcia, 1996: Online) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติแรงจูงใจ และความถนัดในการประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียนในระดับวิทยาลัย โดยใช้แบบทดสอบของการ์ดเนอร์ โดยพบว่ามีนักศึกษาวิจัยน้อยมากที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่วัดเรื่องการเรียนรู้ของคนที่มีเชื้อชาติต่างกันในสภาพแวดล้อมเดียวกัน โดยเน้นไปที่การศึกษาความแตกต่างในเรื่องของแรงจูงใจ ทัศนคติ ความถนัด เชื้อชาติ และความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ จากทฤษฎีของการ์ดเนอร์ การวิจัยนี้เป็น การวิเคราะห์ความถดถอยว่าทัศนคติ ความถนัดและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์อย่างไรกับ ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ อย่างไรก็ตามการศึกษานอกเหนือจากทฤษฎีของการ์ดเนอร์ยังมีการศึกษาในเรื่องของตัวแปรทางด้านประชากรศาสตร์และเชื้อชาติต่างๆ จากกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 135 คน (87 คนเป็นชาวอเมริกาเชื้อสายยุโรปและอีก 48 คนเป็นชาวอเมริกาเชื้อสายสเปน) ที่ลงทะเบียนเรียนในเทอมที่สองที่วิทยาลัยในเมืองเท็กซัสตอนใต้ ทุกวิชาจะมีการทดสอบวัดความถนัดและวัดแรงจูงใจ (The Attitude/Motivation Test Battery - AMBT) ที่พัฒนาขึ้นโดยการ์ดเนอร์และสมิท (1981) และแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา (The Modern Language Aptitude Test - MLAT) ของแครร์รอลและสพอนด์ (Carroll; & Sapon, 1959) และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางภาษาจากแบบทดสอบมาตรฐานของ ดองเตส์

(The Dantes Subject Standardized Test – DSSTs) โดยใช้ข้อคำถามดังนี้ แรงจูงใจ ทศนคติ ความถนัดและเชื้อชาติมีส่วนเกี่ยวข้องกับอย่างไรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสเปน คำสหสัมพันธ์และค่าความถดถอยถูกนำมาใช้ในการอธิบายความสัมพันธ์ของตัวแปรเพื่อที่จะทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาด้านภาษารวมทั้งหา ค่าเบี่ยงเบนในตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม วัดจุดประสงค์ของทฤษฎีของการัดเนอร์ เกี่ยวกับสังคมศึกษาคือทศนคติจะเป็นตัวสนับสนุนให้มีแรงจูงใจและยังพบว่าความถนัดก็ส่งผลในการที่จะทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย ข้อสรุปเรื่องของกลุ่มชนต่างเชื้อชาติเป็นเหมือนตัวทำนายหลายๆแต่มีนัยสำคัญน้อยมาก (ชาวอเมริกันเชื้อสายสเปนมีผลการสอบวัดผลสัมฤทธิ์ดีกว่าเล็กน้อย) แสดงให้เห็นว่ารูปแบบของทฤษฎีเป็นที่ยอมรับ

เฮดดริค (Headrick. 1984: Online) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดและทศนคติในการวัดผลสัมฤทธิ์ในประเทศเยอรมันโดยมีวัดจุดประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาถึงความเป็นไปได้ในการเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดและทศนคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ เก็บข้อมูลโดยการใช้แบบทดสอบความถนัดทางภาษาและแบบวัดทศนคติทางการใช้ภาษาต่างประเทศ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่เรียนวิชาภาษาเยอรมันขั้นพื้นฐาน 69 คนจากมหาวิทยาลัยมิสซูรีโคลัมเบีย คะแนนจะถูกเก็บแยกเป็นจากแบบทดสอบวัดความถนัดแบบสอบถามวัดทศนคติ ข้อสอบ 4 วิชารวมถึงข้อสอบปลายภาค โดยสรุปถึงแม้ว่าจะมีความสัมพันธ์ทางนัยที่พิสูจน์ได้ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาบางตัวและมีความแตกต่างด้านความถนัดระหว่างนักเรียนมีและไม่มีพื้นฐานการเรียนด้านภาษามาก่อนแต่การวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ที่เป็นที่ยอมรับบ่งบอกได้ว่าตัวแปร (ความถนัด ทศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน) ทั้งหมดไม่มีตัวหนึ่งตัวใดที่มีนัยสำคัญมากไปกว่าตัวอื่นๆ

คิลเลน (Kellen. 1982: Online) ได้ศึกษารูปแบบของคุณลักษณะของผู้ที่เรียนภาษาที่สองที่เป็นตัวทำนายถึงผลสำเร็จ โดยกล่าวว่าประสิทธิภาพของการสื่อสารที่เต็มไปด้วยหลากหลายวัฒนธรรมที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในโลกปัจจุบัน และความจำเป็นในการใช้ภาษาของชาติอื่นก็มีความสำคัญอย่างเห็นได้ชัด การเรียนการสอนภาษาที่สองในอเมริกาเป็นเรื่องที่เล็กมากเมื่อเปรียบเทียบกับโปรแกรมภาษาในประเทศอื่นๆ ความคิดเห็นส่วนใหญ่ของนักวิชาการการศึกษาบอกว่าการละเลยที่จะลงเรียนภาษาที่สองและการออกจากชั้นก่อนเวลาของเด็กเรียนทำให้เด็กส่วนใหญ่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนด้านภาษา การศึกษาคุณลักษณะและบุคลิกท่าทางของนักเรียนที่จะสามารถทำนายได้ว่าเด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนด้านภาษาจึงถูกจัดทำขึ้น โดยนักเรียนปัจจุบันจะต้องตอบคำถามเหล่านี้ 1) บุคลิกลักษณะแบบไหนของผู้ที่เรียนภาษาที่สองที่เป็นลักษณะที่ดีที่สุดในการทำนายผลการประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาสเปน 2) มีกลุ่มบุคลิกภาพแบบไหนที่ดีที่สุดในการทำนายการประสบความสำเร็จและถ้าใช่จะประกอบด้วยคุณลักษณะอย่างไรบ้าง กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักเรียน 52 คนที่

ลงทะเบียนเรียนภาษาสเปนชั้นพื้นฐานในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียทางใต้ เป็นผู้หญิง 23 คนและผู้ชาย 29 คนและแบ่งเป็น 3 กลุ่มโดยสอนโดยครู 2 ท่าน เด็กแต่ละคนไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาสเปนมาก่อนหรือมีก็เพียงเล็กน้อย คุณลักษณะในการศึกษาที่เป็นตัวแปรพยากรณ์จะรวมถึงความสามารถทางภาษา ความจำ ความสนใจด้านภาษา ความร่วมมือในชั้นเรียนและ เพศความสำเร็จจะตัดสินได้โดยเกรด เครื่องมือในการวัดผลคือการใช้แบบทดสอบวัดความถนัดด้านภาษาเพื่อวัดความสามารถทางภาษาและเรื่องความจำ ความสนใจที่มีอยู่และแบบทดสอบด้านกิจกรรมของเฮคท์ (Hecht) ที่ใช้เพื่อสำรวจการให้ความร่วมมือของเด็กในห้องเรียน ค่าความสัมพันธ์ของเพียร์สันแสดงให้เห็นถึงนัยสำคัญที่.05 ดังมีองค์ประกอบดังนี้

- 1) ความสามารถในการออกเสียงและการใช้ไวยากรณ์รวมถึงความสามารถในการแต่งประโยค
- 2) เรื่องของความจำ 3) เรื่องความสนใจด้านภาษา 4) การมีส่วนร่วมในชั้นเรียน และ
- 5) เรื่องเพศ ค่าความถดถอยแบบพหุคูณชี้ให้เห็นว่าตัวแปรพยากรณ์ที่ดีที่สุดในด้านของคุณค่าคือการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนและการใช้ไวยากรณ์อย่างถูกต้อง

อายุ (Ryu. 2004: Online) ศึกษาเปรียบเทียบผู้เรียนภาษาอังกฤษในเปอร์โตริโกกับญี่ปุ่น ผู้วิจัยได้ใช้กรอบของการใช้ภาษาอังกฤษที่เป็นสากล และใช้การสำรวจเชิงคุณภาพด้วยการใช้เทปอัดเสียงเมื่อมีการสัมภาษณ์ที่ประกอบด้วย แบบสอบถามที่ให้เขียนคำตอบเพื่อที่จะหาคำตอบที่จะทำให้ประสบความสำเร็จ และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาโดยการสัมภาษณ์ประชากรในแต่ละชุมชนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 10 คนและที่ไม่ประสบความสำเร็จจำนวน 10 คนเช่นกัน ผลของการทำการวิจัยสรุปว่า ผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมักจะหาโอกาสที่จะเรียนรู้อยู่เสมอ มีการอ่านภาษาอังกฤษ ใช้ประโยชน์จากสื่อภาษาอังกฤษ มีความมั่นใจและหาโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา สำหรับผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จนั้นมักจะต้องรับความรู้ตามที่อาจารย์สอนเท่านั้นแทนที่จะเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อที่จะส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในชุมชนในเปอร์โตริโกและญี่ปุ่น ผู้เรียนจะต้องอ่านภาษาอังกฤษอยู่เสมอและใช้ประโยชน์จากภาษาอังกฤษผ่านทางสื่อภาษาอังกฤษและอินเทอร์เน็ต

คารินา (Carina. 2003: Online) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษที่มีความสัมพันธ์กับโครงสร้างประโยคของผู้เรียนที่พูดภาษาจีนกวางตุ้ง สืบเนื่องจากปัญหาเรื่องประสิทธิภาพทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในฮ่องกงมีจำนวนเพิ่มขึ้นมากจนน่าเป็นห่วงเรื่องโครงสร้างนี้เป็นเรื่องที่ท้าทายนโยบายการวางแผนงานทางภาษามากกว่าจะสามารถจัดหาซึ่งโอกาสที่จะเพิ่มทักษะทางภาษาอังกฤษในเรื่องของไวยากรณ์ได้ ไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบหลักในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ทักษะของการเรียนภาษาที่สองในเรื่องของโครงสร้างความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์จึงถูกนำมาศึกษาในครั้งนี้ จุดมุ่งหมายของการศึกษาคือเพื่อค้นหาและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างประโยคในทั้งสองภาษาของผู้ที่พูดภาษากวางตุ้งเป็นภาษาแม่และเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้ข้อบ่งชี้ของ

คีนานและคอมรี (Keenan; & Comrie. 1977: online) ทั้งยังเป็นการศึกษาถึงลักษณะเด่นที่แตกต่างกันระหว่างภาษากวางตุ้งและภาษาอังกฤษที่อาจจะเป็นคุณลักษณะทางภาษาที่อาจจะใช้เป็นมาตรฐานในการพัฒนาทักษะในการเรียนรู้ภาษาที่สอง การวิจัยครั้งนี้จะมุ่งเน้นไปที่ทฤษฎีการเชื่อมโยงทางภาษา เปรียบเทียบระหว่างความสัมพันธ์ทางโครงสร้างของประโยคในภาษาอังกฤษและภาษากวางตุ้งอย่างเป็นมาตรฐานสากลจากในเรื่องของการศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบทางภาษา

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียนและการสร้างเกณฑ์ปกติ

4.1 การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน

4.1.1 จุดมุ่งหมายในการวัด

ลักษณะของผู้เรียนที่ควรวัด (Assess) คือลักษณะที่เป็นผลจากการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่กำหนด ลักษณะดังกล่าวได้แก่ ลักษณะทางพัฒนาการทางสมอง อารมณ์จิตใจ สังคม ร่างกาย ของผู้เรียน (อุทุมพร จามรมาน. 2532: 1 - 6)

จุดมุ่งหมายในการวัดสรุปได้คือ เพื่อการคัดเลือก (Selection) จำแนก (Classification) บรรจุ (Placement) ผู้เรียน เพื่อให้ใบรับรองผลการเรียน (Certification) เพื่อการตัดสินใจเลื่อนชั้นหรือข้ามชั้น เพื่อกำหนดนายผลการเรียนต่อไป (Prediction) เพื่อการรายงานผลการเรียนให้กับผู้เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ให้กับครู เพื่อปรับปรุงการสอนของตน และเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการบริหาร การจัดการและการวิจัยต่อไป

4.1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะผู้เรียน

1. ด้านสุขภาพอนามัยและร่างกาย

สุขภาพอนามัยในที่นี้คลุมไปถึง ขนาดของร่างกาย ส่วนสูง และน้ำหนัก ที่พอเหมาะกับวัย อาหารและนิสัยการกินด้วย

2. ด้านสมอง

ระดับสติปัญญาของนักเรียนแต่ละคนแตกต่างกันตามพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เช่น คะแนนทดสอบทุกครั้งทุกวิชา หลักฐานอื่นเกี่ยวกับสติปัญญาและไหวพริบ (Intelligence) ความสามารถพิเศษ ความถนัดทั่วไปเฉพาะอย่าง (Aptitude) ทักษะและความสามารถ และพัฒนาการด้านภาษา

3. ด้านจิตใจรวมทั้งบุคลิกภาพ

ข้อมูลด้านจิตใจคือ ความสนใจในการเรียน ทศนคติต่อตนเองและบุคคลรอบข้าง ทศนคติต่อวิชาที่เรียน ความใฝ่ฝันในอนาคต ความคิดเกี่ยวกับตนเอง อารมณ์ที่มั่นคง หรือหวั่นไหว และการควบคุมอารมณ์

4. ด้านพฤติกรรมและปัญหา

ข้อมูลด้านพฤติกรรม ได้แก่ พฤติกรรมที่ควรจะเป็น เช่น พุดจาจะฉาน พฤติกรรมที่ไม่ควรจะเป็น เช่น พุดจาหยาบคาย และ พฤติกรรมที่เป็นปัญหาและขัดขวาง การเรียนการสอน เช่น การรังแกเพื่อนในขณะเรียน

5. ด้านสังคม

ข้อมูลด้านสังคมคือ นักเรียนไม่ค่อยมีเพื่อน นักเรียนที่ชอบอยู่เป็นกลุ่ม นักเรียนที่เป็นผู้นำ นักเรียนที่แยกตัวมาอยู่คนเดียว กิจกรรมที่นักเรียนทำบ่อยๆ

6. ด้านครอบครัว

ข้อมูลที่จำเป็นอย่างยิ่งได้แก่ ประวัติของนักเรียนตั้งแต่เกิด จำนวนและอายุ สมาชิกในครอบครัว รายได้ อาชีพ การศึกษาของผู้ปกครอง สภาพความเป็นอยู่และความสัมพันธ์ในครอบครัว ประวัติสุขภาพของคนในครอบครัว ประเพณีและวัฒนธรรมในครอบครัว

7. ด้านสภาพแวดล้อม

ข้อมูลในด้านนี้คือ เรื่องของที่อยู่อาศัย ลักษณะบ้าน อุปกรณ์เครื่องใช้ภายในบ้าน สาธารณูปโภคต่างๆ สภาพแวดล้อมและสภาพสังคม

8. การปฏิบัติงาน

การวัดการปฏิบัติงานครอบคลุมลักษณะดังต่อไปนี้ คือ ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงาน กระบวนการปฏิบัติงานซึ่งรวมถึงการเตรียมพร้อมด้านกายและใจ และผลงานที่สำเร็จออกมา

4.1.3 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางสมอง (Cognitive Domain)

ขั้นที่ 1 ขอบเขต ต้องตอบคำถามให้ได้ว่า จะสร้างเครื่องมือวัดความสามารถอะไร ความสามารถทางสมองสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 ชนิด คือ ความสามารถที่ติดตัวมาก่อนการเรียนรู้หรือเชาว์ปัญญา (Intelligence) ความสามารถที่แสดงความพร้อมที่จะเรียนรู้ (Aptitude) ความสามารถที่แสดงผลทางการเรียนรู้ (Achievement) เชาว์ปัญญา (Intelligence)

ขั้นที่ 2 จุดมุ่งหมายในการวัด ต้องวัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน และมีความชัดเจนมากพอที่จะวัดได้ การวัดที่เกี่ยวกับพัฒนาการทางสมองมี 6 ระดับ เรียงจากต่ำสุดถึงสูงสุดดังนี้ (Bloom, et. al. 1956: 236)

1. การจำ
1. ความเข้าใจ
2. การนำไปใช้
3. การวิเคราะห์
4. การสังเคราะห์

5. การประเมิน

ขั้นที่ 3 เนื้อหาที่จะวัด ผู้สร้างต้องจำแนกหมวดหมู่ หน่วย จนถึงเรื่อง เรียงจากใหญ่มาหาเล็ก อย่างเป็นลำดับขั้นและสอดคล้องกัน

ขั้นที่ 4 ตารางโครงสร้าง ทำตารางโครงสร้างซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาและ จุดมุ่งหมายในการวัด พร้อมทั้งน้ำหนักที่แสดงเป็นค่าร้อยละ ซึ่งสอดคล้องระหว่างเนื้อหา กับ จุดมุ่งหมายที่ปรากฏในวิชา / หลักสูตร

ขั้นที่ 5 ประเภทของข้อความ เครื่องมือ คะแนน และจำนวนข้อ ผู้สร้างต้องตัดสินใจเลือกประเภทของเครื่องมือว่าจะมีกี่ประเภท แต่ละประเภทจะมีข้อความ รูปแบบใด เครื่องมือและข้อความจะให้คะแนนเท่าใด และจะมีกี่ข้อ

ขั้นที่ 6 เขียนข้อสอบ เขียนข้อคำถามตามเนื้อหาและจุดมุ่งหมาย

ขั้นที่ 7 การวิเคราะห์ผล ได้แก่ การคำนวณค่ารายข้อ คำนวณค่าจาก คะแนนรวม สรุปปัญหาจากการทดสอบ รายข้อและรายคน และเลือกข้อความที่มีคุณสมบัติดังนี้

7.1 ค่าเฉลี่ยอยู่ตรงกลาง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูง

7.2 ความโด่งแบนใกล้ 0 (ปรกติ)

7.3 ค่าความเบ้ใกล้ 3 (ปรกติ)

7.4 สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่างค่า 0.4 - 0.6

ขั้นที่ 8 การปรับปรุงรายข้อ คือการนำผลการวิเคราะห์รายข้อไปปรับปรุง หรือตัดบางข้อทิ้งแล้วสร้างใหม่โดยพยายามให้อยู่ในกรอบของตารางโครงสร้าง

ขั้นที่ 9 การพัฒนาเครื่องมือวัดความสามารถทางสมอง คือ เมื่อแก้ไขข้อ สอบแล้ว ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบกับตารางโครงสร้าง จัดพิมพ์ รวบรวมข้อมูลกับ กลุ่มใหม่ ให้คะแนน และวิเคราะห์ตามขั้นที่ 7 โดยเพิ่มค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และ ค่าความตรง (Validity)

4.1.4 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดความรู้สึก (Psychological Test)

ขั้นที่ 1 ขอบเขต ต้องตอบคำถามให้ได้ว่า จะสร้างเครื่องมือวัดความรู้สึก อะไร ผู้ถูกวัดมีลักษณะอย่างไร กระบวนการวัดจะอย่างไร เวลาในการใช้มากน้อยเพียงไร

ขั้นที่ 2 จุดมุ่งหมายในการวัด ต้องวัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการ เรียนการสอน และมีความชัดเจนมากพอที่จะวัดได้ โดยการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับความรู้สึกมี 5 ระดับ เรียงจากต่ำสุดไปหาสูงสุดดังนี้ (Kruthwohl et. al, 1964)

1. การแสดงความตั้งใจ
2. การตอบสนอง
3. การให้คุณค่า
4. การจัดระบบ
5. การสร้างลักษณะ

ขั้นที่ 3 เนื้อหาหรือตัวแปรทางจิตวิทยา คือต้องนิยามตัวแปรที่จะวัดให้เป็นรูปธรรมหรือแสดงด้วยพฤติกรรมให้วัดได้ ไม่ว่าจะเป็นการวัดเรื่องทัศนคติ (Attitude) : มาก-น้อย ชอบ-ไม่ชอบ ดี-เลว บวก-ลบ อัตมโนทัศน์ (Self Concept) : ยอมรับ-ไม่ยอมรับ บวก-ลบ ความสนใจ (Interest) : สนใจ-ไม่สนใจ และค่านิยม (Value) : บวก-ลบ ถูก-ผิด สำคัญ-ไม่สำคัญ

ขั้นที่ 4 ตารางโครงสร้าง ทำตารางโครงสร้างซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาและจุดมุ่งหมายในการวัด พร้อมทั้งน้ำหนักที่แสดงเป็นค่าร้อยละ ซึ่งสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดมุ่งหมายที่ปรากฏในวิชา / หลักสูตร

ขั้นที่ 5 ประเภทของข้อความ แบบวัด คะแนน จำนวนข้อ คือผู้สร้างต้องตัดสินใจเลือกประเภทของเครื่องมือว่าจะมีกี่ประเภท จะวัดโดยการสังเกต การสัมภาษณ์หรือกลวิธีใด โดยกำหนดให้สอดคล้องกับตารางโครงสร้าง

ขั้นที่ 6 เขียนข้อความ คือการตรวจสอบภาษาที่เขียนในแต่ละข้อว่าใช้ภาษาได้ถูกหลักภาษาหรือไม่ มีคำศัพท์ที่เข้าใจแตกต่างกันหรือไม่แล้วจึงจัดพิมพ์เป็นแบบวัดเพื่อทดลองใช้

ขั้นที่ 7 การวิเคราะห์ผล เมื่อสร้างเครื่องมือวัดความรู้สึกแล้ว ควรทิ้งไว้ประมาณ 1-2 สัปดาห์ แล้วย้อนกลับมาทำเองว่าจะใช้เวลาเท่าไร มีปัญหาอะไรบ้างแล้วจึงนำไปปรับปรุงและมาวิเคราะห์รายคน รายข้อ คะแนนรวม แล้วเลือกข้อคำถามที่มีคุณสมบัติดังนี้

7.1 ค่าเฉลี่ยอยู่ตรงกลาง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูง

7.2 ความโด่งแบนใกล้ 0 (ปรกติ)

7.3 ค่าความเบ้ใกล้ 3 (ปรกติ)

7.4 สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่างค่า 0.4 - 0.6

ขั้นที่ 8 การปรับปรุงรายข้อ คือการนำผลการวิเคราะห์รายข้อไปปรับปรุงหรือตัดบางข้อทิ้งแล้วสร้างใหม่โดยพยายามให้อยู่ในกรอบของตารางโครงสร้าง

ขั้นที่ 9 การพัฒนาเครื่องมือวัดความรู้สึก คือ เมื่อแก้ไขข้อสอบแล้ว ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบกับตารางโครงสร้าง จัดพิมพ์ รวบรวมข้อมูลกับกลุ่มใหม่ ให้คะแนนและวิเคราะห์ตามขั้นที่ 7 โดยเพิ่มค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และค่าความตรง (Validity)

4.1.5 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติ (Performance Test)

(อุทุมพร จามรมาน. 2532: 71-91)

ขั้นที่ 1 ขอบเขต คือ ต้องตอบคำถามให้ได้ว่า จะสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติเรื่องอะไร มีกระบวนการวัดอย่างไร มีกี่ชนิด เวลาในการใช้มากน้อยเพียงไร

ขั้นที่ 2 จุดมุ่งหมายในการวัด ต้องวัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน และมีความชัดเจนมากพอที่จะวัดได้ โดยการเรียนการสอนภาคปฏิบัติมี 7 ระดับ เรียงจากต่ำสุดไปหาสูงสุดดังนี้ (Simpson. 1956)

1. การรับรู้
2. การเตรียมพร้อมทั้งทางสมอง ร่างกายและอารมณ์
3. การตอบสนองตามแนวทางที่แนะให้
4. การสร้างกลไกภายใน
5. การตอบสนองที่ซับซ้อน
6. การดัดแปลงให้เหมาะสม
7. การริเริ่มใหม่

ขั้นที่ 3 เนื้อหาที่จะวัด ผู้สร้างต้องจำแนกหมวดหมู่ หน่วย จนถึงเรื่องเรียงจากใหญ่มาหาเล็ก จากกว้างมาแคบ อย่างเป็นลำดับขั้นและสอดคล้องกัน

ขั้นที่ 4 ตารางโครงสร้างคือ ทำตาราง 2 มิติ ด้านหนึ่งคือเนื้อหา อีกด้านหนึ่งคือ จุดมุ่งหมายในการวัด แล้วใส่น้ำหนักเป็นร้อยละลงในตารางให้สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในหลักสูตรและแผนการสอน

ขั้นที่ 5 ประเภทของข้อความ แบบวัด คะแนน จำนวนข้อ คือผู้สร้างต้องตัดสินใจเลือกประเภทของเครื่องมือว่าจะมีกี่ประเภท จะวัดโดยการสังเกต การสัมภาษณ์หรือกลวิธีใด โดยกำหนดให้สอดคล้องกับตารางโครงสร้าง

ขั้นที่ 6 เขียนข้อความ คือการตรวจสอบภาษาที่เขียนในแต่ละข้อว่าใช้ภาษาได้ถูกหลักภาษาหรือไม่ มีคำศัพท์ที่เข้าใจแตกต่างกันหรือไม่แล้วจึงจัดพิมพ์เป็นแบบวัดเพื่อทดลองใช้

ขั้นที่ 7 การวิเคราะห์ผล เมื่อสร้างเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติแล้ว ควรทิ้งไว้ประมาณ 1-2 สัปดาห์ แล้วย้อนกลับมาทำเองว่าจะใช้เวลาเท่าไร มีปัญหาอะไรบ้างแล้วจึงนำไปปรับปรุงและมาวิเคราะห์รายคน รายข้อ คะแนนรวม แล้วเลือกข้อคำถามที่มีคุณสมบัติดังนี้

- 7.1 ค่าเฉลี่ยอยู่ตรงกลาง ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสูง
- 7.2 ความโด่งแบนใกล้ 0 (ปรกติ)
- 7.3 ค่าความเบ้ใกล้ 3 (ปรกติ)
- 7.4 สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกับคะแนนรวมอยู่ระหว่างค่า 0.4 – 0.6

ขั้นที่ 8 การปรับปรุงรายข้อ คือการนำผลการวิเคราะห์รายข้อไปปรับปรุงหรือตัดบางข้อทิ้งแล้วสร้างใหม่โดยพยายามให้อยู่ในกรอบของตารางโครงสร้าง

ขั้นที่ 9 การพัฒนาเครื่องมือวัดภาคปฏิบัติ คือ เมื่อแก้ไขข้อสอบแล้ว ตรวจสอบความสอดคล้องของข้อสอบกับตารางโครงสร้าง จัดพิมพ์ รวบรวมข้อมูลกับกลุ่มใหม่ ให้คะแนน และวิเคราะห์ตามขั้นที่ 7 โดยเพิ่มค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และค่าความตรง (Validity)

4.2 การสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms)

ลัวัน สายยศ; และ อังคณา สายยศ (2543: 313-317) กล่าวว่า เกณฑ์ปกติหมายถึง ข้อเท็จจริงทางสถิติที่บรรยายการแจกแจงของคะแนนจากประชากรที่นิยามไว้อย่างดีแล้ว และเป็นคะแนนตัวที่จะบอกระดับความสามารถของผู้สอบว่าอยู่ระดับใดของกลุ่มประชากรแต่ในทางปฏิบัติประชากรที่นิยามไว้อย่างดี (Well defined population) เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ดีของประชากรนั่นเอง แต่ต้องมีจำนวนมากพอที่จะเป็นตัวแทนของประชากรได้ ไม่เช่นนั้นจะทำให้เกณฑ์ปกติเชื่อมั่นไม่ได้ การสร้างเกณฑ์ปกติจึงขึ้นอยู่กับเกณฑ์ 3 ประการ

1. ความเป็นตัวแทนที่ดี การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของประชากรที่นิยามทำได้หลายวิธี เช่น สุ่มแบบธรรมดา สุ่มแบบแบ่งชั้น สุ่มแบบเป็นระบบ หรือสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เป็นต้น เลือกสุ่มตามความเหมาะสม โดยการพิจารณาประชากรเป็นตัวแทนสำคัญ ถ้าประชากรมีลักษณะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่มีคุณสมบัติแตกต่างกันมากนัก ใช้วิธีสุ่มแบบธรรมดาดีที่สุด ถ้าเป็นลักษณะมีสิ่งที่แตกต่างกันมาก เช่น ขนาดโรงเรียนต่างกัน ระดับความสามารถแตกต่างกัน ทำเลที่ตั้งแตกต่างกัน และมีผลต่อการเรียน กรณีนี้ควรใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น ถ้าแต่ละหน่วยการสุ่ม เช่น โรงเรียน ห้องเรียน มีคุณลักษณะไม่แตกต่างกัน แต่แบ่งหน่วยการสุ่มไว้แล้ว การสุ่มแบบนี้ใช้วิธีการสุ่มแบบแบ่งกลุ่มจะดีที่สุด 3 วิธีนี้ใช้ในการสุ่มเพื่อสร้างเกณฑ์ปกติมากที่สุด ดังนั้น ก่อนสร้างเกณฑ์ปกติต้องวางแผนการสุ่มให้ดีกว่าก่อนเพื่อให้เกณฑ์ปกติเชื่อมั่นได้

2. มีความเที่ยงตรง ในที่นี้หมายถึงการนำคะแนนดิบไปเทียบกับเกณฑ์ปกติที่ทำไว้แล้ว สามารถแปลความหมายได้ตรงกับความเป็นจริง เช่น คนหนึ่งสอบเลขได้ 20 คะแนน ตรงกับเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 และตรงกับคะแนนที่ (T) 50 แปลว่าเป็นความสามารถปานกลางของกลุ่ม ความเป็นจริงจะเป็นอย่างตัวเลขในเกณฑ์ปกติดังกล่าวได้หรือไม่ ดังนั้น ความสอดคล้องของคะแนนการสอบกับเกณฑ์ปกติตามความเป็นจริง จึงถือว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการแปลความหมายของคะแนนการสอบแต่ละครั้ง

3. มีความทันสมัย เกณฑ์ปกตินั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของประชากรกลุ่มนั้น การพัฒนาคนมีอยู่ตลอดเวลา เทคโนโลยี สภาพแวดล้อม อาหารการกินเหล่านี้ คนจะเก่งขึ้นหรืออ่อนลงได้ ดังนั้น เกณฑ์ปกติที่เคยศึกษาไว้นานแล้วหลายปีอาจมีความผิดพลาดจากความไม่จริง จำเป็นต้องศึกษาใหม่หรือเปลี่ยนแปลงให้ทันสมัยอยู่เสมอ ๆ โดยทั่วไปแล้วเกณฑ์ปกติควรจะเปลี่ยนทุก ๆ 5 ปี

4.2.1 ชนิดของเกณฑ์ปกติ

เกณฑ์ปกติแบ่งชนิดได้ตามลักษณะของประชากรและตามลักษณะของการใช้สถิติ การเปรียบเทียบ การแบ่งตามลักษณะของประชากร แบ่งได้ดังนี้

1. เกณฑ์ปกติระดับชาติ (National norms) การสร้างเกณฑ์ปกติระดับชาตินั้นใช้ประชากรที่นิยามไว้มากมายทั่วประเทศ เช่น หาเกณฑ์ปกติของวิชาเลขคณิตระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ระดับชาติ ก็ต้องสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทั่วประเทศ หรือสุ่มตัวอย่างให้

ครอบคลุมทั่วประเทศ จำนวนนักเรียนที่จะต้องสอบจึงมีมาก เพื่อให้รู้ว่าจะสร้างเมื่อปี พ.ศ.ใด ก็ต้องกำหนดวันเดือนปีการสร้างไว้ด้วย เพื่อคนใช้เกณฑ์ปกติจะได้รู้ว่าทันสมัยหรือไม่

2. เกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่น (Local norms) เป็นการสร้างเกณฑ์ปกติระดับเล็กลงมา เช่น ระดับจังหวัดหรือระดับอำเภอ การสร้างเกณฑ์ปกติระดับนี้ค่าใช้จ่ายจะน้อยลง และเป็นประโยชน์ในการเปรียบเทียบคะแนนของผู้สอบกับคนทั้งจังหวัดหรืออำเภอ ในการจัดการศึกษาบางครั้งจังหวัดแต่ละจังหวัดอาจเน้นเนื้อหาวิชาบางวิชาไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะทางด้านวิชาชีพ บางจังหวัดเน้นเกษตร บางจังหวัดเน้นอุตสาหกรรม บางจังหวัดเน้นการทำประมง เป็นต้น วิชาที่มีการเน้นแตกต่างกัน การสร้างเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นจะมีประโยชน์มาก แต่วิชาพื้นฐานอื่น ๆ ก็สามารถหาเกณฑ์ปกติระดับท้องถิ่นได้เหมือนกัน เพื่อประโยชน์ในการเปรียบเทียบความสามารถในวิชาการของนักเรียนคนหนึ่งกับคนทั้งจังหวัดหรืออำเภอว่าเด็กคนหนึ่งสอบแล้วจะอยู่ในระดับใด เก่งหรืออ่อนกว่าคนอื่นเพียงใด เพื่อหาทางปรับปรุงแก้ไขได้

3. เกณฑ์ปกติของโรงเรียน (School norms) โรงเรียนบางแห่งมีขนาดใหญ่ นักเรียนแต่ละชั้นมีจำนวนมาก เวลาสร้างข้อสอบแต่ละวิชาแต่ละระดับชั้นได้ตีมีมาตรฐานแล้ว จะสร้างเกณฑ์ปกติของโรงเรียนตนเองก็ได้ กรณีสร้างเกณฑ์ปกติของโรงเรียนเดียวหรือกลุ่มโรงเรียนในเครือ เรียกว่าเกณฑ์ปกติของโรงเรียน ใช้ประเมินเปรียบเทียบนักเรียนแต่ละคนกับนักเรียนส่วนรวมของโรงเรียน และใช้ประเมินการพัฒนาของโรงเรียนได้ด้วย โดยดูจากการศึกษาว่าแต่ละปี เด่นหรือด้อยกว่าปีที่สร้างเกณฑ์ปกติเอาไว้

4.2.2 หลักการทางสถิติในการสร้างเกณฑ์ปกติ

1. เกณฑ์ปกติเปอร์เซนไทล์ (Percentile norms) เกณฑ์แบบนี้สร้างจากคะแนนดิบที่มาจากประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนที่ดี แล้วดำเนินการตามวิธีการสร้างเกณฑ์ปกติ แต่พอถึงหาค่าเปอร์เซนไทล์ก็หยุดแค่นั้น เกณฑ์ปกติแบบนี้เป็นคะแนนจัดอันดับเท่านั้น จะนำไปบวกลบกันไม่ได้ แต่สามารถเปรียบเทียบและแปลความหมายได้ เช่น เด็กคนหนึ่งสอบได้ 25 คะแนน ไปเทียบกับเกณฑ์ปกติตรงกับตำแหน่งเปอร์เซนไทล์ที่ 80 แสดงว่าเขามีความสามารถเหนือคนอื่น 80% เกณฑ์ปกติเปอร์เซนไทล์ใช้ควบคู่กับเกณฑ์ปกติคะแนนมาตรฐานอื่น ๆ อยู่เสมอ เพราะแปลผลได้ง่าย ไม่ซับซ้อน

2. เกณฑ์ปกติคะแนนที (T-score norms) นิยมใช้กันมากเพราะเป็นคะแนนมาตรฐานสามารถนำมาบวกลบและเฉลี่ยได้ มีค่าเหมาะสมในการแปลความหมาย คือ มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 100 มีคะแนนเฉลี่ย 50 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน 10

3. เกณฑ์ปกติสเตนไนน์ (Staninies norms) คะแนนแบบนี้เป็นคะแนนมาตรฐานชนิดหนึ่ง แต่มีค่าเพียง 9 ตัว (Standard nine points) ค่าตั้งแต่ 1 ถึง 9 คะแนน เฉลี่ยอยู่ที่ 5 คะแนน มีความเบี่ยงเบนมาตรฐานประมาณ 2 คะแนน วิธีการหามักจะเทียบจากเปอร์เซ็นต์ของความถี่ที่คะแนนเรียงตามค่าจะสะดวกกว่า

4. เกณฑ์ปกติตามอายุ (Age norms) แบบทดสอบมาตรฐานบางอย่างหาเกณฑ์ปกติตามอายุ เพื่อดูพัฒนาการในเรื่องเดียวกันว่า อายุต่างกันจะมีพัฒนาการอย่างไร โดยมากแบบทดสอบวัดเชาว์ปัญญาและความถนัดจะหาเกณฑ์ปกติโดยวิธีนี้ ส่วนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์จะหาเฉพาะแบบทดสอบวิชาที่เป็นพื้นฐาน เช่น ภาษาและคณิตศาสตร์ เป็นต้น และคำนึงว่า เนื้อหาจะต้องไม่มีผลกับระดับอายุ เช่น เรื่องคำศัพท์สามารถหาได้ตั้งแต่อายุ 5 ปี ถึง 20 ปี ทั้งนี้เพื่อจะดูว่าศัพท์ที่กำหนดไว้จำนวนหนึ่งนั้น ถ้านักเรียนคนหนึ่งอายุ 10 ปี สอบได้จำนวนหนึ่งเมื่อเทียบเกณฑ์ปกติ น่าจะเป็นความสามารถคำศัพท์เท่ากับอายุเท่าใด อาจจะเท่ากับเด็กอายุ 8 ปี 10 ปี หรือ 15 ปี

5. เกณฑ์ปกติตามระดับชั้น (Grade norms) เป็นการหาเกณฑ์ปกติตามระดับชั้นว่าคะแนนเท่าไรควรจะอยู่ระดับชั้นไหนจึงจะเหมาะสม แบบทดสอบที่จะทำเกณฑ์ปกติชนิดนี้ได้ต้องเป็นเนื้อหาเดียวกัน ดังนั้นการวัดที่มีเนื้อหาแตกต่างกันตามระดับชั้นจะทำได้ ทำให้ไม่รู้จะเปรียบเทียบแปลผลว่าอย่างไร วิชาที่นิยมมักจะเป็นวิชาพื้นฐาน เช่น คำศัพท์ คณิตศาสตร์เบื้องต้น แบบทดสอบก็ต้องออกความรู้ความสามารถที่กว้าง เช่น คำศัพท์ก็ให้ครอบคลุมตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมปีที่ 6 แล้วศึกษาดูว่าระดับชั้นประถมปีที่ 1 จะได้กี่คะแนน ปีที่ 2 จะได้กี่คะแนนไปเรื่อย ๆ จนถึงมัธยมปีที่ 6 จะได้กี่คะแนน โดยมากแต่ละระดับชั้นก็จะเป็นช่วงคือการแจกแจงของคะแนนจะซ้อนทับกันเป็นระยะไป เมื่อสร้างเสร็จแล้ว ถ้าเด็กคนหนึ่งมาสอบแบบทดสอบฉบับนี้ได้คะแนน 20 คะแนน และกำลังเรียนชั้นมัธยมปีที่ 2 แต่เมื่อเทียบแล้วเท่ากับนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 จะได้นำไปพัฒนาต่อไป

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของกลุ่มรู้จัก (Known Group)

การวิจัยครั้งนี้ ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นกลุ่มรู้จัก (Known Group) คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 213 คน

กลุ่มตัวอย่างของกลุ่มรู้จัก (Known Group)

กลุ่มรู้จัก (Known Group) ที่ใช้ในการวิจัยเป็น คือนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 50 คน ที่ได้มาจากการสุ่มโดยความบังเอิญ (Accidental Sampling)

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 117 โรง รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 52,528 คน ที่ทำการสำรวจเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน พ.ศ. 2547 โดยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรง รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,080 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยมีขั้นตอนการสุ่ม

กลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. จำแนกโรงเรียน ออกเป็น 3 เขต เฉพาะในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ตามการแบ่งกลุ่มของสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546 สืบเนื่องจากโรงเรียนขนาดเล็กไม่มีระดับชั้นมัธยมศึกษาในบางเขตการศึกษา ทางผู้วิจัยจึงได้แบ่งขนาดโรงเรียนออกเป็น 3 ขนาด ได้แก่

1.1 โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ หมายถึง โรงเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีนักเรียนไม่ต่ำกว่า 2,500 คนขึ้นไป

1.2 โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีนักเรียนตั้งแต่ 1,500 คนถึง 2,499 คนขึ้นไป

1.3 โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีนักเรียนตั้งแต่ 500 คนถึง 1,499 คน

2. สุ่มโรงเรียนที่จะทำการศึกษาโดยวิธีการจับสลากรายชื่อโรงเรียนจากกลุ่มโรงเรียนทั้ง 3 เขต ตามการแบ่งกลุ่มโรงเรียนตามสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 โดยแต่ละพื้นที่การศึกษาจะจัดแบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ 1 โรงเรียน โรงเรียนขนาดใหญ่ 1 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดกลาง 1 โรงเรียน (Stratified Random Sampling)

3. สุ่มห้องเรียนจากโรงเรียนแต่ละแห่ง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก โรงเรียนละ 3 - 4 ห้องเรียน ฉะนั้นจะได้ห้องเรียนทั้งหมดประมาณ 36 ห้องเรียน

4. สุ่มนักเรียนในแต่ละห้องประมาณห้องละ 40 คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 1,080 คน

รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ตามการแบ่งกลุ่มของสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546 แบ่งออกได้เป็น 3 เขต ดังนี้

ตาราง 1 รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ตามการแบ่งกลุ่มของสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546

โรงเรียน	ขนาดของโรงเรียน	กลุ่มตัวอย่าง (n)
เขตการศึกษาที่ 1		
โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี	ใหญ่พิเศษ	110
โรงเรียนราชวินิตมัธยม	ใหญ่	115
โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์	กลาง	120

ตาราง 1 (ต่อ)

โรงเรียน	ขนาดของโรงเรียน	กลุ่มตัวอย่าง (n)
เขตการศึกษาที่ 2		
โรงเรียนสตรีวิทยา 2	ใหญ่พิเศษ	120
โรงเรียนสีกัน (วัฒนานครอุปถัมภ์)	ใหญ่	118
โรงเรียนบดินเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 4	กลาง	125
เขตการศึกษาที่ 3		
โรงเรียนโพธิสารพิทยากร	ใหญ่พิเศษ	120
โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	ใหญ่	132
โรงเรียนสวนอนันต์	กลาง	120
รวมทั้งสิ้นจำนวน 9 โรงเรียน		1080

2. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จัก

ฉบับที่ 2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ

ฉบับที่ 3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ

วิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับใช้ในงานวิจัย ดังมีรายละเอียด ดังนี้

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จัก

1. ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จัก

2. ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จักคิด เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบในงานวิจัย

3. ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จักคิด เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวนทั้งสิ้น 60 ข้อ โดยแบ่งเป็นเรื่องศัพท์สัมพันธ์จำนวน 20 ข้อ เรื่องคำตรงข้ามจำนวน 20 ข้อและเรื่องการจัดลำดับความคิดที่ดีจำนวน 20 ข้อ หลังจากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ ตรวจสอบแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้แก่ อาจารย์ชีวัน สุนะธรรม อาจารย์จิราภรณ์ พัฒนกุล และ คุณธนวิทย์ สุทธรัตนกุล พิจารณาว่าแบบวัดนี้สอดคล้องและถูกต้องตามเนื้อหาในการเรียนการสอนจริงหรือไม่ โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน	+1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
ให้คะแนน	0	ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
ให้คะแนน	-1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าไม่สอดคล้องหรือไม่ถูกต้อง

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง (Face Validity) จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้นจำนวน 34 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0 ซึ่งประกอบด้วย 3 เรื่องดังนี้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องศัพท์สัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องคำตรงข้ามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดีมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จักคิด ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน จำนวน 34 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนวชิรธรรมสาธิต จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ที่มีค่าระหว่าง 0.20 – 0.80 เพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่ได้คุณภาพ โดยมีค่าความยากง่ายทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.56 ซึ่งประกอบด้วย 3 เรื่องดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) เรื่องศัพท์สัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.52

ค่าความยากง่าย (p) เรื่องคำตรงข้ามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.24 – 0.56

ค่าความยากง่าย (p) เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดีมีค่าอยู่ระหว่าง 0.26 – 0.44
หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) โดยใช้สูตรสัดส่วน โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้ง
แต่ 0.20 ขึ้นไป โดยได้ค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับที่ 0.20 – 0.85 ซึ่งประกอบด้วย 3 เรื่องดังนี้

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) เรื่องศัพท์สัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.85

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) เรื่องคำตรงข้ามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.59

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดีมีค่าอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.65
หลังจากนั้นนำมาหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ
0.29 – 0.62 ซึ่งประกอบด้วย 3 เรื่องดังนี้

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องศัพท์สัมพันธ์มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ
0.29 – 0.62

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องคำตรงข้ามมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ
0.35 – 0.62

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดีมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถ
วัดได้ที่ระดับ 0.33 – 0.55 ทั้งนี้ได้ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ทั้ง 3 เรื่องรวมทั้งสิ้น 27 ข้อ
(ดังตาราง 13 ภาคผนวก) หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของคูเดอร์
ริชาร์ดสัน (KR_{20}) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.885

5. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3: ด้านการรู้คิด ที่ปรับปรุงแล้วจำนวน 27 ข้อไปทดลองใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) ซึ่ง
เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ
ธุรกิจที่กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน
50 คน เพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) รวมเท่ากับ 18.18 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รวมเท่ากับ
8.69 ซึ่งประกอบด้วย 3 เรื่องคือ

เรื่องศัพท์สัมพันธ์มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 6.56 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
เท่ากับ 3.46

เรื่องคำตรงข้ามมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 6.14 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
เท่ากับ 2.96

เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดีมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 5.48 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
(SD) เท่ากับ 2.27 และหาค่าความยากง่าย โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่า
ความยากง่าย (p) ที่มีค่าระหว่าง 0.20 – 0.80 เพื่อคัดเลือกข้อคำถามที่ได้คุณภาพ โดยมีค่า
ความยากง่ายทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.54 – 0.80 ซึ่งประกอบด้วย 3 เรื่องดังนี้

ค่าความยากง่าย (p) เรื่องศัพท์สัมพันธ์มีค่าอยู่ระหว่าง 0.54 – 0.72

ค่าความยากง่าย (p) เรื่องคำตรงข้ามมีค่าอยู่ระหว่าง 0.56 – 0.78

ค่าความยากง่าย (p) เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดีมีค่าอยู่ระหว่าง 0.56 – 0.80

หลังจากนั้นนำมาหาค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR_{20}) เท่ากับ 0.954

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด ที่ได้จากข้อ 5 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 27 ข้อ มาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยประกอบด้วยข้อคำถามเรื่องศัพท์สัมพันธ์จำนวน 10 ข้อ เรื่องคำตรงข้ามจำนวน 9 ข้อ และเรื่องการจัดลำดับความคิดจำนวน 8 ข้อ

7. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มและนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน (ดังตาราง 1 ข้างต้น) รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,080 คน

8. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด ที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน หาค่าความยากง่าย (p) หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) โดยใช้สูตรสัดส่วน หลังจากนั้นนำมาหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) กับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation) โดยใช้สูตรของเพียร์สันและนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR_{20}) มาทำการคัดเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 26 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถามเรื่องศัพท์สัมพันธ์จำนวน 10 ข้อ เรื่องคำตรงข้ามจำนวน 9 ข้อ และเรื่องการจัดลำดับความคิดจำนวน 7 ข้อ (รายละเอียดในบทที่ 4)

9. นำข้อคำถามที่ได้จากข้อ 8 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 26 ข้อ มาสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด และนำมาใช้เป็นแบบมาใช้เป็นแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด และสร้างคู่มือการใช้แบบวัด

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด

คำชี้แจง แบ่งข้อคำถามออกเป็น 3 เรื่องคือ เรื่องของศัพท์สัมพันธ์ เรื่องคำตรงข้าม และ เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี โดยเลือกคำตอบที่ถูกต้องแล้ว x ลงในกระดานคำตอบ

เรื่องที่ 1 ศัพท์สัมพันธ์

0. You look for this if you want to leave a cinema.

a. exist	b. exit
c. entrance	d. entry

เรื่องที่ 2 คำตรงข้าม

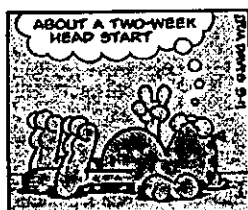
0. guard

- a. defend b. secure c. neglect d. protect

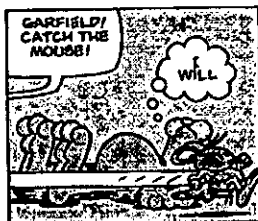
เรื่องที่ 3 การจัดระบบความคิดที่ดี

0.

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

- a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3 b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1
c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1 d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

เกณฑ์การให้คะแนน

ตอบถูกให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิด ไม่ตอบหรือตอบมากกว่า 1 คำตอบ ให้ 0 คะแนน

2. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3:

ด้านความสนใจ

- ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบวัด เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ
- ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบในงานวิจัย
- ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ เป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 60 ข้อ โดยแบ่งเป็นเรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษจำนวน 15 ข้อ เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษจำนวน 15 ข้อ เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 15 ข้อ และเรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษจำนวน 15 ข้อ หลังจากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ ตรวจสอบ แล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้แก่ อาจารย์ชีวิน สุนะธรรม อาจารย์จิราภรณ์ พัฒนกุล

และคุณธนวิทย์ สุทธรัตนกุล พิจารณาว่าแบบวัดนี้สอดคล้องและถูกต้องตามเนื้อหาในการเรียนการสอนจริงหรือไม่ โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน	+1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
ให้คะแนน	0	ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
ให้คะแนน	-1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าไม่สอดคล้องหรือไม่ถูกต้อง

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง (Face Validity) จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้นจำนวน 35 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0 ซึ่งประกอบด้วย 4 เรื่องดังนี้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 35 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนวชิรธรรมสาธิต จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด นำมาหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป โดยใช้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.83 – 8.73 ไว้เป็นข้อคำถาม ซึ่งประกอบด้วย 4 เรื่องดังนี้

ค่าอำนาจจำแนก (t) เรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 2.47 – 6.11

ค่าอำนาจจำแนก (t) เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 1.83 – 5.50

ค่าอำนาจจำแนก (t) เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 2.39 – 8.73

ค่าอำนาจจำแนก (t) เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 3.36 – 6.59 หลังจากนั้นหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.68 ซึ่งประกอบด้วย 4 เรื่องดังนี้

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.23 – 0.65

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.57

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.29 – 0.68

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.35 – 0.61 ทั้งนี้ได้ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ทั้ง 4 เรื่องรวมทั้งสิ้น 32 ข้อ (ดังตาราง 4 ในบทที่ 4) หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.904

5. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านความสนใจ ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 50 คน โดยข้อคำถามทั้ง 32 ข้อได้นำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) รวมเท่ากับ 110.26 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รวมเท่ากับ 17.80 ซึ่งประกอบด้วย 4 เรื่องคือ

เรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 31.80 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.00

เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 29.32 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.33

เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 22.04 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 5.05

เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 27.10 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 4.43 หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.884

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ ที่ได้จากข้อ 5 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 32 ข้อ มาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยโดยประกอบด้วยข้อคำถามเรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่

นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษจำนวน 8 ข้อ เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อ เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 7 ข้อ และเรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ข้อ

7. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มและนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน (ดังตาราง 1 ข้างต้น) รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,080 คน

8. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ ที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที่ (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำเทคนิค 25 เปอร์เซนต์ หลังจากนั้นนำมาหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) กับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation) โดยใช้สูตรของเพียร์สันและนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) มาทำการคัดเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 30 ข้อ ประกอบด้วย ข้อคำถามเรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษจำนวน 6 ข้อ เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อ เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 7 ข้อ และเรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ จำนวน 8 ข้อ (รายละเอียดในบทที่ 4)

9. นำข้อคำถามที่ได้จากข้อ 8 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 30 ข้อ มาสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจและนำมาใช้เป็นแบบมาใช้เป็นแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ และสร้างคู่มือการใช้แบบวัด

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษด้านความสนใจ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ☒ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ
 ทั้งนี้ได้แบ่งข้อคำถามออกเป็น 4 เรื่องดังนี้

เรื่องที่ 1 ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ จริง	ไม่ จริงที่ สุด
0	เวลาไปโรงภาพยนตร์ฉันจะเลือกดูเรื่องที่พากย์ เป็นภาษาอังกฤษทุกครั้ง					

เรื่องที่ 2 ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ จริง	ไม่ จริงที่ สุด
0	ฉันสามารถเข้าใจเนื้อหาของหนังสือนอกเวลา ภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องอ่านเล่มแปล					

เรื่องที่ 3 ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ จริง	ไม่ จริงที่ สุด
0	ฉันชอบเข้าค่ายภาษาอังกฤษตอนปิดเทอม					

เรื่องที่ 4 ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริงที่ สุด	จริง	ไม่ แน่ ใจ	ไม่ จริง	ไม่ จริงที่ สุด
0	ฉันจะจดคำอวยพรภาษาอังกฤษในโอกาส ต่างๆ เพื่อใช้ในการอวยพรผู้อื่นเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
ข้อความทางบวก	5	4	3	2	1
ข้อความทางลบ	1	2	3	4	5

3. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ

1. ผู้วิจัยกำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบ เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ

2. ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบในงานวิจัย

3. ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ เป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ โดยแบ่งเป็นเรื่องความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ 20 ข้อ และเรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ 20 ข้อ หลังจากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ตรวจสอบแล้วจึงนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้แก่ อาจารย์ชีวัน สุนะธรรม อาจารย์จิราภรณ์ พัฒนกุล และคุณชนวิทย์ สุทธิรัตนกุล พิจารณาว่าแบบวัดนี้สอดคล้องและถูกต้องตามเนื้อหาในการเรียนการสอนจริงหรือไม่ โดยให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน	+1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
ให้คะแนน	0	ถ้าผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือถูกต้อง
ให้คะแนน	-1	ถ้าผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าไม่สอดคล้องหรือไม่ถูกต้อง

หลังจากนั้นทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง (Face Validity) จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้นจำนวน 18 ข้อ โดยมีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งหมดมีอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0 ซึ่งประกอบด้วย 2 เรื่องดังนี้

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

4. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 18 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนวชิรธรรมสาธิต จำนวน 100 คน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที่ (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 2.27 – 6.58 ไว้เป็นข้อคำถาม ซึ่งประกอบด้วย 2 เรื่องดังนี้

ค่าอำนาจจำแนก (t) เรื่องความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 2.27 – 6.58

ค่าอำนาจจำแนก (t) เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าอยู่ระหว่าง 2.93 – 5.91 หลังจากนั้นหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.31 – 0.75 ซึ่งประกอบด้วย 2 เรื่องดังนี้

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.36 – 0.57

ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.31 – 0.75 ทั้งนี้ได้ข้อคำถามผ่านเกณฑ์ทั้ง 2 เรื่องรวมทั้งสิ้น 18 ข้อ (ตาราง 5 บทที่ 4) หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.876

5. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าสถิติพื้นฐานของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) รวมเท่ากับ 54.96 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รวมเท่ากับ 11.49 ซึ่งประกอบด้วย 2 เรื่องคือ

เรื่องความคล่องตัวทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 28.94 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 5.51

เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษมีค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) เท่ากับ 26.02 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เท่ากับ 5.98 และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.875

6. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ ที่ได้จากข้อ 5 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 18 ข้อ มาใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยประกอบด้วยข้อคำถามเรื่องความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อ และเรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อ

7. นำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ จัดพิมพ์เป็นรูปเล่มและนำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน (ดังตาราง 1 ข้างต้น) รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,080 คน

8. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ ที่ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างมาทำการวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ หลังจากนั้นนำมาหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) กับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation) โดยใช้สูตรของเพียร์สันและนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) มาทำการคัดเลือกข้อคำถามที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 18 ข้อ ประกอบด้วยข้อคำถามเรื่องความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อ และเรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษจำนวน 9 ข้อ (รายละเอียดในบทที่ 4)

9. นำข้อคำถามที่ได้จากข้อ 8 ที่ผ่านการหาคุณภาพแล้วจำนวน 18 ข้อ มาหาเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพและนำมาใช้เป็นแบบมาใช้เป็นแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ และสร้างคู่มือการใช้แบบวัด

ตัวอย่างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษด้านบุคลิกภาพ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุดเพียงช่องเดียว โปรดตอบทุกข้อ
ทั้งนี้ได้แบ่งข้อคำถามออกเป็น 2 เรื่องดังนี้

เรื่องที่ 1 ความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
0	ฉันชอบดูรายการที่สอนภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน					

เรื่องที่ 2 ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
0	ในการสอบภาษาอังกฤษแต่ละครั้งจะผ่านหรือไม่ผ่านขึ้นอยู่กับโชคชะตา					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
ข้อความทางบวก	5	4	3	2	1
ข้อความทางลบ	1	2	3	4	5

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยรวบรวมตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
2. ติดต่อและนำส่งหนังสือให้กับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง พร้อมทั้งนัด วัน เวลาที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล
3. เก็บข้อมูลเรื่องของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ในระหว่างเดือนธันวาคม ปี 2547 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2548 โดยผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง

4. เตรียมแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษให้เพียงพอแก่นักเรียนในการทดสอบในแต่ละโรงเรียนจำนวน โดยมีการเตรียมชุดแบบสอบถาม 140 ฉบับ ต่อ 1 โรงเรียน มีการทดสอบทั้งสิ้น 9 โรงเรียน
5. นำแบบวัดไปให้นักเรียนทำการทดสอบโดยผู้วิจัยได้อธิบายนักเรียนให้เข้าใจถึงวิธีการทำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
6. เก็บรวบรวมแบบวัดคืนจำนวน 1,260 ฉบับ มีความสมบูรณ์และสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสิ้น 1,080 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.71
7. นำผลการทำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษมาตรวจสอบรวบรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การจัดการทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (ลัวน สายยศ; และ อังคณา

สายยศ. 2538: 73)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	หมายถึง	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	หมายถึง	จำนวนข้อมูล

1.2 หาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (ลัวน สายยศ;

และอังคณา สายยศ. 2538: 79)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2}{n-1}}$$

เมื่อ	SD	หมายถึง	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
	X	หมายถึง	ค่าของข้อมูลแต่ละตัวหรือจุดกลางชั้นแต่ละชั้น
	$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง
	n	หมายถึง	จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง
	f	หมายถึง	ค่าถี่ของข้อมูลแต่ละชั้น

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงพินิจ โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) (บุญเชิด ภิญโญนนัดพงษ์. 2527: 89 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	หมายถึง	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	หมายถึง	ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ
	ข้อที่ใช้ได้ ต้องมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป		

2.2 หาค่าความยากง่าย (p) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 129)

$$P = \frac{R}{N}$$

เมื่อ	P	หมายถึง	ดัชนีความยากง่าย
	R	หมายถึง	จำนวนผู้ตอบถูกทั้งหมด
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เข้าสอบทั้งหมด

2.3 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
ด้านภาษาอังกฤษด้านการรู้คิดด้วยสูตรสัดส่วน (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2538: 212)

$$D = P_H - P_L$$

เมื่อ	D	หมายถึง	ค่าอำนาจจำแนก
	P_H	หมายถึง	สัดส่วนของกลุ่มเก่ง
	P_L	หมายถึง	สัดส่วนของกลุ่มอ่อน

2.4 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษด้านความสนใจและด้านบุคลิกภาพโดยใช้วิธีการแจกแจงแบบที (t-distribution) โดยใช้สูตรของเอ็ดวาร์ด (Edwards) (ล้วน สายยศ; และ อังคณา สายยศ. 2538: 215-217)

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ	t	หมายถึง	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{x}_1$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{x}_2$	หมายถึง	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	s_1^2	หมายถึง	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	s_2^2	หมายถึง	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	N_H	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	N_L	หมายถึง	จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2.5 หาค่าสหสัมพันธ์ (r) รายข้อของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์ของเพียร์สันระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนทั้งฉบับที่ตัดข้อนั้นออก (Corrected item total correlation) โดยใช้สูตร (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540: 118)

$$r = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{N \sum X^2 - (\sum X)^2} \sqrt{N \sum Y^2 - (\sum Y)^2}}$$

เมื่อ	r	หมายถึง	ค่าความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง
	N	หมายถึง	จำนวนคน
	X	หมายถึง	คะแนนเป็นรายข้อของแต่ละคน
	Y	หมายถึง	คะแนนรวมทุกข้อของแต่ละคน

2.6 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดการรู้คิดด้านภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) และหาค่าความคงตัวภายใน K.R-20 ของ คูเดอร์-ริชาร์ดสัน (บุญเรียง ขจรศิลป์. 2533: 163)

$$KR_{20} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum p_i q_i}{s^2} \right)$$

เมื่อ	KR ₂₀	แทนค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
	S ²	แทนความแปรปรวนของแบบทดสอบ
	n	แทนจำนวนของแบบทดสอบ
	p	แทนสัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ
	q	แทนสัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ หรือ p - 1

2.7 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสนใจและบุคลิกภาพด้านภาษาอังกฤษ โดยวิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของ Cronbach (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 200)

$$\alpha = \frac{N}{N-1} \left[\frac{s^2 - \sum s_i^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ	α	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	N	หมายถึง	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	S _i ²	หมายถึง	คะแนนความแปรปรวนรายข้อ
	S ²	หมายถึง	คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

3. สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) โดยหาคะแนนที่ปกติจากการหาดำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile Score) แล้วนำค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้ไปเปิดตารางสำหรับเปลี่ยนเป็นคะแนนที่ (Normalized T-Score) ซึ่งหาเปอร์เซ็นต์ไทล์

$$P = \frac{(cf + f/2) \times 100}{N}$$

เมื่อ	P	หมายถึง	ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์
	cf	หมายถึง	ความถี่สะสมในชั้นคะแนนที่ต่ำลงมา
	f	หมายถึง	ความถี่ของชั้นคะแนน
	N	หมายถึง	จำนวนผู้เรียน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
Min	แทน	คะแนนต่ำสุด
Max	แทน	คะแนนสูงสุด
k	แทน	จำนวนข้อคำถาม
n	แทน	จำนวนนักเรียน
p	แทน	ค่าความยากง่ายรายข้อ
D	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อที่หาโดยสูตรสัดส่วน
t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อที่หาโดยการแจกแจงที (t-distribution)
r	แทน	ค่าอำนาจจำแนกรายข้อที่วัดโดยใช้ค่าสหสัมพันธ์ (Item-Total Correlation)
r_{tt}	แทน	ค่าความเชื่อมั่นที่วัดโดยใช้สูตร KR-20
α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นที่วัดโดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -Coefficient) ของครอนบัค
T	แทน	คะแนนที่ปกติ (Normalized T-score)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Consistency)

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC: Index of Consistency)

ผู้วิจัยสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยแบ่งเป็น 3 ด้านคือ ด้านการรู้จัก ด้านความสนใจและด้านบุคลิกภาพ หลังจากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์ ตรวจสอบแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้แก่ อาจารย์ชวิน สุนะธรรม อาจารย์จิราภรณ์ พัฒนกุล และ คุณธนวิทย์ สุทธรัตนกุล พิจารณาว่าแบบวัดนี้สอดคล้องและถูกต้องตามเนื้อหาในการเรียนการสอนจริงหรือไม่ หลังจากนั้นทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและกลุ่มตัวอย่าง (Face Validity) จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมี การคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้นที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.6 – 1.0

ตอนที่ 2 การหาคุณภาพของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (D) ค่าสหสัมพันธ์ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักกับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out)

ตาราง 2 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (D) ค่าสหสัมพันธ์ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	k	p	D	r	ค่าความ เชื่อมั่น
<u>ด้านการรู้จัก</u>					
ศัพท์สัมพันธ์		0.20 – 0.52	0.20 – 0.85	0.29 – 0.62	
คำตรงข้าม		0.26 – 0.56	0.20 – 0.59	0.35 – 0.62	
การจัดระบบความคิดที่ดี		0.26 – 0.44	0.20 – 0.65	0.33 – 0.55	
รวม	27	0.20 – 0.56	0.20 – 0.85	0.29 – 0.62	$r_{tt} = 0.885$

ตาราง 2 (ต่อ)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	k	t	r	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านความสนใจ				
ความสนใจและใส่ใจข่าวสาร				
ข้อมูลต่างๆที่นำเสนอเป็น		2.47 – 6.11	0.23 – 0.65	
ภาษาอังกฤษ				
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่อง		1.83 – 5.50	0.21 – 0.57	
ของภาษาอังกฤษ				
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจ		2.39 – 8.73	0.29 – 0.68	
กรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ				
ความสนใจในการสังเกตและ		3.36 – 6.59	0.35 – 0.61	
จดบันทึกภาษาอังกฤษ				
รวม	33	1.83 – 8.73	0.21 – 0.68	$\alpha = 0.904$
ด้านบุคลิกภาพ				
ความคล่องตัวด้านการใช้		2.27 – 6.58	0.36 – 0.57	
ภาษาอังกฤษ				
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษา		2.93 – 5.91	0.31 – 0.75	
อังกฤษ				
รวม	18	2.27 – 6.58	0.36 – 0.75	$\alpha = 0.876$

จากตาราง 2 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิดมีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 27 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.56 หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) โดยใช้สูตรสัดส่วน โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป โดยได้ค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับที่ 0.20 – 0.85 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.29 – 0.62 หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR_{20}) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.885

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 32 ข้อ โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.83 – 8.73 ไว้เป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมี

นัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.68 หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.904

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพมีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 18 ข้อ โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 2.27 – 6.58 ไว้เป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.36 – 0.75 และนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.876

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ไปวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นกับกลุ่มรู้จัก ดังตารางที่ 3

ตาราง 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของกลุ่มรู้จัก (Known Group) (n = 50)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	จำนวนข้อ (k)	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านการรู้จัก	27	$r_{tt} = 0.954$
ด้านความสนใจ	32	$\alpha = 0.884$
ด้านบุคลิกภาพ	18	$\alpha = 0.875$

จากตาราง 3 พบว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของกลุ่มรู้จัก (Known Group) ทั้ง 3 ด้านมีค่าความเชื่อมั่นดังนี้

ด้านการรู้จัก จำนวน 27 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.954

ด้านความสนใจ จำนวน 32 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.884 และ

ด้านบุคลิกภาพ จำนวน 18 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.875

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ไปวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (D) ค่าสหสัมพันธ์ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษกับกลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 4

ตาราง 4 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (D) ค่าสหสัมพันธ์ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์	k	p	ค่าอำนาจจำแนก	r	ค่าความเชื่อมั่น
ด้านการวัด					
ศัพท์สัมพันธ์		0.20 – 0.52	D = 0.20 – 0.85	0.29 – 0.62	
คำตรงข้าม		0.26 – 0.56	D = 0.20 – 0.59	0.35 – 0.62	
การจัดระบบความคิดที่ดี		0.26 – 0.44	D = 0.20 – 0.65	0.33 – 0.55	
รวม	27	0.20 – 0.56	D = 0.20 – 0.85	0.29 – 0.62	$r_{tt} = 0.885$
ด้านความสนใจ					
ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ			t = 2.47 – 6.11	0.23 – 0.65	
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ			t = 1.83 – 5.50	0.21 – 0.57	
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ			t = 2.39 – 8.73	0.29 – 0.68	
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ			t = 3.36 – 6.59	0.35 – 0.61	
รวม	33		t = 1.83 – 8.73	0.21 – 0.68	$\alpha = 0.904$
ด้านบุคลิกภาพ					
ความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษ			t = 2.27 – 6.58	0.36 – 0.57	
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ			t = 2.93 – 5.91	0.31 – 0.75	
รวม	18		t = 2.27 – 6.58	0.36 – 0.75	$\alpha = 0.876$

จากตาราง 4 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการวัดมีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 26 ข้อ มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.26 – 0.76 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) โดยใช้สูตรสัดส่วน โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป โดยได้ค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับที่ 0.23 – 0.41 และมีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ทีละระดับ 0.22 – 0.48 หลังจากนั้นนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (KR_{20}) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.828

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ มีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 30 ข้อ โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 5.94 – 26.06 ไว้เป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.24 – 0.65 และนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.900

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพมีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 18 ข้อ โดยข้อคำถามทั้งหมดได้นำมาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ได้ข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 5.94 – 21.11 ไว้เป็นข้อคำถาม หลังจากนั้นหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.51 และนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.801

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ไปวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐานเพื่อหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) กับกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง (n = 1,080)

แบบวัด	k	Max	Min	$\bar{X}$	SD
ด้านการรู้จัก					
เรื่องศัพท์สัมพันธ์	10	10	0	5.78	2.41
เรื่องคำตรงข้าม	9	9	0	5.30	2.30
เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี	7	7	0	4.21	1.89
รวม	26	26	0	15.29	6.60

ตาราง 5 (ต่อ)

แบบวัด	k	Max	Min	$\bar{X}$	SD
ด้านความสนใจ					
ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ	6	30	8	28.28	9.24
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9	41	9	26.10	9.16
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	7	34	8	21.22	7.44
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	8	39	9	22.47	8.22
รวม	30	144	34	98.08	34.07
ด้านบุคลิกภาพ					
ความคล่องตัวทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	9	42	11	26.46	9.66
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	9	41	11	27.37	9.47
รวม	18	83	22	53.86	19.13

จากตาราง 5 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จัก มีข้อคำถามจำนวนทั้งสิ้น 26 ข้อ เป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีเกณฑ์การให้คะแนน โดยตอบผิดให้ 0 คะแนนและตอบถูกให้ 1 คะแนน มีค่าคะแนนเต็ม 26 คะแนน ได้ผลคะแนนสูงสุดที่ 26 คะแนน และผลคะแนนต่ำสุดที่ 0 คะแนน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) รวมเท่ากับ 15.29 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รวมเท่ากับ 6.60

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ จำนวนทั้งสิ้น 30 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ มีคะแนนเต็มในแต่ละข้อข้อละ 5 คะแนน มีค่าคะแนนเต็ม 150 คะแนน ได้ผลคะแนนสูงสุดที่ 144 คะแนน และผลคะแนนต่ำสุดที่ 34 คะแนน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) รวมเท่ากับ 98.08 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รวมเท่ากับ 34.07

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ จำนวนทั้งสิ้น 18 ข้อ เป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) มี 5 ระดับ มีคะแนนเต็มในแต่ละข้อข้อละ 5 คะแนน มีค่าคะแนนเต็ม 90 คะแนน ได้ผลคะแนนสูงสุดที่ 83 คะแนน และผลคะแนนต่ำสุดที่ 22 คะแนน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) รวมเท่ากับ 53.86 และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) รวมเท่ากับ 19.13

การแปลความหมายตามเกณฑ์ของระดับคะแนน จากแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ทั้งในส่วนของการรู้จัก ด้านความสนใจ และด้านบุคลิกภาพ สามารถทำได้โดยการคำนวณค่าเฉลี่ยของคะแนน ด้วยการนำคะแนนดิบมาหารด้วยจำนวนข้อของ

แบบวัดแต่ละฉบับ การแปลความหมายพบว่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษทั้ง 3 ด้าน แปลความหมายได้ดังนี้

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จัก มีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ที่ 15.29 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับคะแนน 9 - 17 คะแนน หมายความว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ที่ 98.08 คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับคะแนน 50 - 99 คะแนน หมายความว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพมีคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ที่ 53.86คะแนน ซึ่งอยู่ในระดับคะแนน 30 - 59 คะแนน หมายความว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพอยู่ในระดับเหมาะสมปานกลาง

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ทั้ง 3 ด้าน รวม 77 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,080 คน เพื่อคัดข้อคำถามที่มีคุณภาพผ่านเกณฑ์ หลังจากการใช้กับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง ผลปรากฏว่ามีข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 74 ข้อ ดังมีจำนวนข้อคำถามตามตาราง 6

ตาราง 6 จำนวนข้อคำถามของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัย (n = 1,080)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ	k ก่อน	k หลัง
<u>ด้านการรู้จัก</u>		
การเข้าใจเรื่องศัพท์สัมพันธ์	10	10
การเข้าใจเรื่องคำตรงข้าม	9	9
การเข้าใจเรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี	8	7
รวม	27	26
<u>ด้านความสนใจ</u>		
ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ	8	6
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9	9
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	7	7
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	8	8
รวม	32	30

ตาราง 6 (ต่อ)

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ	k ก่อน	k หลัง
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>		
ความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	9	9
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	9	9
รวม	18	18
รวมทั้ง 3 ด้าน	77	74

จากตาราง 6 ผลการวิจัยพบว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษมีข้อคำถามที่ใช้ในการทดสอบกับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 3 โรงเรียนวชิรธรรมสาธิต จำนวน 100 คนและกลุ่มรู้จัก (Known Group) ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ ภาควิชาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร จำนวน 50 คน จำนวนทั้งสิ้น 77 ข้อ (ดังตาราง 19 ภาคผนวก) ซึ่งประกอบด้วย

ข้อคำถามด้านการรู้คิดจำนวน 27 ข้อ

ข้อคำถามด้านความสนใจจำนวน 32 ข้อ

ข้อคำถามด้านบุคลิกภาพจำนวน 18 ข้อ

เมื่อนำมาใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,080 คน ได้

ข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ทั้งสิ้น 74 ข้อ ซึ่งประกอบด้วย

ข้อคำถามด้านการรู้คิดจำนวน 26 ข้อ

ข้อคำถามด้านความสนใจจำนวน 30 ข้อ

ข้อคำถามด้านบุคลิกภาพจำนวน 18 ข้อ

เพื่อเป็นแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ต่อไป

**ตอนที่ 3 การสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3**

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักคิด รวม 26 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,080 คน โดยหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T- Score) ดังตาราง 7

ตาราง 7 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักคิด
จำนวน 26 ข้อ (n = 1,080)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
77	26	6	99.72
71	25	13	98.84
68	24	37	96.53
64	23	44	92.78
62	22	48	88.52
60	21	43	84.31
58	20	50	80.00
56	19	74	74.26
54	18	59	68.10
53	17	58	62.69
51	16	74	56.57
50	15	60	50.37
48	14	71	44.31
46	13	69	37.82
45	12	55	32.08
44	11	45	27.45
42	10	67	22.27
40	9	42	17.22
38	8	44	13.24
36	7	53	8.75

ตาราง 7 (ต่อ)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
33	6	30	4.91
30	5	16	2.78
27	4	15	1.34
23	3	6	0.37
17	2	1	0.05

จากตาราง 7 พบว่าคะแนนเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จัก มีคะแนนอยู่ระหว่าง 2 – 26 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{77}$ และ ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 – 99.72

เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จัก ดังนี้

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของ ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จัก ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ชวาล แพรัตกุล. 2517: 101)

ตั้งแต่ T_{65} และสูงกว่า	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักสูงมาก
ตั้งแต่ $T_{55} - T_{64}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักสูง
ตั้งแต่ $T_{45} - T_{54}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักปานกลาง
ตั้งแต่ $T_{35} - T_{44}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักต่ำ
ตั้งแต่ T_{34} และต่ำกว่า	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักต่ำมาก

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ รวม 30 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,080 คน โดยหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T- Score)

ดังตาราง 8

ตาราง 8 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ
จำนวน 30 ข้อ (n = 1,080)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
81	136	2	99.91
78	134	1	99.77
77	133	1	99.68
76	132	1	99.58
75	130 - 131	2	99.49
74	129	1	99.31
73	128	6	98.98
71	126 - 127	5	98.56
70	122 - 125	6	98.19
69	121	5	97.45
68	118 - 120	10	97.04
67	117	8	95.93
66	114 - 115	13	95.23
65	112 - 113	15	94.03
64	110 - 111	14	92.64
63	109	9	91.25
62	108	14	90.19
61	106 - 107	36	88.52
60	105	18	85.37
59	101 - 104	29	83.94
58	100 - 101	43	80.97
57	99	20	76.94
56	97 - 98	28	75.23
55	95 - 96	50	72.36

ตาราง 8 (ต่อ)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
54	94	19	67.92
53	92 - 93	68	65.37
52	91	35	59.12
51	90	32	56.02
50	88 - 89	52	53.10
49	87	26	48.52
48	85 - 86	50	45.93
47	83 - 84	50	41.85
46	82	34	36.48
45	81	35	33.29
44	79 - 80	46	30.60
43	78	21	26.44
42	76 - 77	45	24.17
41	74 - 75	36	20.74
40	73	22	16.94
39	71 - 72	31	15.19
38	70	16	12.31
37	69	16	10.83
36	67 - 68	18	9.54
35	65 - 66	22	7.92
34	64	11	5.88
33	63	9	4.95
32	61 - 62	12	4.31
31	59 - 60	9	3.29
30	58	3	2.45
29	57	4	2.13
28	56	6	1.67
27	55	3	1.25
26	52 - 54	3	1.06
25	51	2	0.74

ตาราง 8 (ต่อ)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
24	50	2	0.56
23	49	1	0.42
22	45	2	0.28
18	44	2	0.09

จากตาราง 8 ผลการวิจัยพบว่าคะแนนเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ มีคะแนนอยู่ระหว่าง 44 – 136 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{18} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.09 – 99.91

เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ความสนใจดังนี้

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ซวาล แพรัตกุล, 2517: 101)

ตั้งแต่ T_{65} และสูงกว่า	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจสูงมาก
ตั้งแต่ $T_{55} - T_{64}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจสูง
ตั้งแต่ $T_{45} - T_{54}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจปานกลาง
ตั้งแต่ $T_{35} - T_{44}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจต่ำ
ตั้งแต่ T_{34} และต่ำกว่า	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจต่ำมาก

ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ รวม 18 ข้อ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,080 คน โดยหาค่าคะแนนเปอร์เซ็นต์ไทล์และสร้างคะแนนมาตรฐานโดยใช้คะแนนที่ปกติ (Normalized T- Score)

ดังตาราง 9

ตาราง 9 เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ
จำนวน 18 ข้อ (n = 1,080)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
81	81	2	99.91
78	80	2	99.72
76	79	3	99.49
74	78	2	99.26
73	77	4	98.98
72	76	2	98.70
71	74	7	98.29
70	73	8	97.59
69	72	6	96.94
68	71	9	96.25
67	70	10	95.37
66	69	14	94.26
65	68	7	93.29
64	67	23	91.90
63	66	20	89.91
62	65	11	88.47
61	64	26	86.99
60	63	21	85.05
59	61 - 62	48	85.05
58	60	36	79.91
56	59	57	75.60
55	58	46	70.83
54	57	44	66.67
53	56	51	62.27
51	55	46	57.78
50	54	51	53.29
49	53	47	48.75
48	52	53	44.12
47	51	54	39.17

ตาราง 9 (ต่อ)

T- Score	คะแนน	ความถี่ (f)	เปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR)
45	50	38	34.91
44	48 - 49	63	31.48
43	47	39	25.51
42	46	27	22.45
41	45	35	19.58
39	44	30	16.57
38	43	35	13.56
36	42	17	11.16
35	40 - 41	25	9.72
34	39	14	7.41
32	38	11	6.25
31	37	7	5.42
30	36	8	4.72
29	34 - 35	4	4.21
28	33	1	3.94
27	32	7	3.56
26	31	2	3.15
24	30	4	2.87
22	29	1	2.64
20	27	1	2.55
17	22	1	2.45

จากตาราง 9 คะแนนเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ:
 ด้านบุคลิกภาพ มีคะแนนอยู่ระหว่าง 22 – 81 คะแนน คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง T₁₇ – T₈₁ และ
 ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 2.45 – 99.91

เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพดังนี้

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้ (ชวาล แพ้วตกุล. 2517: 101)

ตั้งแต่ T_{65} และสูงกว่า	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพสูงมาก
ตั้งแต่ $T_{55} - T_{64}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพสูง
ตั้งแต่ $T_{45} - T_{54}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพปานกลาง
ตั้งแต่ $T_{35} - T_{44}$	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพต่ำ
ตั้งแต่ T_{34} และต่ำกว่า	แปลว่า	มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพต่ำมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 ของโรงเรียนในสังกัดกรมสามัญศึกษาที่มีระดับชั้นมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน ประกอบด้วยเขตพื้นที่การศึกษาที่ 1 : โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี โรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์และ โรงเรียนราชวินิตมัธยม เขตที่ 2 : โรงเรียนสตรีวิทยา 2 โรงเรียนสีกัน (วัฒนานันท์อุปถัมภ์) และโรงเรียนบดินเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 4 เขตที่ 3 : โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม โรงเรียนสวนอนันต์และโรงเรียนโพธิสารพิทยากร รวมจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 1,080 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3 ฉบับ ได้แก่

ฉบับที่ 1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3:ด้านการรู้คิด

ฉบับที่ 2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ

ฉบับที่ 3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3:ด้านบุคลิกภาพ

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ผู้วิจัยรวบรวมตามขั้นตอนดังนี้

1. ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัยเพื่อทำหนังสือขออนุญาตเก็บข้อมูลกับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด
2. ติดต่อและนำส่งหนังสือให้กับโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง พร้อมทั้งนัดวัน เวลาที่จะดำเนินการเก็บข้อมูล
3. เก็บข้อมูลเรื่องของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ในระหว่างเดือนธันวาคม ปี 2547 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2548 โดยผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง
4. เตรียมแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษให้เพียงพอแก่นักเรียนในการทดสอบในแต่ละโรงเรียนจำนวน โดยมีการเตรียมชุดแบบสอบถาม 140 ฉบับ ต่อ 1 โรงเรียน มีการทดสอบทั้งสิ้น 9 โรงเรียน
5. นำแบบวัดไปให้นักเรียนทำการทดสอบโดยผู้วิจัยได้อธิบายนักเรียนให้เข้าใจถึงวิธีการทำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษอธิบายนักเรียนให้เข้าใจวิธีการทำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
6. ทดสอบแบบวัดจำนวน 1,260 ฉบับ มีความสมบูรณ์และสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งสิ้น 1,080 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.71
7. นำผลการทำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษมาตรวจสอบรวบรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 3 ด้าน คือ

- ด้านที่ 1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด
 ด้านที่ 2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ
 ด้านที่ 3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ
 โดยนำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์ตามขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์สถิติพื้นฐานได้แก่ ค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)
2. วิเคราะห์ค่าความยากง่ายและหาค่าอำนาจจำแนก (สูตรสัดส่วน) รายข้อด้านการรู้คิด และหาค่าอำนาจจำแนกวิธีการแจกแจงที (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ กับแบบวัดด้านความสนใจและด้านบุคลิกภาพ
3. วิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมทั้งฉบับกับคะแนนรายข้อ (Item-Total Correlation) กับแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ทั้ง 3 ด้าน

4. วิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้านการรู้คิด โดยใช้วิธีหาค่า KR -20 โดยวิธีแบบคูเดอร์- ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดด้านความสนใจและบุคลิกภาพ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient)
5. นำค่าคะแนนที่ได้มาหาค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติ (Norms)

สรุปผลการวิจัย

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 3 ด้านคือ

ด้านการรู้คิด มีค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of Consistency: IOC) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

ด้านความสนใจ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of Consistency: IOC) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

และด้านบุคลิกภาพ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of Consistency: IOC) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.7 – 1.0

2. หากคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

2.1.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาธิตจำนวน 100 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.56 มีค่าอำนาจจำแนก (D) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.85 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.29 – 0.62 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.885

2.1.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.954

2.1.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,080 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.26 – 0.76 มีค่าอำนาจจำแนก (D) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.23 – 0.41 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.22 – 0.48 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) เท่ากับ 0.828

2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ที่ใช้กับนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาริตจำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 1.83 – 8.73 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.68 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.904

2.2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.884

2.2.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,080 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 5.94 – 26.06 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.24 – 0.65 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.900

2.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.3.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ที่ใช้กับนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาริตจำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 2.27 – 6.58 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.36 – 0.75 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.876

2.3.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.875

2.3.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,080 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 5.94 – 21.11 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.51 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.801

3. เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

3.1 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการรู้คิดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านการรู้คิดให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T- Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 0-26 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{77}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 – 99.72

3.2 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความสนใจของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านความสนใจให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T- Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 44 - 136 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{18} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.09 – 99.91

3.3 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านบุคลิกภาพของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านบุคลิกภาพให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T-Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 22 - 81 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 2.45 - 99.91

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่สำคัญมาอภิปรายดังนี้

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 3 ด้านคือ ด้านการรู้คิด ด้านความสนใจ และด้านบุคลิกภาพ มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Consistency: IOC) อยู่ระหว่าง 0.7 - 1.0 ซึ่งสอดคล้องกับที่พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 115) ได้กล่าวไว้ว่าถ้าค่าดัชนี IOC ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ข้อคำถามนั้นก็เป็นตัวแทนลักษณะเฉพาะของกลุ่มพฤติกรรมนั้นได้ และผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับปริญาณีพนธ์ของปัญญาพล ภัทรนาวิก (2545: ออนไลน์) ในหัวข้อเรื่องการพัฒนาแบบทดสอบวัดคุณลักษณะการทำงานเป็นทีมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา ที่แบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.66 - 1.00 เช่นเดียวกัน

2. หากคุณภาพเครื่องมือของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก

2.1.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาธิตจำนวน 100 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.56 มีค่าอำนาจจำแนก (D) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.85 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.29 - 0.62 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_n) เท่ากับ 0.885

2.1.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่น (r_n) เท่ากับ 0.954

2.1.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,080 คน มีค่าความยากง่าย (p) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.26 - 0.76 มีค่าอำนาจจำแนก (D) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 0.23 - 0.41 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.22 - 0.48 และมีค่าความเชื่อมั่น (r_n) เท่ากับ 0.828

แบบวัดด้านการรู้คิดจากการใช้กับกลุ่ม 100 คน (Try out) ได้ค่าความยากง่ายไม่แตกต่างจากการใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างมากนัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบค่อนข้างจะมีความคงที่และเชื่อมั่นได้ในระดับหนึ่ง สอดคล้องกับที่นวลจันทร์ เก่งวิชา (2544 : ออนไลน์) ที่ใช้เครื่องมือคือแผนการสอนและแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก และมีค่าจำแนกตั้งแต่ 0.2 ถึง 0.67 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเป็นไปตามที่ศิริชัย กาญจนวาสี (2544: 35) กล่าวว่าข้อสอบที่มีคุณภาพจะมีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.20 ถึง 0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งแบบวัดของผู้วิจัยมีค่าความยากง่ายตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งจะสังเกตได้ว่าผู้วิจัยไม่ได้หาค่าความยากง่ายกับการใช้แบบวัดกับกลุ่มรู้จัก (Known Group) ที่เป็นนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษธุรกิจ จำนวน 50 คน เพราะเป็นกลุ่มที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษเหมาะสม และเป็นกลุ่มที่มีความรู้ความสามารถมากกว่าแบบวัดที่นำไปใช้ทำให้ไม่สามารถแยกข้อง่ายข้อยากจากกลุ่มนี้ได้ เช่นเดียวกับการหาค่าอำนาจจำแนก ซึ่งก็ไม่สามารถทำได้เช่นเดียวกันเพราะไม่สามารถแยกให้เป็นเด็กกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนได้เพราะพื้นฐานการศึกษาสูงกว่าเนื้อหาของแบบวัดมาก ซึ่งสอดคล้องกันกับที่พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 133) กล่าวไว้ว่าการนำเครื่องมือไปใช้เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกกับกลุ่มที่มีลักษณะเหมือนกันและตรงกับลักษณะที่ต้องการศึกษา เครื่องมือนั้นจะใช้ไม่ได้ เช่น นำเครื่องมือวัดทัศนคติต่ออาชีพครูไปทดลองกับผู้ที่เป็ครู ก็จะได้ความรู้สึกไปในทางเดียวกันหมด เครื่องมือนั้นก็ไม่มีค่าอำนาจจำแนก ส่วนในด้านของค่าความเชื่อมั่นในการทดสอบกับทั้ง 3 กลุ่มได้ค่าความเชื่อมั่นไม่ต่ำกว่า 0.700 สอดคล้องกับที่เกเบิล (Gable.1986 : 147) ได้กล่าวไว้ว่าเครื่องมือวัดด้านความรู้สึกรหรือจิตพิสัย ควรมีค่าความเชื่อมั่นอย่างต่ำ 0.70 แสดงให้เห็นว่าแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าความเชื่อมั่นเป็นที่เชื่อถือได้

2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.2.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ที่ใช้กับนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาธิตจำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 1.83 – 8.73 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.68 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.904

2.2.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.884

2.2.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,080 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 5.94 – 26.06 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.24 – 0.65 และมี

ค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.900

ทุกข้อคำถามที่ใช้ในแบบวัดด้านความสนใจนี้มีค่าอำนาจจำแนก (t) ที่ได้มากกว่า 1.75 ขึ้นไป มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นั่นหมายถึง ข้อความนี้สามารถจำแนกคนออกจากกันได้ สอดคล้องกับที่พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 132) ได้กล่าวไว้ว่า ข้อความที่มีค่า t สูง แสดงว่าข้อความนั้นจำแนกทัศนคติของผู้ตอบได้ดี เกณฑ์ของค่า t ใช้ 1.75 ขึ้นไป ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หรือ .01 ตามลำดับ และมีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.20 ขึ้นไปในทุกกลุ่มที่ใช้วัด ซึ่งหมายถึง ค่าคะแนนที่แทนโครงสร้างรวมๆ ของคุณลักษณะที่ต้องการวัด ถ้ามีค่าสหสัมพันธ์กับคะแนนรวมสูง แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540: 118 – 119) สอดคล้องกับที่ สุนีย์ รักษาเกียรติศักดิ์ (2547: ออนไลน์) เขียนไว้ว่า ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) คือ ดัชนีที่บ่งว่าข้อคำถามข้อนั้นสามารถจำแนกผู้ตอบได้ดีเพียงใด (จำแนกคนเก่งและอ่อนได้) ข้อคำถามที่ดีต้องให้ค่าอำนาจจำแนกสูง ในการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก มีดัชนีที่สามารถใช้ได้หลายตัว แต่ละตัวก็มีลักษณะเด่นต่างกัน แต่ดัชนีที่นิยมคือสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation แทนด้วย r Value) และนำมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.75 ทุกกลุ่มที่ใช้ทดสอบซึ่งสอดคล้องกับที่กิลฟอร์ด (ประวิทย์ สินสวัสดิ์, 2535 ; อ้างอิงจาก Gifford, 1967) ได้กล่าวไว้ว่า ในทางปฏิบัติแบบทดสอบจะมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในช่วง 0.75 – 0.96 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับสูง

2.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ลักษณะของแบบวัดเป็นแบบสอบถามโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ

2.3.1 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ที่ใช้กับนักเรียนโรงเรียนวชิรธรรมสาธิตจำนวน 100 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 2.27 – 6.58 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.36 – 0.75 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.876

2.3.2 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ที่ใช้กับกลุ่มรู้จัก (Known Group) จำนวน 50 คน มีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.875

2.3.3 แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ ที่ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,080 คน มีค่าอำนาจจำแนก (t) ทั้งฉบับอยู่ระหว่าง 5.94 – 21.11 มีค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) มีนัยสำคัญทางสถิติที่สามารถวัดได้ที่ระดับ 0.21 – 0.51 และมีค่าความเชื่อมั่น (α) เท่ากับ 0.801

ในทุกข้อคำถามในแบบวัดด้านบุคลิกภาพมีค่าอำนาจจำแนกสูงตามเกณฑ์ที่กำหนด (ตามการอภิปรายผลในข้อ 2.2) ซึ่งสอดคล้องกับที่สาธิต ดวงคำภา (2538: ออนไลน์)

ได้ทำการสร้างแบบวัดบุคลิกภาพความภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครพนม ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 1.77 – 10.65 และทุกข้อคำถามมีนัยสำคัญที่ .01 หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบวัดด้านบุคลิกภาพมาหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha-coefficient) โดยได้ค่าความเชื่อมั่นมากกว่า 0.80 ในทุกครั้งที่ทำการทดสอบ เช่นเดียวกับกับที่ศิริชัย กาญจนวาสี (2544: 35) ได้กล่าวว่าแบบทดสอบควรมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูงที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้สภาพการณ์นั้น ซึ่งอย่างน้อยที่สุดควรมีค่าไม่ต่ำกว่า 0.50 ซึ่งแบบวัดที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นนี้ถือได้ว่าเป็นเครื่องมือที่อยู่ในเกณฑ์ที่กำหนด

การสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นในครั้งนี้มีค่าทางสถิติที่สอดคล้องกันกับของตีพร พรหมพร (2534: ออนไลน์) ที่ได้สร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์วิชาคณิตศาสตร์เรื่องตัวประกอบของจำนวนนับ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ตามกระบวนการสร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐาน ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.21 – 0.62 มีค่าความเชื่อมั่นแต่ละฉบับตั้งแต่ 0.60 ขึ้นไปทุกฉบับ เช่นเดียวกับกับของวิภา เจียรสมัย (2540: ออนไลน์) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเรียกร้องความสนใจ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งสร้างแบบวัดออกเป็น 2 ฉบับ และแต่ละฉบับมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 2.125 ถึง 14.760 และมีค่าความเชื่อมั่นตั้งแต่ 0.69 ขึ้นไปทั้ง 2 ฉบับ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ของพิศมัย สาระกุล (2541: ออนไลน์) เรื่องการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางสมองตามทฤษฎีเชาว์ปัญญาของสเติร์นเบอร์ก ซึ่งมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.24 ถึง 0.78 มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.22 ขึ้นไป และมีค่าความเชื่อมั่นที่ 0.80 ขึ้นไปทุกฉบับ เช่นเดียวกับแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทุกประการ

3. เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

3.1 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการรู้คิดของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านการรู้คิดให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T- Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 0-26 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{77}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.05 – 99.72

3.2 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านความสนใจของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านความสนใจให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T- Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 44 - 136 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{18} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 0.09 – 99.91

3.3 เกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านบุคลิกภาพของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแปลงคะแนนด้านบุคลิกภาพให้อยู่ในรูปคะแนนมาตรฐานปกติ T- Score ซึ่งมีคะแนนดิบอยู่ระหว่าง 22 - 81 คะแนนที่ปกติอยู่ระหว่าง $T_{17} - T_{81}$ และตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ (PR) อยู่ระหว่าง 2.45 - 99.91

ซึ่งจะสังเกตได้ว่าเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษในแต่ละด้านนั้น มีการกระจายของคะแนนครอบคลุมทุกค่าที่อยู่ระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้มีขนาดใหญ่ (1,080 คน) สอดคล้องกับอนันต์ ศรีโสภาค (2521: 18) ที่กล่าวว่า การสร้างเกณฑ์ปกติให้มีคะแนนดิบครอบคลุมคะแนนที่อยู่ระหว่างคะแนนสูงสุดและต่ำสุด ต้องใช้กลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ และในการสร้างเกณฑ์ปกตินั้นไม่ควรนำความสามารถด้านต่างๆ หลายๆด้านมาวัดรวมกันเพราะจะทำให้มีการแปลที่สับสนและไม่สามารถแปลได้ละเอียดถี่ถ้วนซึ่งทางผู้วิจัยได้แบ่งเกณฑ์ปกติออกเป็นด้านๆ และเป็นไปตามที่ ล้วน สายยศ (2522: 119) ได้กล่าวไว้ข้างต้น โดยเกณฑ์คะแนนที่คือคนที่เก่งและอ่อนที่สุดในแต่ละกลุ่มที่ทำวิจัยไม่ใช่เกณฑ์คะแนนมาตรฐานในการนำไปทำวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ หรือเรียกได้ว่าเกณฑ์แบบอิงกลุ่ม (Norm Reference) และยังสอดคล้องกับการหาเกณฑ์ปกติของการสร้างแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ของเสาวนีย์ วงศ์ประทุม (2543: ออนไลน์) ที่ได้ค่าคะแนนเกณฑ์ปกติของแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ด้านความคล่องตัวในการคิด ความยืดหยุ่นในการคิดและความคิดริเริ่มที่ $T_{18} - T_{82}$, $T_{14} - T_{82}$ และ $T_{18} - T_{82}$ ตามลำดับและผลการวิจัยในครั้งนี้ยังมีค่าเกณฑ์ปกติใกล้เคียงกันกับของเขมวดี คัมภีรานนท์ (2544: ออนไลน์) ซึ่งได้สร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพแบบพึงพาผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เกณฑ์ปกติของแบบทดสอบเป็นเกณฑ์คะแนนที่ปกติ มีค่าอยู่ระหว่าง T_{35} ถึง T_{89} เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ในการศึกษาครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในเขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้นในการดำเนินการใช้แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้นควรคำนึงถึงระดับชั้นของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาตลอดทั้งเกณฑ์ปกติ (Norms) ด้วย

1.2 ผู้ที่ต้องการนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปใช้ ควรศึกษาวิธีใช้จากคู่มือการดำเนินการใช้แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้เข้าใจ และทดลองทำแบบทดสอบด้วยตนเองก่อนซึ่งจะทำให้มีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

1.3 ขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูลควรคำนึงถึงจำนวนนักเรียนและจำนวนผู้ดำเนินการควบคุมการทำแบบวัดให้เป็นไปอย่างเหมาะสมกัน เพื่อจะได้ให้ผู้ช่วยผู้วิจัยช่วยอธิบายและทำความเข้าใจเกี่ยวกับแบบวัดเพื่อที่จะให้เด็กนักเรียนมีความเข้าใจที่ถูกต้องทั่วถึง และเป็นความเข้าใจที่ตรงกัน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยต่อไป

ควรจะมีการศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากกลุ่มตัวอย่างที่มีขนาดใหญ่กว่านี้เพื่อพัฒนาแบบวัดต่อไป

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- 10 วิถีวัดแววลูก ทดสอบความเป็นอัจฉริยะ. (2546, 18 กุมภาพันธ์). มติชน. หน้า 12.
- กมลรัตน์ หล้าสงฆ์. (2523). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: ภาควิชาแนะแนวจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ (2539). หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ.2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ: กรมฯ.
- กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ (2545). สารและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรองทอง โพธิ์ทอง. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้เพื่อแจ้ง (Master Learning). ปริญญาโท. การศึกษามหาบัณฑิต (การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). สรุปผลการประชุมผู้บริหารระดับสูงของกระทรวงศึกษาธิการ ครั้งที่ 7/2544. ณ ห้องประชุมกระทรวงศึกษาธิการ วันที่ 12 ธันวาคม 2544. สืบค้นเมื่อ 7 กรกฎาคม 2547, จาก <http://www.moe.go.th/conference/confer7.doc>.
- กลุ่มงานจิตเวช. (ม.ป.ป.). สุขภาพจิตวัยรุ่น. ฝ่ายสุขภาพจิต. อุทัยธานี: โรงพยาบาลฯ.
- เขมวดี คัมภีรานนท์. (2544). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพแบบพึ่งพาผู้อื่นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การวัดผลการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย . สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2547, จาก <http://server2.tiac.or.th/thesis/>
- สืบค้นเมื่อ 6 มิถุนายน 2547, จาก <http://www.thai.net/utthp/text/teenage.htm>.
- คุรุสภา. (2529). พจนานุกรมนักเรียน ฉบับปรับปรุงจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จักรกฤษณ์ สำราญใจ. (2544). พฤติกรรมการเรียนรู้. คณะครุศาสตร์: สถาบันราชภัฏลำปาง. สืบค้นเมื่อ 14 กรกฎาคม 2547, จาก http://www.jakkrit.rilp.ac.th/pdf/27_11_44/4.pdf.
- จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และคนอื่นๆ. (2527). วรรณกรรมมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1 – 7. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- จิตรา วสุวานิชม. (2516). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- ฉันทิกา ชั้นประเสริฐ. (2541). *การใช้เกมการพูดสื่อสารส่งเสริมความสามารถในการเรียน
ไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียน*. วิทยานิพนธ์. ภาษาศาสตร์ประยุกต์มหาบัณฑิต
(ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. สืบค้นเมื่อ
20 มิถุนายน 2547, จาก <http://thesis.tiac.or.th/>.
- ชวาล แพรัตกุล. (2517). *การทดสอบเพื่อค้นและพัฒนาสมรรถภาพ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชีเด็กไทยอ่อนคณิต อังกฤษ ไทยเพราะขาดครูเรื้อรัง. (2547, 17 มิถุนายน). ผู้จัดการ.
หน้าการศึกษา. สืบค้นเมื่อ 6 กรกฎาคม 2547, จาก
<http://www.manager.co.th/qol/ViewNews.aspx?NewsID=9470000009323>.
- ณัฐสา ดลประสิทธิ์. (ม.ป.ป.) *อาชีพในกลุ่มภาษา*. หน่วยบริการให้คำปรึกษาและพัฒนา
นักศึกษา. สืบค้นเมื่อ 11 พฤษภาคม 2547, จาก
<http://www.alumni.kku.ac.th/guidance/career/care55.htm#Top>.
- ดุษฎี ชุมสาย, ม.ล. (2508). *จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน*. บรรณกรรมครั้งที่ 31 พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ: พระนคร.
- นวลจันทร์ เก่งวิชา. (2544). *ผลของเทคนิคการประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต.
(จิตวิทยาการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
ฐานข้อมูลการวิจัยการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำนักงานคณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2547, จาก
<http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php?id=4742>.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. (2545). *ก่อนจะถึงวันนั้น*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- ปัญญาพล ภักธนาวิก (2545). *การพัฒนาแบบทดสอบวัดคุณลักษณะการทำงานเป็นทีมของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสงขลา*. วิทยานิพนธ์
กศ.ม.(การวัดและประเมินผลการศึกษา). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยทักษิณ. สืบค้นเมื่อ 16 เมษายน 2548, จาก
http://www.tsu.ac.th/grad/WUTPON/wutpon_26.html.
- ประวิทย์ ลินสวัสดิ์. (2535). *การดัดแปลงแบบทดสอบการคิดวิเคราะห์วิจารณ์*. วิทยานิพนธ์
กศ.ม.(การวัดและประเมินผลการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยฯ. ถ่ายเอกสาร.

- พนม เกตุมาน. (2546). ความรู้เรื่องโรคทางจิตเวชและปัญหาพฤติกรรม. การสอนเพศศึกษา
ครอบครัวศึกษาในวัยรุ่น. คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล ภาควิชาจิตเวชศาสตร์.
กรุงเทพฯ: โรงพยาบาลศิริราช. สืบค้นเมื่อ 15 พฤษภาคม 2547, จาก
http://www.psyclin.co.th/new_page_38.htm.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540) พิมพ์ครั้งที่ 2. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.
กรุงเทพฯ : เจริญผล.
- พิสมัย สาระกุล. (2541). การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางสมองตามทฤษฎีเชาวน์
ปัญญาของสเตอร์นเบอร์ก. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นเมื่อ 9 มกราคม 2548, จาก
<http://thesis.tiac.or.th/>.
- พูนสุข อุดม. (2546). การพัฒนาหลักสูตรวิทยาศาสตร์แบบพหุวิทยาการร่วมกับวิชาคณิตศาสตร์
และภาษาอังกฤษสำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจุฬาภรณราชวิทยาลัย
จังหวัดตรัง. การประชุมทางวิชาการ การวิจัยเกี่ยวกับการปฏิรูปการเรียนรู้.
วันที่ 19 – 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2547. สืบค้นเมื่อ 25 สิงหาคม 2547, จาก
<http://www.onec.go.th/publication/symposium/sym001.pdf>.
- ภาษาอังกฤษนำภิรมย์. (2542, มกราคม). สานปฏิรูป. 2(11): 2-3.
- มณฑิธร ชมดอกไม้. (2541). การวิเคราะห์พฤติกรรมตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในโรงเรียนประถมศึกษา
โครงการขยาย โอกาสทางการ ศึกษาขั้นพื้นฐานในเขตการศึกษา 1. วิทยานิพนธ์.
ครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2547, จาก
<http://thesis.tiac.or.th/>.
- ยุทธ ไกยวรรณ. (2544). สถิติสำหรับการวิจัย. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือราชภัฏพระนคร.
- ราชบัณฑิตสถาน. (2542). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯสาส์น.
- ล้วน สายยศ. (2522). หลักการสร้างแบบทดสอบความถนัด. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบ
ทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2525). งานการสร้างแบบสำรวจความสนใจประกอบการเรียนวัดผล 503
นิสิตปริญญาโทวัดผล. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- _____. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- _____. (2543). การวัดด้านจิตพิสัย. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2525). หลักการสร้างแบบทดสอบความถนัด.
พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. (2527). ความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- _____. (2541). เทคนิคการสร้างและสอบข้อสอบความถนัดทางการเรียน. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- _____. (2543). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ลักขณา สริวัฒน์. (2530). จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ละเอียด จุฑานันท์. (2533). การวัดและการประเมินผลทางภาษา : กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- วรรณิ ลิ้มอักษร. (2543). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วัชร วิชชวรนนท์. (ม.ป.ป.). พัฒนาการทางภาษาของเด็กและหลักจิตวิทยาการศึกษา. คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏกำแพงเพชร. สืบค้นเมื่อ 29 พฤษภาคม 2547, จาก <http://kru.rikp.ac.th/homekru99/book1.htm#พัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละวัย>.
- วัฒนา พัชรวานิช. (2531). หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ: ภาคพัฒนาตำราและเอกสารวิชาการ หน่วยงานนิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.
- วนิดา ศิริมาลา. (2528). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสนใจในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยชุดการสอนมินิคอร์. ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วิภา จำมัน. (2543). การเปรียบเทียบผลการตรวจสอบข้อสอบที่ลำเอียงของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านภาษาตามระดับความง่ายของข้อสอบและวิธีที่ต่างกัน. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2547, จาก <http://thesis.tiac.or.th/>.
- วิภา เจียรสุมัย. (2540). การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพเรียกร้องความสนใจ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2548, จาก <http://thesis.tiac.or.th/>.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538, กุมภาพันธ์ – มีนาคม). "สถิติสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์", ข่าวสารการวิจัยทางการศึกษา. 18 (3): 6.
- วิเศษ ชินวงศ์. (2544, ธันวาคม). "การเรียนรู้ : ความคิดรวบยอด", วารสารกรมวิชาการ. 4 (7): 31,36.

- ศราวุธ อาจปรุ. (2537). การเปรียบเทียบความถนัดทางสถาปัตยกรรมศาสตร์และ
แนวความเป็นครูระหว่างนักเรียนที่มีแบบการเรียนรู้แตกต่างกัน. ข้อมูลการวิจัย
การศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. สืบค้นเมื่อ 9 พฤษภาคม 2547, จาก
<http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php?id=2571>.
- ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์. (2542). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษา. นครราชสีมา:
สถาบันราชภัฏฯ.
- ศิวพร พรณพราว. (2534). การสร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์วิชาคณิตศาสตร์เรื่องตัวประกอบของ
จำนวนนับ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ตามกระบวนการสร้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์ที่เป็น
มาตรฐาน. วิทยานิพนธ์. ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การวัดผลการศึกษา).
มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฯ. สืบค้นเมื่อ
20 มิถุนายน 2547, จาก <http://server2.tiac.or.th/thesis/>
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2544). ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริบุรณ์ สายโกสุม และคณะ. (2532). บุคลิกภาพ. จิตวิทยาทั่วไป. ภาควิชาจิตวิทยา
คณะศึกษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สาธิต ดั่งคำภา. (2538). การสร้างแบบวัดบุคลิกภาพความภาคภูมิใจในตนเอง สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครพนม. ปรินูญานิพนธ์
กศ.ม.(การวัดและประเมินผลการศึกษา). มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยฯ. สืบค้นเมื่อ 16 เมษายน 2548, จาก
<http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php?id=2814>
- สิริกร มณีรินทร์. (2546). โรงเรียนรูปแบบใหม่. สืบค้นเมื่อ 6 กรกฎาคม 2547, จาก
<http://www.moe.go.th/5TypeSchool/index.html>.
- สุณี รักษาเกียรติศักดิ์. (2547, กรกฎาคม).ระบบการวิเคราะห์ข้อสอบด้วย A tutor.
จดหมายข่าว. 8(3). กรุงเทพฯ: สำนักคอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
สืบค้นเมื่อ 25 มีนาคม 2548, จาก
http://cc.swu.ac.th/ccnews/content/e788/e967/e1001/index_th.html.
- สุภาพร พงษ์เมธา. (2530). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและ
ความถนัดทางภาษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่สามในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดอุดรธานี. กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. สืบค้นเมื่อ 13 พฤษภาคม 2547, จาก
<http://thesis.tiac.or.th>.

- สุรเชา พันธเดช. (2546, กรกฎาคม). "โรงเรียนแนวใหม่ : ตั้งคำถาม-ค้นหาคำตอบ
แนวการเรียนรู้ในโรงเรียนนานาชาติเกติณี", วารสารสานปฏิรูป. 6 (63): 56.
- สำนักนายกรัฐมนตรี. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). รายงานการวิจัย
รูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านภาษาไทย. สืบค้นเมื่อ
12 กรกฎาคม 2547, จาก <http://www.onec.go.th/publication/44078/full44078.pdf>.
- สำนักนโยบายแผนการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2546). รายชื่อโรงเรียนและที่ตั้งของโรงเรียน สังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2546 กรุงเทพมหานคร.
สืบค้นเมื่อ 5 สิงหาคม 2547, จาก <http://www.bopp.go.th/s/bopp/default.php?AccName=bopp&PaName=dataschool&AccId=1&PatId=4&PalId=206>.
- เสาวนีย์ วงศ์ประทุม. (2543). การสร้างแบบวัดความคิดสร้างสรรค์ทางวิทยาศาสตร์ สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การวัดและประเมินผล
การศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยฯ. สืบค้นเมื่อ
16 เมษายน 2548, จาก <http://www.thaiedresearch.org/result/info2.php?id=850>
- อัญชลี วรรณรัตน์. (2535). การสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดความถนัดทางการเรียนภาษา
ต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
(ศึกษาศาสตร์การสอน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
สืบค้นเมื่อ 20 มิถุนายน 2547, จาก <http://thesis.tiac.or.th/>.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. (2526). คู่มือการสอนภาษาไทย : กิจกรรมการเล่นประกอบการสอน.
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2530). เทคนิควิธีการสร้างข้อสอบภาษาอังกฤษ: สำหรับวัดและประเมินผล
การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- อนันต์ ศรีโสภ. (2521). การวัดผลทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- อัมพร หมายเจริญ. (2536). การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียน
เรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอน
แบบอรรถฐานกับการสอนปกติ. ปรินญาณิพนธ์. การศึกษามหาบัณฑิต
(การประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
ถ่ายเอกสาร.
- อุษณีย์ โพธิสุข. (2537). วิธีสอนเด็กปัญญาเลิศ. กรุงเทพฯ: ผู้จัดการ. หน้าการศึกษา.
- อุษณีย์ อนุรุทธวงศ์. (2546, ธันวาคม). ลักษณะที่พึงประสงค์ของนักภาษาอังกฤษ.
กรุงเทพฯ: หนังสือพิมพ์บ้านเมือง. หน้า ศึกษา-วัฒนธรรม.
- อุทุมพร จามรมาน. (2530). แบบสอบถาม : การสร้างและการใช้. กรุงเทพฯ: พันนี้พับบลิชชิ่ง.
- _____. (2532). การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวัดลักษณะผู้เรียน. กรุงเทพฯ:
พันนี้พับบลิชชิ่ง.

- อุทุมพร จามรมาน. (2535). *ข้อสอบ : การสร้างและพัฒนา*. กรุงเทพฯ: พันนี้พับบลิชชิง.
- _____. (2542). *ความสามารถพิเศษทางภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- Allport, G.W. (1937). *Personality : A Psychological Interpretation*. New York: Holt Press.
- Bandura, A. (1977). *Social Learning Theory*. New York: General Learning Press.
- Bloom, B.S. (1950). *Problem-solving Processes of College Students: an Exploratory Investigation*. Chicago: University of Chicago Press.
- Bloom, B.S. (1956). *Taxonomy of Educational Objectives: The Classification of Educational Goals, Handbook 1: Cognitive Domain*. New York: David McKay.
- _____. (1965). *Taxonomy of Educational Objectives: The Classification of Educational Goals*. New York: David McKay.
- Bingham, WC. (1939). *Testing in Vocational Guidance*. Personnel and Guidance Journal, 1974; 52, p. 631.
- Brown, H.D. (1970). *Principles of Language Learning and Teaching*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Cattell, R.B. (1950). *Personality : A Systematic Theoretical and Factual Study*. New York: McGraw – Hill.
- Carina, Ying Ying Cheung. (2003). *The Acquisition of Relative Clause Constructions by Cantonese-speaking Learners of English*. Republic of China: University of Hong Kong. Retrived July 8, 2004, from <http://www.lib.umi.com/dissertations/fullcit/f369281>.
- Carroll, J.B. (1958). *A Factor Analysis of Two Foreign Language Aptitude Batteries*. The Journal of General Psychology. 59: 3-19.
- Carroll, J.B.; & Sapon, S.M. (1959). *Modern Language Aptitude Test (MLAT)*. San Antonio, Texas: Psychological Corporation.
- Comrie, B.; & Keenan, Edward L. (1977). *Noun Phrase Accessibility and Universal Grammar*. Linguistic Inquiry, 8(1):63-99. Retrieved July 22, 2004, from <http://www2.hawaii.edu/~hsiuchua/wp-NPAH.ergative.doc>.
- Cronbach, Lee J. (1954). *Educational Psychology*. New York: Harcourt Brace and Company.
- Davis, E. A. (1937). *The Development of Linguistic Skill in Twins, Sinlgetons, and Sibs, and only children from 5-10*. United State of America: University of Minnesota Institute of Child Welfare, Monograph 14.

- Day, E. J. (1932) The Development of Language in Twins. *Child Development* 3.
- Dewey, J. (1959). *Dewey on Education*. (S. Dworkin, Ed.). New York: Bureau of Publications Teachers College, Columbia University.
- Dornyei, Z.; & Skehan, P. (2001). *Individual differences in second language learning*. In Doughty C. and Long M. (Eds.), *Handbook of Second Language Acquisition*. Oxford: Blackwell. Retrieved July 8, 2004, <http://www.ecp.com.cn/in2004/ca2758.htm>.
- Duff, A.; & Maley, A. (1982). *Drama Techniques in Language Learning: A Resource Book of Communication Activities for Language Teachers*. New York: Cambridge University Press.
- Freeman, F.S. (1966). *Theory and Practice of Psychological Testing*. 3rd ed. New York: Holt, Rinehart and Winston.
- Gable, K (1986). *Instrument Development in the Affective Domain*. Boston: Kluwer – Nijhoff.
- Garcia, Ricardo T. (1996). *The Relation Among College Student Attitudes, Motivation and Aptitude to Foreign Language Achievement: A Test of Gardner's model*. University of Houston. Retrieved April 28, 2004, from <http://wwwlib.umi.com/dissertations/fullcit/9710134..>
- Gardner, H. (1983). *Frames of Mind: the Theory of Multiple Intelligences*. New York: Basic Books.
- Ginzberg, Eli.; et al. (1956). *Occupational Choice: An approach to a General Theory*. New York: Columbia University Press.
- Good, Carter V.; & Scates, Douglas E. (1973). *Methods of research : educational, psychological, sociological*. Philippines: Appleton-Century-Crofts.
- Guilford, J.P. (1967). *The Nature of Human Intelligence*. New York: McGraw-Hill.
- Hedrick, Robert James, JR. (1984). *Relationship of Aptitude and Attitude to achievement in German*. Columbia: University of Missouri. Retrieved April 5, 2004, from <http://wwwlib.umi.com/dissertations/fullcit/8512219>.
- Hilgard, E. (1962). *Introduction to Psychology*. 7th ed. New York: Harcourt Brace Jovanovich.
- Horn, John. (1989). *The Carroll Human Cognitive Abilities Project*. Retrieved May 2, 2004, from <http://www.iapsych.com/chccontinuum.htm>.

- Jewett, AP.; & Mullan, AM. (1977). *Curriculum Design: Purposes and Process in Physical Education: Teaching Learning*. Reston. AAPERD.
- Kellen, Victoria J. (1982). *Selected Characteristics of Second Language Learning as Success*. United State of America: University of South Carolina. Retrieved April 9, 2004, from <http://wwwlib.umi.com/dissertations/fullcit/8129459>.
- King Features Syndicate, Inc. (2004). Online Comics. Alphabetical A-Z. Retrieved May 12, 2004, from <http://www.kingfeatures.com/features/comics/comics.htm>.
- Krathwohl, D.R.; et al. (1964). *Taxonomy of Educational Objectives. The Classification Of Educational Goals. Handbook I : Affective Domain*. New York: David Mckay.
- Lane, Andrew. (2001). *Encyclopedia of Educational Technology*. Retrieved May 30, 2004, from <http://coe.sdsu.edu/eet/Articles/BloomsLD/index.htm>.
- Language and the Adolescent*. (Online). *American Speech-Language-Hearing Association*. Retrieved June 11, 2004, from <http://www.kidsource.com/ASHA/letstalk33.html>.
- Leon, J. Gross.; & Charles, L. Haine. (1998). *The Association of Schools and Colleges of Optometry (ASCO)*. Retrieved June 29, 2004, from http://www.opted.org/teampublish/main/69_648_2350.cfm.
- Orlich; et al. (1964). *Transition from A Guide to Better Instruction by Orlich et al*. Retrieved June 28, 2004, from <http://p12.livetext.com/doc/31762/139548>.
- Paws., Inc. (2004). *Today's Comics*. Comics and Cartoons. Retrieved May 12, 2004, from http://www.garfield.com/comics/comics_todays.html.
- Pimsleur, P. (1962). Student Factors in Foreign Language Learning. *Modern Language Journal*, 46.
- Ray, Marilyn W. (2003). *The Role of Aptitude and Achievement in Developmental College Students' Motivational Beliefs, Perceptions of Self-regulated Learning, and Accuracy of Grade Predictions*. Kansas City: University Of Missouri. Retrieved June 2, 2004, from <http://wwwlib.umi.com/dissertations/fullcit/3085597>.
- Rubin, Joan.; & Thompson, Irene. (1994). *How To Be A More Successful Language Learner*, Second Edition. Boston: Heinle & Heinle Publishers, Inc.
- Ryu, Tsuneko. (2004). *A Comparison of Learners of English in Puerto Rico and in Japan*. Mayaguez (Puerto Rico): University of Peurto Rico. Retrieved July 7, 2004, from <http://wwwlib.umi.com/dissertations/fullcit/1416298>.

- Simpson, E.J. (1972). *The Classification of Educational Objectives in the Psychomotor Domain*. The Psychomotor Domain. New York: Gryphon House.
- Skinner, B. F. (1975). *Verbal Behavior*, New York: Appleton-Century-Crofts.
- Stanford - Binet. (1990). *The Psychological Corporation: The Differential Aptitude Test*. Retrieved May 9, 2004, from <http://www.keyano.ca/trades/dat.htm>.
- Super, D.E. (1943). *Transition from Vocational Guidance to Counseling Psychology*. Kathleen J., Ph.D., of Counseling Psychology.
- Super, D.E.; & Crites, J.O. (1992). *Appraising Vocational Fitness*. New York: Haper & row.
- Turula, Anna. (2003). *Language Anxiety & Classroom Dynamics: A Study of Adult Learners*. Poland English Teaching Forum. p. 28. United State of America: the Bureau of Educational and Cultural Affairs.
- Thorndike, Robert L.; & Hagin, Elizabeth. (1955). *Measurement and Evaluation in Psychology and Education*. New York: John Wiley and Sons.
- Van Tassel-Baska, Joyce. (1996). *The Process of Talent Development, in Developing Verbal Talent*. Boston: Allyn and Bacon.
- Vernon, M.D. (1970). *Perception Through Experience*. London: Methuen.
- Warry, Jaye Ellen. (2003). *An Analysis of Variables Affecting Standardized Test Results at the High School Level*. Boston University. Retrieved May 12, 2004, from <http://wwwlib.umi.com/dissertations/fullcit/3090418>.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
- คุณภาพเครื่องมือ

ที่ ศธ 0519.12/๒๕๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

ร.ศ. ๒๕๖๒

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดมกุฏกษัตริย์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัด

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 02-6993131

ที่ ศธ 0519.12/๕.๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

15 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิตมัธยม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัด

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 02-6993131

ที่ ศธ 0519.12/๙๙๖

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๔ มกราคม 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสตรีวิทยา 2

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดฯ

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-6993232 มีมือถือ 06-3262183

ที่ ศธ 0519.12/1465

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/8 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสีกัน (วัฒนานครอุปถัมภ์)

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัด

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเชษฐกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 02-6993131

ที่ ศธ 0519.12/ 1624

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

ร.ก.ม.ก.พ.น.ร. 2548

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัด

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาต และโปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์เพ็ญสิริ จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 02-6993131

ที่ ศธ 0519.12/1๕๒๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/๕ กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนโพธิสารพิทยากร

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัด

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จีระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 02-6993131

ที่ ศธ 0519.12/16-15

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

/5/ กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสวนอนันต์

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัด

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์ เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเชชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ มือถือ 02-6993131

ที่ ศธ 0519.12/๐๐๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๑ มกราคม 2548

เรื่อง ขออนุญาตเพื่อการศึกษาวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดฯ

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง "แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตให้ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญสิริ จิระเดชากุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-6993232 มือถือ 06-3262183

ที่ ศธ 0519.12/๐๐๕

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

มกราคม 2548

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบดินเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)4

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบวัดฯ

เนื่องด้วย นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำสารนิพนธ์เรื่อง “แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์นันทนา วงษ์อินทร์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 120 คน ตอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในระหว่างเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2548

จึงเรียนมาเพื่อขอบความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม ได้เก็บข้อมูลในการทำสารนิพนธ์ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

/พ.ร.ร.

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เพ็ญศิริ จิระเดชากุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 02-664-1000 ต่อ 5618, 5731

หมายเหตุ : ต้องการสอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 02-6993232 มือถือ 06-3262183

ตาราง 10 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้จัก

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าความ สอดคล้อง	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1	1	1	3	1.0
2	1	0	1	2	0.7
3	1	1	1	3	1.0
4	1	1	1	3	1.0
5	1	1	0	2	0.7
6	1	0	1	2	0.7
7	1	1	1	3	1.0
8	0	1	1	2	0.7
9	1	1	1	3	1.0
10	1	1	1	3	1.0
11	1	0	1	2	0.7
12	1	1	0	2	0.7
13	1	1	1	3	1.0
14	1	1	0	2	0.7
15	1	1	0	2	0.7
16	1	1	1	3	1.0
17	1	1	1	3	1.0
18	1	1	0	2	0.7
19	0	1	1	2	0.7
20	1	0	1	2	0.7
21	1	1	1	3	1.0
22	1	0	1	2	0.7
23	1	1	1	3	1.0
24	1	0	1	2	0.7
25	1	1	0	2	0.7
26	1	0	1	2	0.7

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าความ สอดคล้อง	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
27	1	1	1	3	1.0
28	1	1	1	3	1.0
29	1	0	1	2	0.7
30	1	1	0	2	0.7
31	1	1	1	3	1.0
32	0	-1	1	0	0.0
33	1	1	1	3	1.0
34	1	1	0	2	0.7

ตาราง 11 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าความ สอดคล้อง	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1	1	1	3.0	1.0
2	1	1	1	3.0	1.0
3	1	1	0	2.0	0.7
4	1	1	1	3.0	1.0
5	1	0	1	2.0	0.7
6	1	0	1	2.0	0.7
7	1	1	1	3.0	1.0
8	1	1	1	3.0	1.0
9	1	0	1	2.0	0.7
10	1	1	1	3.0	1.0
11	1	0	1	2.0	0.7
12	1	1	1	3.0	1.0
13	1	1	1	3.0	1.0
14	1	1	1	3.0	1.0
15	1	1	1	3.0	1.0
16	1	1	1	3.0	1.0
17	0	1	1	2.0	0.7
18	1	0	1	2.0	0.7
19	1	1	1	3.0	1.0
20	1	1	1	3.0	1.0
21	1	1	1	3.0	1.0
22	1	1	1	3.0	1.0
23	0	1	1	2.0	0.7
24	1	1	1	3.0	1.0
25	0	1	1	2.0	0.7

ตาราง 11 (ต่อ)

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าความ สอดคล้อง	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
26	1	0	1	2.0	0.7
27	1	1	1	3.0	1.0
28	1	1	1	3.0	1.0
29	1	1	0	2.0	0.7
30	0	1	1	2.0	0.7
31	1	1	1	3.0	1.0
32	0	1	1	2.0	0.7
33	1	0	1	2.0	0.7
34	1	1	1	3.0	1.0
35	1	1	1	3.0	1.0

ตาราง 12 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ

ข้อคำถาม	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ			ค่าความ สอดคล้อง	IOC
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1	1	1	1	3.0	1.0
2	1	0	1	2.0	0.7
3	1	1	1	3.0	1.0
4	1	1	1	3.0	1.0
5	1	1	1	3.0	1.0
6	0	1	1	2.0	0.7
7	1	1	1	3.0	1.0
8	0	1	1	2.0	0.7
9	1	1	1	3.0	1.0
10	0	1	1	2.0	0.7
11	1	1	1	3	1.0
12	1	0	1	2	0.7
13	1	1	0	2	0.7
14	0	1	1	2.0	0.7
15	1	1	1	3.0	1.0
16	1	1	1	3.0	1.0
17	1	1	1	3.0	1.0
18	1	0	1	2	0.7

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
ด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)

แบบวัด	k	Max	Min	$\bar{X}$	SD
<u>ด้านการรู้จัก</u>					
เรื่องศัพท์สัมพันธ์	10	10	0	4.12	2.44
เรื่องคำตรงข้าม	9	8	0	3.23	2.82
เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี	8	8	0	3.47	2.09
รวม	27	26	0	10.82	10.89
<u>ด้านความสนใจ</u>					
ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอ เป็นภาษาอังกฤษ	8	37	13	25.20	4.44
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9	37	11	25.85	4.93
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	7	31	9	18.93	4.60
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	8	31	9	18.93	4.60
รวม	32	136	41	88.91	18.57
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>					
ความคล่องตัวทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	9	38	11	23.77	5.17
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	9	39	9	22.24	5.76
รวม	18	85	31	46.01	10.91

ตาราง 14 ค่าความยากง่ายรายข้อ (p) ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิดของกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) (n = 100)

ข้อคำถาม (k)	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (D)	ค่าสหสัมพันธ์ (r)
<u>เรื่องศัพท์สัมพันธ์</u>			
1	0.34	0.29	0.46
2	0.30	0.31	0.44
3	0.52	0.36	0.62
4	0.46	0.41	0.54
5	0.44	0.59	0.55
6	0.20	0.25	0.31
7	0.42	0.58	0.35
8	0.26	0.20	0.44
9	0.26	0.28	0.29
10	0.22	0.85	0.35
<u>เรื่องคำตรงข้าม</u>			
11	0.34	0.50	0.35
12	0.24	0.20	0.35
13	0.28	0.30	0.37
14	0.26	0.25	0.41
15	0.44	0.59	0.55
16	0.36	0.29	0.49
17	0.34	0.32	0.43
18	0.32	0.20	0.46
19	0.56	0.59	0.62
<u>เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี</u>			
20	0.32	0.31	0.33
21	0.34	0.63	0.45
22	0.44	0.59	0.55
23	0.26	0.23	0.40
24	0.26	0.20	0.41
25	0.32	0.24	0.48
26	0.40	0.62	0.49
27	0.34	0.65	0.44

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.885

ตาราง 15 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจของกลุ่มที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง (Try
out) (n = 100)

ข้อคำถาม (k)	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ค่าสหสัมพันธ์ (r)
<u>ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ</u>		
1	2.42	0.23
2	6.09	0.45
3	3.51	0.42
4	3.83	0.46
5	4.32	0.50
6	6.11	0.65
7	3.28	0.47
8	2.47	0.35
<u>ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ</u>		
9	3.36	0.43
10	4.19	0.40
11	4.83	0.39
12	1.83	0.29
13	5.25	0.21
14	2.83	0.39
15	5.50	0.42
16	5.25	0.57
17	3.19	0.55
<u>ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ</u>		
18	5.00	0.32
19	2.56	0.49
20	4.53	0.38
21	8.73	0.29
22	5.51	0.62
23	5.10	0.68
24	2.39	0.60
<u>ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ</u>		
25	4.96	0.55

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อคำถาม (k)	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ค่าสหสัมพันธ์ (r)
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ (ต่อ)		
26	5.74	0.35
27	3.36	0.41
28	3.52	0.49
29	3.54	0.46
30	5.90	0.55
31	3.45	0.49
32	6.60	0.61

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.904

ตาราง 16 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
 ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพของกลุ่มที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง
 (Try out) (n = 100)

ข้อคำถาม (k)	ค่าอำนาจจำแนก (t)	ค่าสหสัมพันธ์ (r)
<u>เรื่องความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษ</u>		
1	2.36	0.36
2	6.58	0.57
3	2.44	0.49
4	5.31	0.41
5	3.69	0.50
6	3.29	0.54
7	2.97	0.50
8	2.44	0.41
9	2.27	0.40
<u>เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ</u>		
1	3.59	0.54
2	3.58	0.41
3	5.08	0.57
4	3.62	0.52
5	2.93	0.31
6	5.91	0.56
7	5.34	0.75
8	4.13	0.51
9	5.21	0.68

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.876

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์
ด้านภาษาอังกฤษ ที่ใช้กับกลุ่มรู้ชัด (Known Group) (n = 50)

แบบวัด	k	Max	Min	$\bar{X}$	SD
<u>ด้านการรู้คิด</u>					
ศัพท์สัมพันธ์	10	10	0	6.56	3.46
คำตรงข้าม	9	9	0	6.14	2.96
การจัดระบบความคิดที่ดี	8	8	0	5.48	2.27
รวม	27	27	0	18.18	8.69
<u>ด้านความสนใจ</u>					
ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอ					
เป็นภาษาอังกฤษ	8	40	23	31.80	4.00
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9	39	18	29.32	4.33
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	7	33	12	22.04	5.05
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	8	38	17	27.10	4.43
รวม	32	144	70	110.26	17.80
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>					
ความคล่องตัวทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	9	43	19	28.94	5.51
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	9	42	13	26.02	5.98
รวม	18	85	31	54.96	11.49

ตาราง 18 ค่าความยากง่ายรายข้อ (p) ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (D) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้คิด (n = 1,080)

แบบวัดด้านการรู้คิด	p	D	r
<u>การเข้าใจเรื่องที่สัมพันธ์</u>			
1. If you put your fingers into a power point you would get an shock. a. electronic b. electronically c. electric d. electrical	0.58	0.35	0.40
2. The usual modern word for a "WC" is a. cabinet b. closet c. toilet d. women	0.71	0.32	0.41
3. Make sure you end each sentence with a a. full stop b. dot c. point d. spot	0.72	0.33	0.43
4. Someone calls your number by mistake, so you say, "Sorry, ...!" a. wrong number b. mistake c. error d. your false	0.74	0.29	0.38
5. You want some tea. You say, "..... a cup of tea, please." a. I may like b. I'd like c. I love d. I want	0.48	0.27	0.31
6. A: I'd like to check in? B: Do you want a single room or a double room? Where does this dialogue take place? a. at a hotel b. at a railway station c. at a cinema d. at an airport	0.47	0.27	0.28
7. Your friend visits you at your house. You say: "....." a. Act like yourself. b. Try to be comfortable. c. Do it as you do in your home. d. Make yourself at home.	0.65	0.40	0.48
8. David has just been elected to be the president of his school's council. You are happy for him. What should you say? a. Lucky for you. b. Good luck. c. Congratulations. d. Get better luck next	0.53	0.36	0.37
9. You are in the shoes department. The shop assistant offers to help you. You told her that you are not buying. You say: "....." a. I am just looking. b. I don't want. c. I am just window-shopping. d. I am not buying now.	0.45	0.34	0.38
10. At the end of an examination, a teacher wants all of her students to stop writing so she says "....." a. Keep b. Put down c. Stop d. Keep away	0.46	0.25	0.25

ตาราง 18 (ต่อ)

แบบวัดด้านการรู้คิด

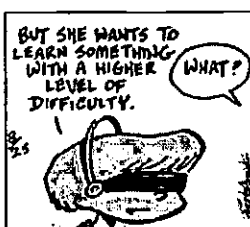
p D r

การเข้าใจเรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี (ต่อ)

21. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

0.52 0.26 0.27

a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

22. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

0.57 0.27 0.27

a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 3

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

23. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

0.59 0.29 0.32

a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 2

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

24. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

0.56 0.30 0.33

a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 3

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

ตาราง 18 (ต่อ)

แบบวัดด้านการรู้คิด

p

D

r

การเข้าใจเรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี (ต่อ)

25.

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

0.55

0.26

0.27

a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 1 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 2

26.

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

0.55

0.23

0.22

a. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 1 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 2

ที่มา: King Features Syndicate, Inc (2004) และ Paws, Inc (2004). (ออนไลน์)

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.828

ตาราง 19 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ (n = 1,080)

แบบวัดด้านความสนใจ	t	r
<u>ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ</u>		
1. ฉันไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ	16.37	0.45
2. ฉันไม่คิดที่จะสอบชิงทุนใดๆถ้าต้องสอบวิชาภาษาอังกฤษ	18.19	0.51
3. ฉันชอบดูการ์ตูนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร	14.10	0.40
4. เมื่อมีเวลาว่างฉันจะออกไปดูนิทรรศการเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	14.13	0.43
5. การเรียนพิเศษภาษาอังกฤษเป็นความคิดสุดท้ายของฉันเมื่อต้องการเรียนพิเศษเพิ่มเติม	11.22	0.33
6. เวลาไปโรงภาพยนตร์ฉันจะเลือกดูเรื่องที่พากย์เป็นภาษาอังกฤษทุกครั้ง	11.28	0.32
<u>ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ</u>		
7. ฉันชอบข้อสอบภาษาอังกฤษที่มีการเล่าสถานการณ์และให้ตั้งชื่อเรื่อง	19.98	0.58
8. ฉันสามารถสะกดคำภาษาอังกฤษที่ยังไม่ได้เรียนได้ถูกต้อง	9.20	0.54
9. ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก	9.35	0.24
10. ฉันไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาของหนังสือนอกเวลาภาษาอังกฤษได้โดยไม่มีเล่มแปลเป็นภาษาไทยควบคู่ไปด้วย	17.84	0.29
11. ฉันพกหนังสือเกี่ยวกับกิริยาสามช่องภาษาอังกฤษไว้ท่องเมื่อมีเวลาว่าง	21.85	0.48
12. ฉันชอบการสอบเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ	26.06	0.54
13. ฉันมักจะกลับไปหาคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่ฉันได้รู้มาแต่ไม่ทราบความหมายทุกครั้ง	21.83	0.65
14. ฉันมักจะหาเวลาว่างท่องศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ๆเสมอ	20.00	0.60
15. ฉันมักจะเพลินเพลินไปกับการทำข้อสอบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสมอ	12.72	0.53
16. ฉันไม่เคยเล่นเกมปริศนาอักษรไขว้ภาษาอังกฤษได้คะแนนดี	22.82	0.35
<u>ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ</u>		
17. ฉันไม่คิดที่จะเข้าค่ายภาษาอังกฤษตอนปิดเทอม	17.76	0.57
18. ถ้ามีการประกวดร้องเพลงฉันจะไม่เลือกร้องเพลงสากล	9.63	0.48
19. ฉันชอบเล่นเกมบนอินเทอร์เน็ตเพื่อพูดคุยกับเพื่อนต่างชาติ	9.89	0.27
20. ฉันจะชวนเพื่อนเล่นต่อคำภาษาอังกฤษเมื่อมีเวลาว่าง	11.41	0.29
21. ชมรมภาษาอังกฤษเป็นชมรมที่ฉันอยากจะเข้าร่วม	22.46	0.36
22. ฉันจะอาสาเข้าร่วมเป็นเจ้าหน้าที่ในการประชุมระดับนานาชาติที่ต้องการเด็กนักเรียนอาสาสมัคร	22.05	0.60

ตาราง 19 (ต่อ)

แบบวัดด้านความสนใจ	t	r
<u>ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ</u>		
23. ฉันมักจะจดจำคำพูดภาษาอังกฤษที่คิดว่าฉันจะนำไปใช้ได้ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส	17.89	0.61
24. ฉันจะจดคำอวยพรภาษาอังกฤษในโอกาสต่าง ๆ เพื่อใช้ในการอวยพรผู้อื่นเสมอ	18.80	0.48
25. ฉันมักจะจดบันทึกย่อเป็นภาษาอังกฤษเพื่อความสะดวกรวดเร็ว	14.85	0.56
26. ฉันชอบเขียนจดหมายหา Pen Friend ที่อยู่ต่างประเทศ	20.24	0.44
27. เมื่อได้ยินบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษฉันมักจะพยายามสังเกตวิธีการพูดของแต่ละคนเสมอ	12.06	0.55
28. ฉันไม่ค่อยสังเกตกฎในการเขียนคำย่อภาษาอังกฤษเพราะไม่จำเป็นที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน	14.93	0.36
29. หนังสือที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษเยอะ ๆ เป็นหนังสือเล่มสุดท้ายที่ฉันจะหยิบมาอ่าน	16.43	0.45
30. ฉันไม่ชอบจดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษเพราะทำให้ฉันจดได้ช้าลง	17.89	0.43

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.900

ตาราง 20 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (t) ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่นของแบบวัด
ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ (n = 1,080)

แบบวัดด้านบุคลิกภาพ	t	r
<u>เรื่องความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษ</u>		
1. ฉันพูดสำเนียงเสียงภาษาอังกฤษได้ยังไม่ดี	6.35	0.30
2. ฉันชอบแต่งประโยคใหม่ๆ จากคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	13.90	0.50
3. ฉันพูดคุยสื่อสารกับเพื่อนชาวต่างชาติได้ดี	14.02	0.47
4. ฉันสอนน้องเล็ก ๆ จากนิทานภาษาอังกฤษสำหรับเด็กได้	11.23	0.50
5. ฉันพูดคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการฝึกฝนทาง ด้านภาษาเสมอ	20.31	0.40
6. เมื่อมีโอกาสที่จะพูดต่อหน้าสาธารณะฉันมักจะทิ้งท้ายด้วย คำคมภาษาอังกฤษเสมอ	19.26	0.23
7. ฉันอ่านข้อความหรือบทความภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว ไม่ติดขัด	8.74	0.48
8. ฉันอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษบ้าง	9.26	0.40
9. เมื่อฉันไม่เข้าใจที่ครูอธิบายในชั่วโมงภาษาอังกฤษฉันขอให้คุณครูอธิบายอีกครั้ง เป็นภาษาอังกฤษได้	17.69	0.45
<u>เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ</u>		
10. ฉันพูดภาษาอังกฤษได้ไม่น้อยหน้าผู้อื่น	9.50	0.21
11. ฉันจะไม่มั่นใจที่ต้องพูดภาษาอังกฤษโดยที่ไม่มีการปรึกษาเพื่อนก่อน	21.11	0.36
12. เมื่อมีคำถามในชั่วโมงภาษาอังกฤษฉันไม่เคยกลัวที่จะยกมือขึ้นถาม	19.67	0.41
13. ฉันมักเป็นตัวแทนของชมรมภาษาอังกฤษในการกล่าวคำสุนทรพจน์เสมอ	18.24	0.30
14. การพูดหน้าชั้นในวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันเกิดอาการประหม่าทุกครั้ง	14.30	0.51
15. เมื่อมีการขออาสาสมัครใดๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษฉันจะยินดีเสนอตัวเสมอ	5.94	0.48
16. ฉันจะยินดีมากเมื่อเพื่อนๆ เลือกให้ฉันเป็นหัวหน้ากลุ่มเพื่อรายงานวิชา ภาษาอังกฤษ	16.39	0.26
17. ในวิชาภาษาอังกฤษฉันตัดสินใจเรื่องต่างๆ ได้โดยไม่ต้องถามผู้อื่น	13.17	0.30
18. ฉันมีความกังวลทุกครั้งว่าจะสอบภาษาอังกฤษไม่ผ่าน	17.64	0.41

ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับเท่ากับ 0.801

ตาราง 21 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลัง
การปรับปรุง (n = 1,080)

แบบวัด	ค่าความเชื่อมั่นของ แบบวัดก่อนการปรับปรุง	ค่าความเชื่อมั่นของ แบบวัดหลังการปรับปรุง	จำนวนข้อที่ คัดออก
ด้านการรู้คิด	$r_{tt} = 0.824$	$r_{tt} = 0.828$	1
ด้านความสนใจ	$\alpha = 0.897$	$\alpha = 0.900$	3
ด้านบุคลิกภาพ	$\alpha = 0.801$	$\alpha = 0.801$	0

ภาคผนวก ข

- คู่มือดำเนินการสอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คู่มือดำเนินการสอบแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง ลักษณะเฉพาะของบุคคลที่มีแนวโน้มบ่งบอกว่าบุคคลนั้นจะประสบความสำเร็จในด้านภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ด้านการรู้คิด หมายถึง ลักษณะความสามารถในด้านการคิดจากสิ่งที่ตนเองได้รับรู้จากประสบการณ์หรือสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัวเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

1.1 เรื่องศัพท์สัมพันธ์ หมายถึง หาความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกันทางโครงสร้างหรือหน้าที่ของคำศัพท์นั้นๆ ได้

1.2 เรื่องคำตรงกันข้าม หมายถึง สามารถเข้าใจความหมายของคำตรงข้ามได้อย่างถูกต้อง แม่นยำ

1.3 เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี หมายถึง สามารถที่จะลำดับเรื่องราวต่างๆ ที่ซับซ้อนได้ และสามารถที่จะถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้ดีเช่นกัน เช่นสามารถเรียบเรียงและลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนและหลังได้อย่างถูกต้อง

2. ด้านความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบและสนใจในภาษาอังกฤษ

2.1 ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ หมายถึง มีความสนใจและกระตือรือร้นที่จะติดตามข่าวสารที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษอยู่เสมอ

2.1.1 สนใจที่จะฟังวิทยุคลื่นที่เปิดเพลงภาษาอังกฤษ

2.1.2 สนใจที่จะดูภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร

2.1.3 สนใจที่จะอ่านหรือดูหนังสือที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ตำราเรียน หนังสือการ์ตูน และนิตยสารต่างๆ

2.2 ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ หมายถึง สนใจที่จะทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้าง คำศัพท์และที่มาของประโยคก่อนที่จะมองในภาพรวม

2.3 ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง สนใจที่จะเข้าร่วมทำกิจกรรมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือเป็นส่วนประกอบของกิจกรรม

2.3.1 ได้คะแนนดีในการเล่นเกมที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักเช่น ปริศนาอักษรไขว้และการต่อคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

2.3.2 มีความพร้อมและอาสาสมัครที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเสมอ เช่น การเข้าร่วมประกวดร้องเพลงเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2.4 ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ หมายถึง

2.4.1 สนใจที่จะสังเกตวิธีการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เช่น จากป้ายโฆษณา ป้ายชื่อร้านค้าต่าง ๆ และ ใบปลิว เป็นต้น

2.4.2 จดบันทึกคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่น่าสนใจรวมถึง บทกลอน และวลีต่างๆ

3. ด้านบุคลิกภาพ หมายถึง ลักษณะนิสัยทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลรวมทั้งท่าทาง อุปนิสัย ที่รวมกันเป็นแบบอย่างเฉพาะของบุคคล จะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งทำให้แต่ละคนมีบุคลิกภาพที่ต่างกันออกไปพฤติกรรม การแสดงออกทางร่างกายที่สามารถสังเกตได้

3.1 ความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง การแสดงออกถึงความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารกับผู้อื่น ยิ้มแย้มแจ่มใสสามารถอธิบายและชี้แจงความคิดเห็นของตนเองให้ทุกคนเข้าใจ และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

3.2 ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ หมายถึง มีความมั่นใจในความสามารถของตนในการใช้ภาษาอังกฤษว่าสามารถจะทำให้สิ่งที่กระทำอยู่สำเร็จลุล่วงด้วยดี เช่น กล้าซักถามเมื่อเกิดข้อสงสัยหรือไม่เข้าใจและกล้าตัดสินใจในการกระทำสิ่งต่างๆ

โครงสร้างของแบบวัด

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สร้างขึ้นตามแนวคิดของ เบนจามิน บลูม (Bloom, 1950) ในการวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ให้ครอบคลุมต้องวัดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทางการศึกษาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการรู้คิด (Cognitive Domain) ด้านความสนใจ (Affective Domain) และด้านบุคลิกภาพ (Psychomotor Domain)

แบบวัดทางด้านการรู้คิด มีลักษณะเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก คือ a b c และ d ให้เลือกคำตอบที่นักเรียนเห็นว่าถูกต้องเพียง 1 ข้อ ส่วนแบบวัดด้านความสนใจและแบบวัดด้านบุคลิกภาพเป็นแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert) มี 5 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ไม่แน่ใจ ไม่จริง ไม่จริงที่สุด

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ	จำนวนข้อ	ตรงกับข้อที่
<u>ด้านที่ 1 การรู้จัก</u>		
เรื่องศัพท์สัมพันธ์	10	1 - 10
เรื่องคำตรงข้าม	9	11 - 19
เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี	7	20 - 26
<u>ด้านที่ 2 ความสนใจ</u>		
เรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ	6	27 - 32
เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9	33 - 41
เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	7	42 - 48
เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	8	49 - 56
<u>ด้านที่ 3 บุคลิกภาพ</u>		
เรื่องความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	9	57 - 65
เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	9	66 - 74

การสร้างแบบวัด

ในการสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ดำเนินการสร้าง ทดลองและปรับปรุงแก้ไขตั้งแต่เดือนธันวาคม ปี 2547 ถึงเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2548 จึงสำเร็จตามความต้องการ โดยการดำเนินการทดลองและปรับปรุงมีรายละเอียดดังนี้

1. การตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Face Validity) และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะของแบบวัดด้านการรู้จักจำนวน 60 ข้อ แบบวัดด้านความสนใจจำนวน 60 ข้อ และแบบวัดด้านบุคลิกภาพจำนวน 40 ข้อ จากนั้นคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่มีค่าตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป โดยมีการคัดเลือกคำถามที่ผ่านเกณฑ์ในแบบวัดด้านการรู้จักจำนวน 34 ข้อ แบบวัดด้านความสนใจจำนวน 35 ข้อ และแบบวัดด้านบุคลิกภาพจำนวน 18 ข้อ รวมทั้งสิ้น 87 ข้อไปใช้ในการทดสอบต่อไป

2. ผู้วิจัยได้นำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) จำนวน 100 คน ในแบบวัดด้านการรู้จักให้นำมาหาค่าความยากง่าย หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

เลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าสหสัมพันธ์ รายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation) ส่วนแบบวัดด้านความสนใจและแบบวัดด้านบุคลิกภาพทางผู้วิจัยหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยวิธีการแจกแจงที่ (t-distribution) และแบ่งเป็นกลุ่มสูงกลุ่มต่ำ เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าอำนาจจำแนก t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป แสดงว่าข้อคำถามนั้นอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แล้วนำผลที่ได้มาหาค่าสหสัมพันธ์ รายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Item-Total Correlation) โดยได้ข้อคำถามด้านการรู้คิดจำนวน 27 ข้อ ด้านความสนใจจำนวน 32 ข้อ และด้านบุคลิกภาพจำนวน 18 ข้อ รวมทั้งฉบับมีข้อคำถามทั้งสิ้น 77 ข้อ หลังจากนั้นผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง (Try out) ทั้ง 77 ข้อ ไปทดสอบกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 คณะมนุษยศาสตร์ วิชาเอกอังกฤษธุรกิจ จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าสถิติพื้นฐาน และหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

3. ผู้วิจัยนำแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้ง 77 ข้อ ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1,080 คน และตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดโดยการหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ค่าสหสัมพันธ์รายข้อ และค่าความเชื่อมั่น เพื่อเลือกข้อที่ได้คุณภาพ ซึ่งได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 74 ข้อ ดังนี้

แบบวัด	k	Max	Min	$\bar{X}$	SD
<u>ด้านการรู้คิด</u>					
เรื่องศัพท์สัมพันธ์	10	10	0	5.78	2.41
เรื่องคำตรงข้าม	9	9	0	5.30	2.30
เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี	7	7	0	4.21	1.89
รวม	26	26	0	15.29	6.60
<u>ด้านความสนใจ</u>					
ความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ	6	30	8	28.28	9.24
ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9	41	9	26.10	9.16
ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	7	34	8	21.22	7.44
ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	8	39	9	22.47	8.22
รวม	30	144	34	98.08	34.07
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>					
ความคล่องตัวทางด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	9	42	11	26.46	9.66
ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	9	41	11	27.37	9.47
รวม	18	83	22	53.86	19.13

แบบวัด	ค่าความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (D)	ค่าสหสัมพันธ์ รายข้อ (r)
<u>ด้านการรู้จัก</u>			
เรื่องศัพท์สัมพันธ์	0.45 – 0.74	0.25 – 0.40	0.25 – 0.48
เรื่องคำตรงข้าม	0.41 – 0.76	0.26 – 0.41	0.31 – 0.48
เรื่องการจัดระบบความคิดที่ดี	0.26 – 0.44	0.23 – 0.38	0.22 – 0.41
รวม	0.26 – 0.76	0.23 – 0.41	0.22 – 0.48

มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับที่ 0.828

แบบวัด	ค่าอำนาจ จำแนก (t)	ค่าสหสัมพันธ์ รายข้อ (r)
<u>ด้านความสนใจ</u>		
เรื่องความสนใจและใส่ใจข่าวสารข้อมูลต่างๆที่น่าสนใจ เป็นภาษาอังกฤษ	5.94 – 18.19	0.32 – 0.51
เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ	9.20 – 26.06	0.24 – 0.65
เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ	9.63 – 22.82	0.27 – 0.60
เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ	12.06 – 20.24	0.36 – 0.61
รวม	5.94 – 26.06	0.24 – 0.65

มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับที่ 0.900

แบบวัด	ค่าอำนาจ จำแนก (t)	ค่าสหสัมพันธ์ รายข้อ (r)
<u>ด้านบุคลิกภาพ</u>		
เรื่องความคล่องตัวด้านการใช้ภาษาอังกฤษ	6.53 – 20.31	0.23 – 0.50
เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ	5.94 – 21.11	0.21 – 0.51
รวม	5.94 – 21.11	0.21 – 0.51

มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับที่ 0.801

วิธีดำเนินการสอบ

วิธีดำเนินการสอบ แบ่งเป็น 3 ระยะ คือ การเตรียมตัวก่อนสอบ วิธีปฏิบัติขณะสอบ และวิธีปฏิบัติหลังการสอบยุติลง

1. การเตรียมตัวก่อนสอบ ควรปฏิบัติดังนี้

1.1 กำหนด วัน เวลา สถานที่ล่วงหน้า และแจ้งให้ผู้สอบทราบวัตถุประสงค์ของการสอบ

1.2 เตรียมห้องสอบและอุปกรณ์การสอบให้เรียบร้อย ทั้งนี้ควรเตรียมแบบวัดให้มากกว่าจำนวนผู้สอบอย่างน้อย 5 เปอร์เซ็นต์ของผู้เข้าสอบทั้งหมด

1.3 การเตรียมตัวสำหรับผู้ดำเนินการสอบ ผู้ดำเนินการสอบต้องศึกษาคำชี้แจงในการทำแบบวัดล่วงหน้าให้เข้าใจ เพื่อให้การสอบดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

2. วิธีปฏิบัติขณะสอบ ควรปฏิบัติดังนี้

2.1 ชี้แจงให้ผู้เข้าสอบอ่านคำชี้แจงและวิธีการทำแบบวัดให้เข้าใจและควรจะเริ่มทำแบบวัดพร้อมกันทั้งหมด ให้เวลาในการทำแบบวัด 45 นาที

2.2 การเตือนเรื่องเวลาในการทำแบบวัด ให้เตือน 2 ครั้ง คือ เมื่อหมดเวลาครั้งแรก และเมื่อเหลือเวลาอีก 5 นาที

3. วิธีปฏิบัติหลังการสอบยุติลง ควรปฏิบัติดังนี้

3.1 ให้ผู้เข้าสอบทุกคนวางปากกา แล้วเก็บแบบวัด

3.2 เมื่อเสร็จสิ้นการสอบ ก่อนออกจากห้อง ผู้ดำเนินการสอบควรกล่าวชมเชยนักเรียนในความตั้งใจทำแบบวัด เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจ

วิธีการตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนนแบ่งเป็น 2 แบบคือ แบบปรนัยของแบบวัดด้านการรู้จัก และแบบวัดชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของแบบวัดด้านความสนใจและด้านบุคลิกภาพ

แบบวัดด้านการรู้จัก : ตอบผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ครั้งในแต่ละข้อ ให้ 0 คะแนน ตอบถูก ให้ 1 คะแนน

ข้อ	คำตอบ	ข้อ	คำตอบ
1	c	14	a
2	c	15	d
3	a	16	c
4	a	17	c
5	b	18	d
6	a	19	a
7	d	20	b
8	c	21	a
9	a	22	c
10	c	23	b
11	d	24	c
12	a	25	d
13	d	26	d

แบบวัดด้านความสนใจและแบบวัดด้านบุคลิกภาพ : แบ่งออกเป็นข้อความทางบวกและข้อความทางลบ

ข้อความทางลบในแบบวัดด้านความสนใจ คือ ข้อ 1, 2, 9, 10, 16, 17, 28, 30

ข้อความทางลบในแบบวัดด้านบุคลิกภาพ คือ ข้อ 1, 11, 14

ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
ข้อความทางบวก	5	4	3	2	1
ข้อความทางลบ	1	2	3	4	5

เกณฑ์ปกติของแบบวัด

สร้างเกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยนำคะแนนดิบที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,080 คน มาแปลงให้อยู่ในรูปของคะแนนมาตรฐานปกติ (Normalized T-score) โดยจำแนกเกณฑ์ออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จัก

คะแนน	T- Score	คะแนน	T- Score
26	77	13	46
25	71	12	45
24	68	11	44
23	64	10	42
22	62	9	40
21	60	8	38
20	58	7	36
19	56	6	33
18	54	5	30
17	53	4	27
16	51	3	23
15	50	2	17
14	48		

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนต่ำกว่า 6 คะแนนลงมาแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักเหมาะสมต่ำมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 7 - 11 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักเหมาะสมต่ำ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 12 - 18 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักเหมาะสมปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 19 - 23 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักเหมาะสมสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 24 คะแนนขึ้นไปแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านการรู้จักเหมาะสมสูงมาก

2. เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านความสนใจ

คะแนน	T- Score	คะแนน	T- Score
136	81	87	49
134	78	85 - 86	48
133	77	83 - 84	47
132	76	82	46
130 - 131	75	81	45
129	74	79 - 80	44
128	73	78	43
126 - 127	71	76 - 77	42
122 - 125	70	74 - 75	41
121	69	73	40
118 - 120	68	71 - 72	39
117	67	70	38
114 - 115	66	69	37
112 - 113	65	67 - 68	36
110 - 111	64	65 - 66	35
109	63	64	34
108	62	63	33
106 - 107	61	61 - 62	32
105	60	59 - 60	31
101 - 104	59	58	30
100 - 101	58	57	29
99	57	56	28
97 - 98	56	55	27
95 - 96	55	52 - 54	26
94	54	51	25
92 - 93	53	50	24
91	52	49	23
90	51	45	22
88 - 89	50	44	18

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนต่ำกว่า 64 คะแนนลงมาแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ :
ด้านความสนใจเหมาะสมต่ำมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 65 - 80 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ :
ด้านความสนใจเหมาะสมต่ำ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 81 - 94 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ :
ด้านความสนใจเหมาะสมปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 95 - 111 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ :
ด้านความสนใจเหมาะสมสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 112 คะแนนขึ้นไปแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ :
ด้านความสนใจเหมาะสมสูงมาก

3. เกณฑ์ปกติ (Norms) ของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพ

คะแนน	T - Score	คะแนน	T - Score
81	81	54	50
80	78	53	49
79	76	52	48
78	74	51	47
77	73	50	45
76	72	48 - 49	44
74	71	47	43
73	70	46	42
72	69	45	41
71	68	44	39
70	67	43	38
69	66	42	36
68	65	40 - 41	35
67	64	39	34
66	63	38	32
65	62	37	31
64	61	36	30
63	60	34 - 35	29
61 - 62	59	33	28
60	58	32	27
59	56	31	26
58	55	30	24
57	54	29	22
56	53	27	20
55	51	22	17

การแปลความหมายของคะแนนโดยเทียบกับเกณฑ์ปกติ ถ้าต้องการทราบระดับของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ให้นำคะแนนดิบมาเทียบกับคะแนนที่ปกติ และพิจารณาตามเกณฑ์ ดังนี้

ค่าคะแนนต่ำกว่า 39 คะแนนลงมาแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพเหมาะสมต่ำมาก

ค่าคะแนนตั้งแต่ 40 - 49 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพเหมาะสมต่ำ

ค่าคะแนนตั้งแต่ 50 - 57 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพเหมาะสมปานกลาง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 58 - 67 คะแนนแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพเหมาะสมสูง

ค่าคะแนนตั้งแต่ 68 คะแนนขึ้นไปแสดงว่า มีลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ: ด้านบุคลิกภาพเหมาะสมสูงมาก

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ความมุ่งหมายของการวิจัยดังนี้ คือ

1. เพื่อสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. เพื่อสร้างเกณฑ์ปกติของลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

คำชี้แจง

1. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฉบับนี้ ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ

1. แบบวัดด้านการรู้คิด	มี 3 เรื่องคือ
เรื่องที่ 1	ศัพท์สัมพันธ์
เรื่องที่ 2	คำตรงข้าม
เรื่องที่ 3	การจัดระบบความคิด
2. แบบวัดด้านความสนใจ	มี 4 เรื่อง คือ
เรื่องที่ 1	ความสนใจและใส่ใจในข่าวสารข้อมูลต่างๆที่น่าสนใจเป็นภาษาอังกฤษ
เรื่องที่ 2	ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ
เรื่องที่ 3	ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ
เรื่องที่ 4	ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ
3. แบบวัดด้านบุคลิกภาพ	มี 2 เรื่อง คือ
เรื่องที่ 1	ความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ
เรื่องที่ 2	ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ

2. แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ฉบับนี้ ใช้เวลาในการทำเป็นเวลา 45 นาที

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิด

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

คำถามในแบบวัดฉบับนี้ เป็นคำถามเพื่อวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านการรู้คิดของตัวนักเรียน ดังนั้น โปรดตอบคำถามตามความคิดเห็นของนักเรียน การตอบคำถามไม่มีผลต่อคะแนนในการเรียน นักเรียนมีอิสระเต็มที่ในการตอบคำถาม และทุกคำตอบจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดเมื่อนักเรียนตอบคำถามตรงกับความเป็นจริงของตัวเอง และเพื่อนำคำตอบของนักเรียนไปประกอบการพิจารณาปรับปรุงแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้านการรู้คิด ต่อไป

แบบวัดด้านการรู้คิดด้านภาษาอังกฤษมีข้อคำถามจำนวน 26 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว ซึ่งจะประกอบด้วย 3 เรื่อง คือ

<u>เรื่องที่ 1</u>	ศัพท์สัมพันธ์เป็นข้อคำตอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก
เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดแล้ว X ลงในช่องคำตอบ
<u>เรื่องที่ 2</u>	คำตรงข้ามเป็นข้อคำตอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก
เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดแล้ว X ลงในช่องคำตอบ
<u>เรื่องที่ 3</u>	การจัดระบบความคิดที่ดีเป็นข้อคำตอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก
เลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดแล้ว X ลงในช่องคำตอบ

ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือค่ะ

เรื่องที่ 1 ศัพท์สัมพันธ์

1. If you put your fingers into a power point you would get an shock.
 a. electronic b. electronically c. electric d. electrical
2. The usual modern word for a "WC" is
 a. cabinet b. closet c. toilet d. women
3. Make sure you end each sentence with a
 a. full stop b. dot c. point d. spot
4. Someone calls your number by mistake, so you say, "Sorry, ...!"
 a. wrong number b. mistake c. error d. your false
5. You want some tea. You say, "..... a cup of tea, please."
 a. I may like b. I'd like c. I love d. I want
6. A: I'd like to check in?
 B: Do you want a single room or a double room?
 Where does this dialogue take place?
 a. at a hotel b. at a railway station c. at a cinema d. at an airport
7. Your friend visits you at your house. You say: "..... "
 a. Act like yourself. b. Try to be comfortable.
 c. Do it as you do in your home. d. Make yourself at home.
8. David has just been elected to be the president of his school's council. You are happy for him. What should you say?
 a. Lucky for you. b. Good luck. c. Congratulations. d. Get better luck next time.
9. You are in the shoes department. The shop assistant offers to help you. You told her that you are not buying. You say: "..... "
 a. I am just looking. b. I don't want.
 c. I am just window-shopping. d. I am not buying now.
10. At the end of an examination, a teacher wants all of her students to stop writing so she says "....."
 a. Keep b. Put down c. Stop d. Keep away

เรื่องที่ 2 คำตรงข้าม

11. mention

a. notice	b. comment	c. refer	d. overlook

12. blank

a. full	b. gap	c. empty	d. space

13. rare

a. few	b. infrequent	c. uncommon	d. common

14. foolish

a. clever	b. absurd	c. impossible	d. ludicrous

15. pull

a. drag	b. heave	c. haul	d. push

16. guard

a. defend	b. secure	c. neglect	d. protect

17. agriculture

a. farming	b. husbandry	c. industrial	d. cultivation

18. cure

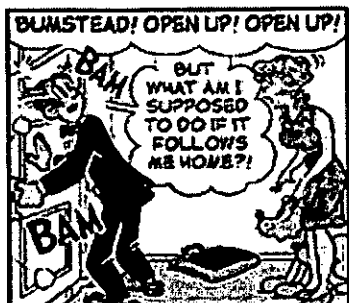
a. treat	b. heal	c. remedy	d. injure

19. urban

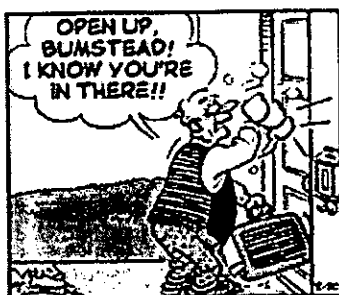
a. rural	b. in town	c. downtown	d. city

เรื่องที่ 3 การจัดระบบความคิดที่ดี

20. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

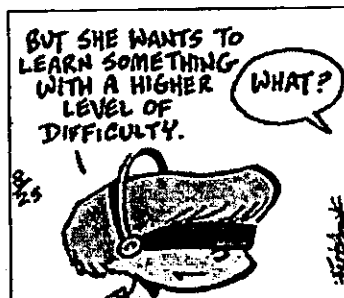
c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

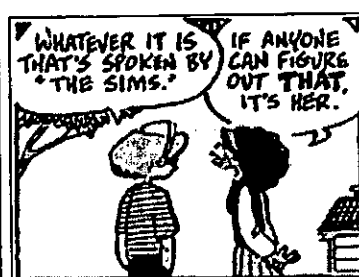
21. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

22. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 3

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

23.

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 2

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

24.

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 3

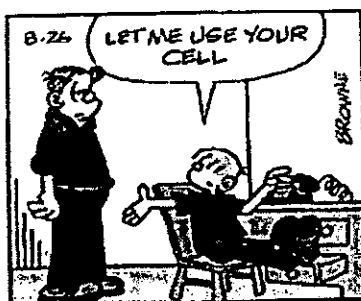
d. ภาพที่ 3 ภาพที่ 1 และ ภาพที่ 2

25.

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 1 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 2

26. ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 1 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 3

b. ภาพที่ 3 ภาพที่ 2 และ ภาพที่ 1

c. ภาพที่ 2 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 1

d. ภาพที่ 1 ภาพที่ 3 และ ภาพที่ 2

ที่มา: King Features Syndicate, Inc. (2004) และ Paws, Inc. (2004). (ออนไลน์)

กระดาษคำตอบ

ข้อ	A	B	C	D
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
11				
12				
13				

ข้อ	A	B	C	D
14				
15				
16				
17				
18				
19				
20				
21				
22				
23				
24				
25				
26				

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

คำถามในแบบวัดฉบับนี้ เป็นคำถามเพื่อวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจที่คิดว่าใกล้เคียงกับตัวของตนเองมากที่สุด ดังนั้น โปรดตอบคำถามตามความคิดเห็นของนักเรียน การตอบคำถามไม่มีผลต่อคะแนนในการเรียน นักเรียนมีอิสระเต็มที่ในการตอบคำถาม และทุกคำตอบจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดเมื่อนักเรียนตอบคำถามตรงกับความเป็นจริงของตัวนักเรียนเอง และเพื่อนำคำตอบของนักเรียนไปประกอบการพิจารณาปรับปรุงแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านความสนใจ ต่อไป

แบบวัดด้านความสนใจด้านภาษาอังกฤษมีข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่กำหนดให้ ซึ่งตรงกับความสนใจของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความสนใจของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความสนใจของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งก็ตรงบางครั้งก็ไม่ตรงกับความสนใจของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษ
ไม่จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความสนใจนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมาก
ไม่จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความสนใจของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมากที่สุด

ซึ่งแบบวัดด้านความสนใจนี้จะประกอบด้วย 4 เรื่อง คือ

- เรื่องที่ 1 ความสนใจและใส่ใจในข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ
- เรื่องที่ 2 ความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ
- เรื่องที่ 3 ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ
- เรื่องที่ 4 ความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ

จงอ่านข้อความด้านล่างแล้วตอบคำถามตามความเป็นจริงที่ใกล้เคียงกับตัวท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
<u>เรื่องความสนใจและใส่ใจในข่าวสารข้อมูลต่างๆที่นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ</u>						
1	ฉันไม่ชอบอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ					
2	ฉันไม่คิดที่จะสอบชิงทุนใด ๆ ถ้าต้องสอบวิชาภาษาอังกฤษ					
3	ฉันชอบดูการ์ตูนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร					
4	เมื่อมีเวลาว่างฉันจะออกไปดูนิทรรศการเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
5	การเรียนรู้พิเศษภาษาอังกฤษเป็นความคิดสุดท้ายของฉันเมื่อต้องการเรียนพิเศษเพิ่มเติม					
6	เวลาไปโรงภาพยนตร์ฉันจะเลือกดูเรื่องที่พากย์เป็นภาษาอังกฤษทุกครั้ง					
<u>เรื่องความสนใจที่จะวิเคราะห์เรื่องของภาษาอังกฤษ</u>						
7	ฉันชอบข้อสอบภาษาอังกฤษที่มีการเล่าสถานการณ์และให้ตั้งชื่อเรื่อง					
8	ฉันสามารถสะกดคำภาษาอังกฤษที่ยังไม่ได้เรียนได้ถูกต้อง					
9	ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก					
10	ฉันไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาของหนังสือนอกเวลาภาษาอังกฤษได้โดยไม่มีเล่มแปลเป็นภาษาไทยควบคู่ไปด้วย					
11	ฉันพกหนังสือเกี่ยวกับกิริยาสามช่องภาษาอังกฤษไว้ท่องเมื่อมีเวลาว่าง					
12	ฉันชอบการสอบเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ					
13	ฉันมักจะกลับไปหาคำแปลศัพท์ภาษาอังกฤษที่ฉันได้รู้มาแต่ไม่ทราบความหมายทุกครั้ง					
14	ฉันมักจะหาเวลาว่างท่องศัพท์ภาษาอังกฤษใหม่ ๆ เสมอ					
15	ฉันมักจะเพลินเพลินไปกับการทำข้อสอบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสมอ					

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
<u>เรื่องความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่ใช้ภาษาอังกฤษ</u>						
16	ฉันไม่เคยเล่นเกมปริศนาอักษรไขว้ภาษาอังกฤษได้คะแนนดี					
17	ฉันไม่คิดที่จะเข้าค่ายภาษาอังกฤษตอนปิดเทอม					
18	ถ้ามีการประกวดร้องเพลงฉันจะไม่เลือกร้องเพลงสากล					
19	ฉันชอบเล่นเกมบนอินเทอร์เน็ตเพื่อพูดคุยกับเพื่อนต่างชาติ					
20	ฉันจะชวนเพื่อนเล่นต่อคำภาษาอังกฤษเมื่อมีเวลาว่าง					
21	ชมรมภาษาอังกฤษเป็นชมรมที่ฉันอยากจะเข้าร่วม					
22	ฉันจะอาสาเข้าร่วมเป็นเจ้าหน้าที่ในการประชุมระดับนานาชาติที่ต้องการเด็กนักเรียนอาสาสมัคร					
<u>เรื่องความสนใจในการสังเกตและจดบันทึกภาษาอังกฤษ</u>						
23	ฉันมักจะจดคำพูดภาษาอังกฤษที่คิดว่าฉันจะนำไปใช้ได้ ทุกครั้งเมื่อมีโอกาส					
24	ฉันจะจดคำอวยพรภาษาอังกฤษในโอกาสต่างๆ เพื่อใช้ในการอวยพรผู้อื่นเสมอ					
25	ฉันมักจะจดบันทึกย่อเป็นภาษาอังกฤษเพื่อความสะดวก รวดเร็ว					
26	ฉันชอบเขียนจดหมายหา Pen Friend ที่อยู่ต่างประเทศ					
27	เมื่อได้ยินบทสนทนาเป็นภาษาอังกฤษฉันมักจะพยายามสังเกต วิธีการพูดของแต่ละคนเสมอ					
28	ฉันไม่ค่อยสังเกตกฎในการเขียนคำย่อภาษาอังกฤษเพราะ ไม่จำเป็นที่จะนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน					
29	หนังสือที่มีตัวอักษรภาษาอังกฤษเยอะๆเป็นหนังสือเล่มสุดท้าย ที่ฉันจะหยิบมาอ่าน					
30	ฉันไม่ชอบจดบันทึกเป็นภาษาอังกฤษเพราะทำให้ฉันจด ได้ช้าลง					

แบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่

3:

ด้านบุคลิกภาพ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

คำถามในแบบวัดฉบับนี้ เป็นคำถามเพื่อวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพที่คิดว่าใกล้เคียงกับตัวของนักเรียนเองมากที่สุด ดังนั้น โปรดตอบคำถามตามความคิดเห็นของนักเรียน การตอบคำถามไม่มีผลต่อคะแนนในการเรียน

นักเรียนมีอิสระเต็มที่ในการตอบคำถาม และทุกคำตอบจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุด เมื่อนักเรียนตอบคำถามตรงกับความเป็นจริงของตัวเอง และเพื่อนำคำตอบของนักเรียนไปประกอบการพิจารณาปรับปรุงแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3: ด้านบุคลิกภาพ ต่อไป

แบบวัดด้านบุคลิกภาพด้านภาษาอังกฤษมีข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ โดยให้นักเรียนเลือกขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องใดช่องหนึ่งที่กำหนดให้ ซึ่งตรงกับบุคลิกภาพของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมากที่สุด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับลักษณะด้านบุคลิกภาพของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับลักษณะด้านบุคลิกภาพของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมาก
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นบางครั้งก็ตรงบางครั้งก็ไม่ตรงกับลักษณะด้านบุคลิกภาพของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษ
ไม่จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับด้านบุคลิกภาพของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมาก
ไม่จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับลักษณะด้านบุคลิกภาพของนักเรียนในด้านภาษาอังกฤษมากที่สุด

ซึ่งแบบวัดด้านบุคลิกภาพนี้จะประกอบด้วย 2 เรื่อง คือ

เรื่องที่ 1 ความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ

เรื่องที่ 2 ความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ

จงอ่านข้อความด้านล่างแล้วตอบคำถามตามความเป็นจริงที่ใกล้เคียงกับตัวท่านมากที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	ไม่แน่ใจ	ไม่จริง	ไม่จริงที่สุด
<u>เรื่องความคล่องตัวในการใช้ภาษาอังกฤษ</u>						
1	ฉันพูดสำเนียงเสียงภาษาอังกฤษได้ยังไม่ดี					
2	ฉันชอบแต่งประโยคใหม่ๆ จากคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน					
3	ฉันพูดคุยสื่อสารกับเพื่อนชาวต่างชาติได้ดี					
4	ฉันสอนน้องเล็กๆ จากนิทานภาษาอังกฤษสำหรับเด็กได้					
5	ฉันพูดคุยกับเพื่อนชาวต่างชาติที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นการฝึกฝนทางด้านภาษาเสมอ					
6	เมื่อมีโอกาสที่จะพูดต่อหน้าสาธารณะฉันมักจะทิ้งท้ายด้วยคำคมภาษาอังกฤษเสมอ					
7	ฉันอ่านข้อความหรือบทความภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วไม่ติดขัด					
8	ฉันอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษบ้าง					
9	เมื่อฉันไม่เข้าใจที่ครูอธิบายในชั่วโมงภาษาอังกฤษฉันขอให้คุณครูอธิบายอีกครั้งเป็นภาษาอังกฤษได้					
<u>เรื่องความเชื่อมั่นในการใช้ภาษาอังกฤษ</u>						
10	ฉันพูดภาษาอังกฤษได้ไม่น้อยหน้าผู้อื่น					
11	ฉันจะไม่มั่นใจที่ต้องพูดภาษาอังกฤษโดยที่ไม่มีการปรึกษาเพื่อนก่อน					
12	เมื่อมีคำถามในชั่วโมงภาษาอังกฤษฉันไม่เคยกลัวที่จะยกมือขึ้นถาม					
13	ฉันมักเป็นตัวแทนของชมรมภาษาอังกฤษในการกล่าวคำสุนทรพจน์เสมอ					
14	การพูดหน้าชั้นในวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันเกิดอาการการประหม่าทุกครั้ง					
15	เมื่อมีการขออาสาสมัครใดๆ ที่มีการใช้ภาษาอังกฤษฉันจะยินดีเสนอตัวเสมอ					
16	ฉันจะยินดีมากเมื่อเพื่อนๆ เลือกให้ฉันเป็นหัวหน้ากลุ่มเพื่อรายงานวิชาภาษาอังกฤษ					
17	ในวิชาภาษาอังกฤษฉันตัดสินใจเรื่องต่างๆ ได้โดยไม่ต้องถามผู้อื่น					
18	ฉันมีความกังวลทุกครั้งว่าจะสอบภาษาอังกฤษไม่ผ่าน					

ภาคผนวก ค

- รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทนา วงษ์อินทร์	ภาควิชาจิตวิทยาเพื่อการศึกษาและ การแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ชีวิน สุนะธรรม	ตำแหน่งหัวหน้าระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาควิชาภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
อาจารย์จิราภรณ์ พัฒนกุล	ตำแหน่งอาจารย์พิเศษ คณะศิลปศาสตร์ ภาควิชาภาษาและภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
คุณธนวิทย์ สุทธรัตนกุล	ตำแหน่งผู้ช่วยประธานสภาหอการค้าไทย ด้านการวิเคราะห์ธุรกิจ สภาหอการค้าไทย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ	นางสาวพิมพ์พร บรรจงรัตนงาม
วันเดือนปีเกิด	15 มีนาคม 2521
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	30 ซอยประวิทย์และเพื่อน 5 สุขุมวิท 103 แขวงบางจาก เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร 10260
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่อาวุโส
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	บริษัท ทู คอรัปอเรชั่น จำกัด 18 อาคารทรูทาวเวอร์ ถนนรัชดาภิเษก แขวงห้วยขวาง เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร 10310 / สังกัดกองพิธีการ
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2537	มัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์ภาษา จากโรงเรียนสายน้ำผึ้ง
พ.ศ. 2541	นิเทศศาสตรบัณฑิต วิชาเอกประชาสัมพันธ์ วิชาโทการโฆษณา ภาควิชานานาชาติ (Bangkok University International Program) จาก มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
พ.ศ. 2548	การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ